

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/45 • 2 Aralık 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Emperyalist saldırganlığa,
faşist teröre karşı**

mücadeleyle!

SURİYE

İÇİNDEKİLER

Emperyalist saldırganlığa ve faşist teröre karşı mücadeleyle!	3
Ülke toprakları komşu halklara saldırı üssü haline getirilemez!.....	4
Zulmünü arttırdıkça	
çöküşü hızlanıyor!.....	5
KESK'lilere 156 yıl hapis	6
Avukatlardan tepki	7
Özrü kabahatinden büyük olanlar, kanlı bir tarihi özürle	
temize çıkaramaz - H.Eylül	8
"Dersim özrü samimiyetsiz"	9
Genel Kurul öncesinde	
"Güç Birliği" sorgulandı	10
26 Kasım toplantısı ışığında	
Türk-İş Genel Kurulu	11
İnsanca yaşanabilir asgari ücret için mücadele saflarına!.....	12
İmpo işçisi kazandı.....	13
Mutlak sömürü, mutlak kölelik ve makinalaşan işçi - Volkan Yaraşır . .	14-15
Reformizm ve devrim	16-17
Mısır'da sınıflar	
mücadelesinde yeni evre	18
Avrupa'da grev dalgası.	19
Neo-Nazilerin arkasında Alman tekelci polis devleti var!.....	20
S21 karşıtı mücadelede referandum ve sonuçları üzerine.....	21
Basel'de "İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği Gecesi".....	22
Avukatlık mesleği piyasanın ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendiriliyor!... ..	23
Yine, yeni, yeniden: Yetkin mühendislik/1.....	24-25
Mücadele gününde kadınlar	
alanlardaydı.....	26
Yola çıkan taşlar ve yola	
koyulan "baş"lar - G. Umut... ..	27
"Olağanüstü mahkemeleri boykot edebiliriz".....	28
Zindan katliamına yalan perdesi!... ..	29
Ekim Devrimi'nin ışığında	
mücadele çağrısı.	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/45 * 02 Aralık 2011
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Gazetemizin ana gündemini bir kez daha içeride ve dışarıda tırmandırılan savaş ve saldırganlık süreci oluşturuyor. İçerideki saldırganlık dışarıdaki saldırganlıkla iç içe büyümektedir. Çünkü dışarıda gerici savaşlar için içerideki engeller temizlenmektedir. Bunun için de Kürt hareketini bastırmak için başlatılan gözaltı ve tutuklama furysı, geline yerde artık tüm ilerici ve toplumsal muhalefet güçlerini hedefleyen bir kapsama ulaşmıştır.

İşte bu koşullarda emperyalist saldırganlık ve savaş ile faşist terörü durdurmayı hedefleyecek bir siyasal mücadelenin örgütlenmesi günün en acil görevi haline gelmektedir. Görev gerici savaş ve saldırganlığa karşı, geniş bir toplumsal mücadele cephesini örgütlemek, daha temelde ise işçi sınıfı ve emekçileri bu mücadeleye kazanabilmektir. Bu bakımdan KESK'in çağrısıyla ülke çapında örgütlenecek olan eylemler son derece anlamlı bir başlangıç olabilir. Bu nedenle tüm yoldaşlarımızı ve okurlarımızı bu eylemlere etkin bir biçimde katılmaya, akabinde de burada yakalanacak ortak mücadele ve dayanışma ruhunu büyütmeye çağırıyoruz.

Savaş ve saldırganlık işçi sınıfının da başlıca mücadele gündemidir. Dahası bu mücadelenin başarıya ulaşmasında işçi sınıfının tutumu belirleyici olacaktır.

Fakat bilindiği üzere işçi sınıfı dağınık, parçalı ve sendikal bürokrasi tarafından kötürüm halde tutulmaktadır. İşte bu koşullarda işçi sınıfını birleştirmek, sendikal bürokrasi engelini aşarak mücadele yoluna sokabilmek günün en özel ve kritik görevlerinden biri haline gelmektedir.

Tüm bu gerçekleri aynı zamanda, Türk-İş Genel Kurulu vesilesiyle hatırlatıyoruz. Sermayenin hükümetin uysal bir aleti haline gelen Türk-İş bürokratları, bu genel kurulda koltuklarını sağlama almaları ölçüsünde hizmetlerini kaldıkları yerden sürdürecektir, dahası kölelik yasalarıyla birlikte savaş ve saldırganlık politikalarının hayata geçirilmesi alabildiğine kolaylaşacaktır.

Güç Birliği adıyla ortaya çıkan bir kısmı tescilli hainlerden olmak üzere alt kademe sendika

bürokratlarından oluşan muhalefetten bunu durduracak bir müdahale beklenemez. Ancak bir takım iddialar taşıdıkları ölçüde de bu iddialarına sahip çıkmak üzere zorlanmaları da unutulmaması gereken bir görevdir. O nedenle bu "muhalefet", genel kurul sonucundan bağımsız olarak mücadeleyi örgütlemek üzere hareket etmek ve "sendikal demokrasi" iddiasını hayata geçirmek için yüzünü tabana dönecek bir örgütlenme sürecini izlemek yönünde zorlanmalıdır. Görev ilerici ve devrimci işçilere düşmektedir.

Gazetemizin yayınlandığı gün İşçi Sağlığı ve Güvenliği Kongresi de çalışmalarına başlayacak. İş cinayetlerinin katliam boyutlarına ulaşarak, birçok savaşta ölenlerin sayısını geride bıraktığı bir tabloda doğal olarak bu kongre büyük önem taşıyor. Kongre'nin çarkları oluk oluk işçi kanıyla dönen kapitalizme karşı mücadeleyi büyütmeye vesile olması bu açıdan önem taşıyor.

Emperyalist saldırganlığa ve faşist teröre karşı mücadeleye!

İçinden geçtiğimiz şu günlerde son derece kritik gelişmeler yaşanıyor. İçeride sistematik bir saldırganlık tırmandırılırken, diğer yandan tüm bölgeyi kasıp kavuracak düzeyde bir savaş için kapsamlı hazırlıklar yapılıyor. Başta ABD olmak üzere emperyalist güçler, özelde Ortadoğu olmak üzere dünya egemenliğini sağlamlaştırmak doğrultusunda adımlar atıyorlar. Libya'dan sonra hedefte Suriye bulunuyor. Yanı sıra, başta İran olmak üzere Pakistan ve bir dizi ülke emperyalist ve siyonist müdahalenin hedefi durumunda.

Egemenlik uğruna başlatılan bu kapsamlı saldırganlığın hedefi sadece sözkonusu ülkeler ve onların yönetimleri değil, bunlarla birlikte rakip konumundaki diğer emperyalist odaklardır. Ekonomik-ticari çıkarlar ve hegemonya uğruna uzun süredir süren rekabet keskinleşip sert biçimler alıyor. Libya'da NATO müdahalesiyle Kaddafi rejimi çökertilirken, aynı zamanda Rusya ve Çin'in bu ülkedeki ekonomik-ticari ayrıcalıklarına son veriliyor, bu iki ülkeye ait tekellerin yerini ABD merkezli tekeller alıyor.

Suriye, gemi azya alan emperyalistlerin yeni hedefi durumunda. ABD emperyalizmi liderliğinde emperyalist cephe ve onların bölgedeki işbirlikçileri, bu ülkeye yönelik müdahaleyi adım adım hazırlıyorlar. Öte yandan Rusya'nın giderek daha belirgin biçimde bu müdahalenin karşısında yer aldığı görülüyor. Suriye'de sahip olduğu deniz üssüne savaş gemilerini gönderen Rusya, daha önce Gürcistan krizinde olduğu gibi bu bölgedeki çıkarlarının zarar görmemesi için bir kez daha dişlerini gösteriyor. Rusya Suriye konusundaki çıkışla da yetinmedi. Rusya'nın hedefinde Türkiye topraklarına da kurulması planlanan füze kalkanı var. Bizzat Devlet Başkanı Medvedev, kalkanın kendilerine yönelik bir tehdit olduğunu, kendi karşı füze sistemlerini kurmak için yapılan törenler sırasında açıkladı.

Füze kalkanının hedeflerinden olan İran da aynı günlerde benzer açıklamalarla ABD emperyalizmini ve Türk devletini hedef aldı. Bu aynı günlerde "Türkiye Suriye'ye, İsrail de İran'a saldırarak" biçiminde senaryoların açıkça dillendirildiği biliniyor. Gelişmelerin seyrine bakıldığında, bu tür söylentilerin boşuna olmadığı açıktır. Derinleşen ekonomik krize paralel olarak emperyalistler arası rekabet, gericilik, militarizm ve saldırganlık da başdöndürücü biçimde büyüyor.

Emperyalist saldırganlık ve savaşın tırmandırıldığı bu tabloda dikkat çekici biçimde Türk devleti özel bir konum üstlenmiş durumdadır. Bunda, Ortadoğu'nun emperyalist egemenlik mücadelesinin odağında yer alması, Türk devletinin de emperyalist egemenlik stratejilerinde "taşeron" konumunu üstlenmesi rol oynamaktadır. Emperyalist egemenlik mücadelesinde güç dengelerini bozacak türden stratejik bir hamle olan füze kalkanının Türkiye'ye kurulmasıyla, Türk devletinin ülke topraklarını yeni dönemde ABD merkezli emperyalist blokun ileri karakolu ve saldırı üssü haline getireceği tescillenmiştir. "Soğuk savaş" döneminde üstlenilen rolle eş tutulan bu stratejik konumlanma ile ABD-Türkiye ilişkilerinde de yeni bir döneme girilmiştir. ABD'nin Türkiye'nin iç siyasetine daha doğrudan müdahale etmesini de beraberinde getiren bu adımın ardından yaşanan dikkat çekici bir gelişme de, ABD'nin Irak'ta son vermeyi planladığı

Dışarıda kapsamlı bir gerici savaş ve saldırganlığın ön cephesi haline getirilen Türkiye'nin iç siyasal yaşamı da koyu bir faşist baskı rejimiyle karartılmaktadır.

askeri varlığının saldırı ve istihbarat altyapısını İncirlik Üssü'ne taşımasıdır. Böylelikle Türkiye emperyalist saldırganlığın ön cephesi ve bölgedeki merkez üssü haline getirilmiştir. Doğal olarak hedefteki rakip emperyalist güçler ile tehdit altındaki rejimlerin öfkesini üzerinde toplamaktadır.

Emperyalist savaş ve saldırganlığın ön cephesi haline getirilmiş bir ülkenin iç siyasal yaşamında ağır bir gericilik ve baskının hüküm sürmesi kaçınılmazdır. Türkiye'de bugün yaşanan büyük ölçüde budur. Bir süredir, dışarıda girilen yönelimle eş zamanlı olarak baskı ve terörün boyutları alabildiğine arttırılmıştır. Bugün hedefte Kürt hareketi olsa da, gelişmelerin dış boyutları hesaba katıldığında, sözkonusu olanın sadece Kürt sorunu bağlamında bir yönelim olmadığı açıktır.

Sermaye devleti "açılım fıyaskosu"nun ardından, kurulu düzeni zorlayan Kürt hareketini tasfiye etmek ve bastırılmayan mücadele dinamiklerini boğmak için faşist terör ve saldırganlıkta gemi azya almıştır. Geline yerde terörün boyutları alabildiğine genişlemiş, askeri darbe dönemlerinde olabilecek düzeye yükselmiştir. Bu yönelimin gerisindeki ABD parmağı iyi bilinmektedir. Saldırganlığın startı Erdoğan-Obama görüşmesiyle verilmiştir.

Kürt hareketine yönelik bu saldırganlığın gerisindeki ABD desteği sadece Libya ve Füze Kalkanı gibi işbirlikçi politikaların karşılığı değildir. Bu aynı zamanda ön cephe haline getirilen ve koçbaşı olarak kullanılan bir devletin içeride elini rahatlatmak için yapılmaktadır. Ama işbirlikçinin içeride elini rahatlatmak, sadece Kürt hareketi engelini ortadan kaldırılması sınırlarında anlaşılmamalıdır. Bir yandan bu yapılırken, diğer yandan da şovenizm toplumu yönetmenin ve toplumsal muhalefet güçlerini ezip susturmanın olanağı olarak kullanılmaktadır. KCK operasyonlarının seyri bu açıdan yeterince açıklayıcıdır. Operasyonlar Kürt hareketinin omurgasını oluşturan temel güçlerden başlayıp çeper güçlerine genişlemiş, ardından aydın, akademisyen ve avukatlara uzanmıştır. Son olarak ise sendikalar topun

ağzındadır. Öyle ki KESK başkanının da içerisinde olduğu yöneticilere onlarca yıllık cezalar verilmektedir. Açıkta ki, gözaltı ve tutuklama terörünün kapsamı önümüzdeki günlerde daha da genişleyecektir. Demek oluyor ki toplumsal mücadelenin dinamik güçleri, devrimciler, komünistler hedeftedir. Her türlü ilerici-toplumsal muhalefeti susturacak bir gerici karanlık adım adım egemen hale getirilmektedir.

Dışarıda kapsamlı bir gerici savaş ve saldırganlığın ön cephesi haline getirilen Türkiye'nin iç siyasal yaşamı da koyu bir faşist baskı rejimiyle karartılmaktadır. Bu durum ilerici, devrimci ve komünist güçler payına, gelişmelerin bu çerçevede ele alınmasını, buna uygun bir bakış ve planlama ile mücadelenin örgütlenmesini zorunlu kılmaktadır.

Politik planda mücadelenin hedeflerinden birisi, emperyalist savaş ve saldırganlığı durdurmaktır. Emperyalistler ve işbirlikçilerinin kapsamlı tehdit ve hazırlıklarını boşa çıkarmaya yönelik bir mücadeleyi örmek büyük önem taşımaktadır. Kuşkusuz içeride örgütlenen faşist kudurganlığa karşı verilecek mücadele, bu mücadelenin somut bir boyutu olarak öne çıkacaktır. Ancak bu, faşist kudurganlığa karşı verilecek mücadelenin dışarıdaki savaş ve saldırganlığın özel bir boyutu olduğu gerçeği ile ilişkilendirilmek durumundadır.

Açıkta ki bu mücadele sürecinin örülebilmesi, ilerici toplumsal güçler ile devrimci ve komünistlerin birlikte hareket edebilmesini gerektirmektedir. Bu konuda özellikle Irak'a yönelik emperyalist müdahale döneminde oluşturulan platformlar ve örgütlenen mücadele süreci hatırlanmalıdır. Bu sürecin örgütlenme ve mücadele deneyimi, günün görev ve sorumluluklarının somut gereklerini kavramak bakımından önemlidir. Yoğunlaşan saldırılar karşısında sendikaların da içerisinde olduğu çeşitli örgütler tarafından gündeme getirilen eylemler de, bu yönde adım atmada dayanak olarak değerlendirilebilmelidir.

Egemenler tetikçilikte sınır tanımıyor...

Ülke toprakları komşu halklara saldırı üssü haline getirilemez!

12 Eylül faşist darbesinin yarattığı vahşi sömürü koşulları sayesinde palazlanma sürecini hızlandıran Türk burjuvazisi, AKP'nin iktidara gelmesinden sonra ise servetini birkaç kat arttırdı. Son on yılda sadece TÜSİAD'ın kodamanları değil, dinci gericiilik odağı AKP destekçisi sermaye gruplarının servetleri de devasa boyutlara ulaştı.

İşçi sınıfı ile emekçilerin işsizlik, yoksulluk ve sefaleti pahasına sağlanan bu palazlanma, burjuvazi ve onun sınıf çıkarlarının bekçisi AKP iktidarının yayılmacı heveslerini iyice pekiştirdi. ABD emperyalizmi adına “ılımlı İslam” modeli de yapan AKP iktidarı, Arap ülkelerinde ‘Amerikancı, dinci gerici, neoliberal’ kukla yönetimlerin işbaşına getirilebilmesi için yoğun çaba sarf ediyor. Mısır ve Tunus’a “modellik” yapmak adına çeşitli girişimlerde bulunan AKP, NATO saldırısına suç ortaklığı yaptığı Libya’da ise daha etkili rol oynamaya çalışıyor. Emperyalist akbabaların üşüştüğü Libya’dan pay kapmak için girişimlerde bulunan Türk sermaye devleti, Suriye’de de yönetim değişikliği yapmak isteyen emperyalistler adına olmadık işlere girişiyor.

Şam’da kukla bir yönetim kurmak için çeteleri silahlandırıyorlar

Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da emperyalistlerin denetimi dışında kalan ya da girmek istemedikleri çatlaklara sızan Türk burjuvazisi, bu sayede yeni sömürü ve rant alanları açabildi. Fakat bu kadarıyla yetinmediği için, emperyalistler adına tetikçilik yaparak rant kaynaklarını arttırmanın yollarını arıyor. Komşu halklara karşı saldırgan politikaları kaçınılmaz kılan bu yayılmacı eğilim, Libya’dan sonra Suriye’nin içişlerine müdahale etme boyutuna varmış durumda.

Müslüman Kardeşler’in başını çektiği gerici muhalefete kol kanat geren AKP iktidarı, vahşi cinayetler de işleyen kökten dinci çeteleri ise silahlandırıp eğitiyor. “Özgür Suriye Ordusu” adıyla anılan bu çetelerin başını Antakya’da ağırlayan Türk devleti, Amerikancı bir iktidar için silahlı saldırılar, sabotajlar yapan, mezhep ayrımını kışkırtan, cinayetler işleyen bu güçleri, Şam’da kukla bir yönetimi işbaşına getirmenin dayanağı olarak kullanıyor.

ABD emperyalizminin kukla yönetimleri işbaşına getirme planı gereği Suriye’yi hedef alan saldırının başını çeken AKP iktidarı, Şam’daki yönetimi değiştirmeye soyunmuş bulunuyor. Arap Birliği’nin Suriye’ye yaptırım kararı alması için özel olarak çaba sarf eden Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, şimdi de İslam İşbirliği Teşkilatı’nın (İİT) aynı yönde karar alması için uğraşıyor.

Davutoğlu’nun yanısıra Tayyip Erdoğan ile Abdullah Gül de, Şam’da ABD kuklası bir yönetimin işbaşına gelmesi için çalışıyorlar. Himaye ettikleri dinci gerici çetelerin işini kolaylaştırmak için açıklamalar yapan Erdoğan-Gül ikilisi, Baas yönetiminin sonunun geldiğini ilan ediyorlar. Washington’daki efendileri gibi, bölge ülkelerinin kaderi hakkında ahkâm kesiyorlar.

Suriyeli işçi ve emekçilerin demokratik, sosyal, siyasal taleplerini ayaklar altına alan emperyalist güçler ile işbirlikçi Türkiye-Suudi Arabistan ikilisi, “insani yardım koridoru” açmaktan, “uçuşa yasak

bölge” ilan etmekten, “tampon bölge” oluşturmaktan söz ediyorlar. Başını Türk ordusunun çekeceği işgalci güçler ile Baas karşıtı silahlı dinci çetelerin müdahalesine zemin hazırlamak amacıyla gündeme getirilen söz konusu saldırgan planlar, güya sivilleri Beşar Esad yönetiminin zulmünden kurtarmayı hedefliyor.

Bu söylem iğrenç bir yalandan ibarettir. Zira silahlandırdıkları çeteler şimdiden vahşi cinayetler işliyorlar. Irak’ta 1.5 milyon insanı katleden emperyalistlerin “sivilleri koruma” söylemini zaten ciddiye alan yok. Ortaçağ kalıntısı Suudi Arabistan rejimiyle Türk devletinin “demokratik değişim ve sivillerin korunması” için Suriye’ye müdahale ettiklerini iddia etmeleri ise tam bir riyakârlıktır. Zira kökten dinci Vahabilerin şeriatıyla yönetilen Suudi Arabistan’da herhangi bir insan hakkından söz etmek bile mümkün değildir. Yönetim karşıtı gösterileri kanla bastıran şeriatçı rejimin simgesi kırbaç ve kılıçtır. Sayısız katliam gerçekleştiren Türk devletinin siciline gelince, bunun fazlasıyla kanlı olduğu biliniyor. Halen Kürt halkının özgürlük ve eşitlik özlemlerini kimyasal silahlara da başvurarak bastırmaya çalışan, sürek avları düzenleyerek muhalifleri “terörist” ilan edip zindanlara dolduran bir rejim var Ankara’da.

NATO’nun füze kalkanı çatışmalara davetiye çıkarıyor

Başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin son dönemde AKP iktidarı ve şefi Tayyip Erdoğan’a toz kondurmamaları dikkat çekiyor. Bu ilginin gerisinde ciddi sebeplerin olması gerekiyor.

Emperyalist güçler adına tetikçilik, 60 yıldan beri Ankara’daki işbirlikçi iktidarın alamet-i farikası olsa da, ABD-Türkiye ilişkilerinin, “tarihinin en iyi noktasında” olmasının nedeni, “etkin taşeronluk” olabilir ancak. Libya’ya saldırıyla suç ortaklığı, Baas yönetiminin yıkılması için harcanan çaba, İran ve Rusya ile sorunlar yaşama pahasına NATO’nun füze kalkanını Kürecik/Malatya’ya kurma, Irak’tan çekilen ABD işgalci güçlerinin bir kısmının İncirlik Üssü’nde konuşlandırılması ve “ılımlı İslam modelini” Arap dünyasına pazarlamak için AKP şeflerinin harcadığı yoğun çaba... Tüm bunlar, düne kadar emperyalist-siyonist güçler tarafından “eksen kayması” içinde olmakla suçlanan AKP iktidarının neden el üstünde tutulmaya başladığını açıklıyor.

İsrail’in İran’a saldırı hazırlığı yaptığına dair açıklamalar dolaşıma sürülürken, emperyalist güçlerin Türk devleti-öncülüğünde, İskenderun’da Suriye’ye

saldırı planları hazırladığına dair haberler de yayılmaya başladı. Bu ve benzer gelişmeler, ülke topraklarının, Suriye ve İran’ı hedef alan emperyalist-siyonist saldırılarda merkez üs olarak kullanılacağı anlamına geliyor.

Saldırı hazırlıkları o kadar pervasız ki, Türkiye ile ilişkilere özel önem veren İran yönetiminin tepki göstermesine neden oldu. Son gelişmelerle ilgili açıklama yapan İran Hava-Uzay Kuvvetleri Komutanı Tuğgeneral Emir Ali Hacizade, İran’a karşı olası bir saldırıda ilk önce Türkiye’deki NATO füze kalkanı sistemini hedef alacaklarını açıkladı.

Emperyalist siyonist güçler ile Türkiye-Suudi Arabistan gibi işbirlikçilerin pervasız hazırlıkları ve bu küstahlığa İran’dan gelen tepki, bölgesel çatışmaların alevlenmesinin ciddi bir risk haline geldiğine işaret ediyor. Suriye’yi hedef alan girişimler ve füze kalkanıyla ilgili Rusya’nın tepkileri de bu kanıyı güçlendiriyor.

Bu arada Türkiye halklarının ezici çoğunluğu nezdinde itibarı yerlerde sürünen emperyalist savaş aygıtı NATO’nun, “imaj düzeltme planı” hazırladığına dair haberler de medyada yer almaya başladı. Bu plan, işbirlikçi burjuvazi ve onun hizmetindeki AKP iktidarının, NATO adına yeni saldırılara hazırlandığına işaret ediyor. Durduk yerde NATO gibi bir savaş aygıtının imaj derdine düşmesi rastlantı olmasa gerek.

Suç ortaklığını engellemek için mücadele yükseltilmelidir

Füze kalkanının neden kurulduğu biliniyor. Füze kalkanını bir tehdit olarak algılayan İran’ın olası bir saldırıda ilk hedefinin Türkiye olacağını ilan etmesi, ABD ile Ankara’daki işbirlikçilerinin yeni çatışmalara davetiye çıkarttıklarını gözler önüne seriyor.

Suriye ve İran’ın aynı anda hedef alınması bölgesel çatışmaları kışkırtıyor. İçerde Kürt halkı, işçi sınıfı, emekçilere ve ilerici-devrimci güçlere karşı saldırıya geçen sermaye iktidarı, dışarda ise komşu halkların boğazlanmasına hizmet edecek saldırı planının etkin tetikçiliğine hazırlanıyor.

Hem içe hem dışa dönük bu saldırganlığın engellenmesi, günün acil görevlerinden biridir. Gericici saldırganlığın engellenmesi Kürt halkının özgürlüğü, işçi ve emekçilerin geleceği ile bölge halklarının hak arama mücadelelerinin başarısı açısından özel bir önem taşımaktadır.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını temel alan birleşik bir direnişin örülebilmesi, kanlı boğazlaşmalara yol açabilecek gerici saldırganlığı durdurabilmenin yegâne yolu olacaktır.

Zulmünü arttırdıkça çöküşü hızlanıyor!

KCK operasyonları adı altında Kürt hareketine karşı girişilen siyasal ve örgütsel tasfiye saldırısı her geçen gün daha da boyutlanarak devam ediyor. Büşra Ersanlı ve Ragıp Zarakolu gibi akademisyen ve yazarların tutuklanması ile dokunanın yanacağını ilan edildiği bu saldırganlığa en son olarak Abdullah Öcalan'ın müdafiliğini yapan ya da İmralı'da ziyaretine giden avukatlar da eklenmiş oldu. Bu saldırganlık büyük bir yalan ve demagoji bombardımanı altında, artık kamuoyunda da alenen tartışılmaya başlayan gerçekler orta yerde duruyorken gerçekleştirildi.

Büşra Ersanlı ve Ragıp Zarakolu tutuklanırken öne sürebildikleri tek gerekçe BDP'nin Siyaset Akademisi'nde verdikleri derslerdi. Bu öyle bir aymazlıktı ki bu dersler için alınan notlar bile örgüt üyeliği delili olarak iddianamede kendisine yer bulabildi. Operasyonların son dalgasında avukatlar tutuklanırken ortaya çıkan tablo ise çok daha gülünç oldu. Ülkenin başsavcısı konumuna gelen Recep Tayyip Erdoğan'ın Öcalan'ın avukatlarını hedef alan açıklamasının hemen ardından gerçekleştirilen bu son operasyonda ise gerekçe “Öcalan'ın talimatlarının Kandil'e taşınması” idi. Oysa daha birkaç hafta önce başta MİT müsteşarı olmak üzere devlet yetkililerinin PKK'nın üst düzey yöneticileri ile gerçekleştirdikleri görüşmelerin tutanakları basına sızmış, yine devlet yetkililerinin İmralı'da Öcalan'ın kendisi ile yaptığı tartışma ve pazarlıklar gayet meşru bir biçimde tartışılmaya başlanmıştı. Bu tartışmalar içinde Öcalan'ın düşünce ve önerilerinin bizzat devlet yetkilileri tarafından Kandil'e ulaştırıldığı ortaya çıkmışken böyle bir iddia ile avukatları tutuklamak ancak büyük bir pervasızlığın ürünü olabilirdi. Ne var ki AKP'nin ileri demokrasisi bu pervasızlığı sergilemekten de geri kalmadı. Bir kez daha demokrasi ve terörizmle savaş güzellemleri eşliğinde baskı ve terör rejiminin derinleştirileceği itiraf edildi. Avukatların tutuklanması ile sona eren bu operasyonu ise hemen arkasından Lice, Yüksekova, Antep'i kapsayan ve 17 kişinin gözaltına alındığı yeni bir saldırı dalgası izledi.

Tüm bu operasyonlar boyunca burjuva basın, ama özellikle de yandaş medya özel bir rol üstlenmiş oldu. ANF tarafından düzenli olarak yayınlanan Öcalan'ın görüşme notları sanki bu operasyonla ilk kez ele geçiyormuş gibi çarşaf çarşaf yayınlanmaya başlandı. Yaklaşık beş aydır avukatları ile görüştürülmeyen Öcalan'ın son bir yıl içinde avukatları ile yaptığı görüşmelerin tutanakları Kandil'e iletilen talimatlar olarak yandaş basının sayfalarında kendisine yer buldu.

Yandaş basının yayın çizgisine bakılırsa avukatlardan aydın ve akademisyenlere kadar geniş bir yelpazeyi geride bırakan bu operasyonların yeni hedefinin ise artık BDP milletvekilleri olduğu anlaşılıyor. Özellikle Sebahat Tuncel üzerinden yürütülen bu kirli kampanyaya en son olarak BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş da Hakkari'de yaptığı konuşma ile hedef olmuş durumda. 5 milletvekilini tutuklamak için hazırlıklar yapıldığı duyumu aldıklarını ifade eden Demirtaş, bedeli ne olursa olsun Kürt halkının direnmekten vazgeçmeyeceğini ifade ediyor.

Son birkaç haftanın dökümünün ifade edildiği bu operasyon dalgası daha da geriye çekildiğinde ise çok daha vahim bir tablo ortaya çıkıyor. 4 Eylül tarihinde yapılan BDP kongresinin ertesinde, yani son 3 ay içinde BDP'nin 21 PM, 4 MYK üyesi tutuklanmış bulunuyor. 6 milletvekili ve 14 belediye başkanının da

cezaevlerinde bulunduğu bu saldırganlığın toplam bilançosunu ise iki buçuk yıl içinde tutuklanan 4227 kişi oluşturuyor. Yine bu süre zarfında gözaltı sayısının ise 8 bini geçtiği ifade ediliyor.

Saldırganlığın gerisinde ne var?

Kürt halkına yönelik bu pervasız saldırganlığın ardından yatan nedenleri bugüne kadar birçok kez dile getirdik. Daha Kürt açılımı adı altında demokrasi ve özgürlük rüzgarlarının estirildiği ve birçok liberal kesimin de bu rüzgara kapıldığı günlerde Türkiye'de sermaye sınıfının Kürt sorununu çözmeye gücünün hiçbir zaman yetmeyeceğini söyledik.

Kuşkusuz ki bu söylem kendinden menkul bir iddia olmaktan öte Türkiye'de Kürt sorununun tarihsel köklerine ve kapsamına dair bir tespitin ürünü idi. İşte bu sorunun tarihsel kapsamı ve dinamikleri, emperyalist merkezlerde tezgahlanan ve Ortadoğu'ya ileri demokrasi örneği olarak pazarlanan AKP tarafından sergilenen açılım oyununun oldukça kısa bir sürede sona ermesine neden oldu. Bu süreçte vereceği göstermelik tavizlerle Kürt hareketini bitirebileceğini sanan sermaye devleti Kürt halkının taşıdığı devrimci enerjinin yarattığı birikim karşısında tökezlerken, liberal çevreler de büyük bir hayal kırıklığına uğradılar.

Ortadoğu'da sosyal patlamaların ve halk ayaklanmalarının ortaya çıkardığı özgün tablo ise denklemi daha da ağırlaştırdı ve bugünlere getirdi. Artık emperyalist merkezlerden alınan onayla birlikte sermaye devletinin güncel politikası Kürt hareketini ve tüm toplumsal muhalefeti ezmek ve yok etmektir. KCK operasyonlarının aydın, akademisyen ve avukatları da içine alarak 12 Eylül faşist darbe dönemini aratmayan bir biçimde genişlemeye devam etmesi, dahası KCK operasyonları kadar öne çıkmasa da tüm toplumsal muhalefetin parça parça aynı pervasız saldırganlıkla karşı karşıya kalması Türkiye'de de sınıfsal ve siyasal çatışmaların derinleşmeye devam edeceğinin en yalın

kanıtıdır. Tayyip Erdoğan da “Terör örgütünü oksijensiz bırakacağız!” diyerek her cephede bu saldırganlığı daha da yoğunlaştıracaklarını itiraf etmiştir.

Bu arada her ne kadar aslolarak emperyalist merkezlerden planlansa da Kürt halkına yönelik bu pervasız saldırganlıkta dinci gericiliğin özel hesaplarının olduğunu da unutmamak gerekir. Dinci gericilik ABD'den aldığı onayla birlikte yürüse de burada tutunma gücünü esas olarak cemaat örgütlenmesi sayesinde elde etti. Sadece devlet kurumlarını değil, ülkenin dört bir yanını bir ağ gibi saran bu örgütlenmenin en çok zorlandığı alan ise Kürdistan oldu. Açılım hesaplarıyla geçici bir süre ertelenen buradaki hesaplaşma ise yine emperyalist merkezlerden alınan onay ile birlikte başlamış oldu. Yani özünde dinci gericilik Kürt halkına başlattığı cadı avı ile kendi egemenliğini pekiştirmenin ve derinleştirmenin de adımlarını atmaya başladı.

Bu özel hesabı bir yana koyarsak Malatya'ya kurulması planlanan füze kalkanı, Suriye ve Rusya'nın füzelerini Türkiye'ye çevirdiği yönünde basına servis edilen haberler, düne kadar dost olan Esad'ın bugün kameralar üzerinde azarlanması ise emperyalistlerin Ortadoğu'ya yönelik planları kadar bu planlarda Türk sermaye devletine biçilen rolleri de gösteriyor. Türk sermaye devleti için bu rolü yerine getirmenin öncelikli koşulu ise başta günün en yakın tehdidi olan Kürt hareketi olmak üzere içerde tüm toplumsal muhalefetin ezilerek sindirilmesinden geçiyor.

Dolayısıyla ileri demokrasi örneği olarak pazarlanan Türkiye'deki baskı rejimi önümüzdeki günlerde daha da ağırlaşarak devam edecektir. Devrimci, demokrat, liberal ayrımına takılmaksızın üç maymunu oynamayı reddeden, dinci gericiliğin Kürt politikası karşısında saf tutan herkes hedef tahtasına çakılacak, bunu ise Ortadoğu'da estirilen savaş tamtamlarını güvenceye almak için tüm ilerici-devrimci potansiyelin yok edilmesi çabası izleyecektir.

7 ayda 4 bin 547 gözaltı, bin 828 tutuklama

BDP Hukuk Komisyonu son 7 ayda KCK operasyonları adı altında yapılan gözaltı ve tutuklama terörünün bilançosunu açıkladı. Buna göre son 7 ayda 4 bin 547 kişi gözaltına alınırken bunlardan bin 838'i tutuklandı.

Komisyonun verilerine göre 7 aylık bilanço şöyle: Mart ayında 383 kişi gözaltına alındı, 117 kişi tutuklama,

Nisan ayında 906 gözaltı, 406 tutuklama, Mayıs ayında 969 gözaltı 501 tutuklama,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Haziran ayında 524 gözaltı, 120 tutuklama, Temmuz ayında 65 gözaltı, 44 tutuklama, Ağustos ayında 331 gözaltı, 74 tutuklama, Eylül ayında 636 gözaltı, 237 tutuklama, Ekim ayında ise 717 gözaltı, 332 tutuklama yapıldı.

Kasım ayına ilişkin veriler ise daha tamamlanmadı. Bu aya ilişkin verilerin de eklenmesi ile birlikte son 7 ayda tutuklu sayısının 2 bini de geçeceği belirtildi.

KESK’lilere 156 yıl hapis

KCK soruşturması kapsamında 2009 yılında yargılanmaya başlayan KESK üyelerine toplam 156 yıl hapis cezası verildi.

28 Mayıs 2009 tarihinde KCK operasyonu adı altında gerçekleştirilen operayonlarda İzmir’de 28, Ankara’da 3 olmak üzere çoğu öğretmen 31 KESK’li gözaltına alınmıştı. KESK’liler hakkında açılan davanın karar duruşması İzmir 8. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüldü.

31 KESK üye ve yöneticisinin yargılandığı davada 25 kişiye toplam 156 yıl hapis cezası verildi. KESK’liler “örgüt üyeliği” suçlamasıyla 6 yıl 3’er ay hapis cezası aldı. KESK eski Genel Sekreteri Abdurrahman Daşdemir’in de bulunduğu 6 KESK üyesi hakkında beraat kararı verildi. Ceza alanlar arasında KESK Genel Başkanı Lami Özgen, Eğitim Sen Kadın Sekreteri Sakine Esen Yılmaz, KESK eski Kadın Sekreteri Songül Morsümbül ve Eğitim Sen eski Kadın Sekreterleri Elif Akgül Ateş ve Gülçin İsbet bulunuyor.

KESK üyelerinden protesto

Tutuklama terörü 30 Kasım günü eylemlerle protesto edildi.

KESK üyeleri **Ankara**’da Yüksel Caddesi’ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde biraraya geldi. Basın açıklamasını KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul gerçekleştirdi. Gidişatın faşizm olduğuna dikkat çeken Tombul, “Toplumun örgütlü demokratik kurum ve kuruluşları, kişiler topyekün bir saldırı ve baskı dalgasıyla karşı karşıyadır” dedi.

Tombul şunları söyledi: “Ortaya çıkan tablo, AKP’nin HSYK’nın yapısı ile ilgili yaptığı düzenlemeden sonra yargıda da kurumsallaşmasını tamamladığını göstermektedir.”

Tombul açıklamasını şu sözlerle sonlandırdı: “KESK,

30 Kasım 2011 | Ankara

haklı ve meşru mücadele çizgisinden taviz vermeyerek, geri adım atmayacaktır. Arkadaşlarımıza her koşulda sahip çıktık, çıkmaya devam edeceğiz. KESK’li olmak onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz.”

Adana’da İnönü Parkı’nda biraraya gelen Platform üyeleri adına basın açıklamasını KESK Dönem Sözcüsü, SES Şube Başkanı Muzaffer Yüksel okudu. KESK’in kurulduğu günden bu yana iktidarların hedefi olduğunu belirterek, Adana’da 12 ve 14 Ekim tarihlerinde Sendikalar Yasası için yaptıkları yürüyüşlere de soruşturma açıldığı bilgisini verdi.

Mersin’de ise KESK binasından Taş Bina önüne yürüyüş gerçekleştirildi. SES Mersin Şube Başkanı Selman Günbat davanın iddianamesini hazırlayan savcının yetkilerinin kısa süre önce, İzmir’deki çıkar amaçlı suç örgütleriyle ilişkisi olduğu gerekçesiyle elinden alındığını ifade etti.

“Susturulmak istenen KESK’in mücadelesi”

DİSK, TMMOB ve TTB yaptıkları ortak açıklamayla KESK üyelerine yönelik cezalara tepki gösterdi.

Susturulmak istenenin KESK’in emek ve demokrasi mücadelesi olduğuna dikkat çeken üç örgütün açıklamasında, KESK’in, “ileri demokrasi” olarak ifade edilen ve gerçekte bir dikta rejimi uygulaması olan baskı yöntemleri ile sindirilmeye çalışıldığı belirtildi. DİSK, TMMOB ve TTB, Türkiye’de iktidara muhalif bir pozisyon alan tüm kesimlerin bir şekilde herhangi bir dava ile ilişkilendirilerek, etkisizleştirilmeye çalışıldığını ifade etti.

Açıklamada şu ifadeler yer verildi: “Gazetecilerden öğrencilere, profesörlerden avukatlara, seçilmiş belediye başkanlarından milletvekillerine, sendika başkanlarından siyasi parti temsilcilerine kadar büyük bir kesim siyasi düşüncelerinden dolayı cezaevlerine doldurulmakta, yandaş medya gücü ile de kamuoyu tepkisi manipüle edilerek kontrol altına alınmaktadır.

KESK’e uygulanan bu hukuk skandalı bir an önce düzeltilmelidir. Özel Yetkili Mahkemeler ve Terörle Mücadele Kanunu kaldırılmalı, gözaltı ve tutuklamalara son verilmeli, tutuklananlar serbest bırakılmalıdır.”

Gözaltına alındı, uzaklaştırıldı

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı talimatı ile 1 Kasım sabahı yapılan operasyonda gözaltına alınan BES üyesi **Ahmet Turan** SGK tarafından açığa alındı.

4 Kasım’da serbest bırakılan Turan hakkında henüz bir dava açılmazken SGK, Turan’ın 1 Kasım tarihi itibarıyla görevden uzaklaştırılmasına ve bu süre içerisinde aylıklarının sadece üçte ikisinin ödenmesine karar verdi. Ayrıca konunun bir müfettiş tarafından incelenmesi ve gerekiyorsa soruşturulması sonucuna varıldı.

SGK tarafından açığa alınmasını değerlendiren Turan, “Hakkımda kovuşturma yani dava yok. Bu nedenle açığa alınma kararı hukuksuz duruma düşüyor. Bu karar hukuk dışı ve keyfidir” dedi.

BES: Turan göreve iade edilsin

BES Merkez Yönetim Kurulu ise hak alma mücadelelerine yönelen her türlü baskı ve sindirme politikalarına son verilmesini istedi.

Açıklamada, sorunun çözümü için BES Genel Başkanı tarafından SGK yetkilileriyle defalarca telefon görüşmeleri gerçekleştirilmesine ve Ahmet Turan’ın göreve iade işlemlerinin yürütüldüğü ifade edilmesine rağmen Turan’ın göreve iade edilmediği bilgisi verildi.

Burjuva medyanın BDP’li vekillere yönelik karalama kampanyası devam ediyor.

BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, polis kaynaklı yeni haberlerle bir kez daha hedefte.

AKP tarafından ayar verilen medyanın yeni haberine göre; “PKK üyesi Cafer Ateş’in Ankara Çankaya’da farklı kafelerde farklı tarihlerde BDP Milletvekilleri Tuncel ve Ayla Akat Ata ile biraraya geldiğini gösteren fotoğrafların ortaya çıktığı” söyleniyor. “Tuncel yine PKK’lı taşıdı” başlığıyla servis edilen haberlerde BDP’li vekillerin Ateş’le yaptığı görüşmelere ait olduğu iddia edilen görüntü ve fotoğraflar da kullanılıyor.

2 Mayıs 2011’de tutuklanan Ateş’in Tuncel’le yaptığı görüşmelerin an be an izlendiği, Tuncel’in makam aracıyla Ateş’i defalarca taşıdığı ve çeşitli adreslere bırakıp geri aldığı iddia ediliyor.

BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş’ın, avukatlardan sonra 5 milletvekilinin de tutuklanmaya çalışıldığı bilgisini aldıklarını söylemesinin ardından yapılan polis kaynaklı haberler düzen güçlerinin el birliğiyle hazırladıkları tezgaha işaret ediyor.

“Herkes KCK’dan tutuklanabilir”

Sebahat Tuncel, medyada kendisini hedef gösteren haberlere ilişkin 29 Kasım günü basın toplantısı düzenledi.

Kendisine ve diğer Kürt siyasetçilerine medyada başlatılan linç sürecini ABD’nin 1940’lı yıllarına benzeten Tuncel, “ABD’de o dönem komünist avı başlatılmıştı, Türkiye’de ise Kürt avı başlatılmış durumda” ifadelerini kullandı.

Kürt halkına ve Türkiye halklarına veremeyecekleri hiçbir hesap olmadığını vurgulayan Tuncel, iktidarın “Kürtleri bir çizgiye getireceğiz ya da Kürt mücadelesini sona erdireceğiz” dediğini söyledi.

İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin’e de seslenen Tuncel şu soruları yöneltti:

“Sadece BDP’li kadın vekilleri takip için mi bir ekip kurdurdun? Yoksa 550 vekil için de bu ekip çalışıyor mu? Kourdudysan bu ekibin gideri maliyeti nedir? Neden izleniyoruz. Bizi potansiyel suçlu olarak mı görüyorsunuz?”

ÇHD ve İHD 30 Kasım günü “Savunmayı savunuyoruz” başlıklı bir basın toplantısı düzenledi. KCK operasyonları kapsamında 33 avukatın tutuklanmasının protesto edildiği toplantıda, bu saldırıya sessiz kalan İstanbul Barosu da kınandı.

Cezayir Restorant Büyük Toplantı Salonu’nda gerçekleştirilen toplantıya BDP Eş Genel Başkan Yardımcısı Aysel Tuğluk, TTB eski başkanı Gencay Gürsoy ve çok sayıda avukat katıldı.

İlk olarak konuşmayı **İHD İstanbul Şube Başkanı Abdalbaki Boğa** gerçekleştirdi. Öcalan’a uygulanan tecridi derinleştirmek için avukatların tutuklandığını söyledi.

Eski Baro Başkanı Ceza Hukukçusu Yücel Sayman, Asrın Hukuk bürosu başta olmak üzere tüm hukuk bürolarında yapılan aramaların çok ciddi olarak hukuksuzluk olduğuna dikkat çekerek şunları söyledi: *“Bu hukuka aykırı bir karardır. Bu kararı veren bir yargıç hakkında mutlaka görevi kötüye kullanma açısından soruşturulma başlatılması gerekir çünkü burada meslek sırrı ilkesi çiğnenmiştir.”*

Avukat Bahri Belen avukatlara baskının, yargının en temel ve aktif unsuru olan savunmaya, savunma örgütüne, savunma hakkının sahibine yönelik bir tehdit olduğunu dile getirdi.

ÇHD Başkanı Selçuk Kozağaçlı ise şunları söyledi: “Son 15 yıldır Alman Ceza hukuki doktrininde tartışmalara yol açan Düşman Ceza

Hukuku uygulamasını Türkiye bütün kapsamıyla uygulanmaya başlamıştır. Bu doktrin çok açıktır, ‘vatandaşlara uyguladığımız ceza hukukuyla, teröristlere aynı ceza hukukunu uygulamayız, anayasanın temel haklar ve özgürlükler bölümünden bu kişileri yararlandırmamalıyız, hakim teminatı, gözaltı güvenceleri, kişi dokunulmazlığı, aramaya ilişkin güvenceler teröristleri kapsamaz aksi taktirde terör ile mücadele edemeyiz’ doktrindir. Doktrin altında uygulanan bu faşizm senelerce Almanya’da tartışılmıştı.”

Yargı makamlarının ve baroların devletin birer oyuncağı haline geldiğini belirten **Avukat Fethiye Çetin**, “Devlet maalesef kendi vatandaşlarından bir kısmına düşman diyor, avukatlara da iç düşmanın avukatları olarak bakıyor” dedi.

Avukat Ercan Kanar şöyle konuştu: “Cumhuriyet tarihinin en vahim saldırısıdır, ezilen halkların eli kolu zincirlenerek savunmasız bırakıldı. Avukatsız bırakıldı. Bunun asıl nedeni yaklaşan yerel seçimler ve yeni anayasa yapımında en büyük pastayı kendilerine alma isteğidir. AKP esas olarak Kürt halkının taleplerinin anayasaya yansımaları istememiştir.”

Avukat Murat Çelik de İstanbul Barosu’nun meslektaşlarının tutuklanmasına yönelik sessizliğini ve ilgisizliğini protesto etmek gerektiğini vurguladı.

1 haftada 113 tutuklama

İstanbul’da 34 tutuklama

23 Kasım günü 16 ilde gerçekleştirilen operasyonların İstanbul ayağında gazeteci Cengiz Kapmaz, 33 avukat olmak üzere 34 kişi 26 Kasım günü tutuklandı. Avukatlar tutuklama süreci ise tam bir hukuksuzluk örneği idi. Abdullah Öcalan’ın 41 avukatının müdafiliğini üstlenen 100’ü aşkın avukat, mahkemeyi boykot etme kararı aldı.

Diyarbakır’da 36 tutuklama

Diyarbakır’da 36 kişi “Örgüt üyesi olmak” ve “Örgüt faaliyetleri içinde bulunmak” iddialarıyla tutuklandı.

Siirt’te 5 tutuklama

Siirt’te belediye meclis üyesi Reşit Teymur, MKM çalışanı Şehmuz Timurtaş ile Abdullah Çelepkulu, Nurettin Erçin ve Celalettin Elçiçek “Örgüte yardım ve yataklık yapmak” iddiasıyla tutuklandı.

Mardin’de 11 tutuklama

Mardin ve ilçelerinde 25 Kasım günü gerçekleştirilen operasyonda gözaltına alınan 11 kişi tutuklandı.

Şırnak’ta 15 tutuklama

Şırnak ve Cizre’de 27 Kasım’da gözaltına alınan 22 kişiden aralarında DTK Daimi Meclis Üyesi Ferhat Tarhan’ın da bulunduğu 15 kişi “Örgüt üyesi olmak”, “Örgüt adına suç işlemek” iddiaları ile tutuklandı.

Kocaeli’de 12 tutuklama

Kocaeli’de 23 Kasım sabahı düzenlenen operasyonların ardından 12 kişi tutuklandı.

Operasyonlarda ESP, EMEP, SDP, Odak, DHF, Partizan, Halkevleri, BDSP ve Öğrenci Kolektifleri üyelerinin evleri basılmıştı.

Gözaltılar sürüyor

Antep, Şırnak’ın İdil ilçesi ile Hakkari’nin Yüksekova ilçesinde 25 Kasım günü yapılan ev baskınlarında 16 kişi gözaltına alındı. 28 Kasım günü ise Hakkari Yüksekova’da, Öcalan’a yönelik tecrit ve avukatların tutuklanmasını protesto etmek amacıyla gerçekleştirilen eylemde 15 kişi gözaltına alındı.

29 Kasım sabahı da **Odak Dergisi okurlarına** operasyon düzenlendi. Ankara, Denizli, Eskişehir ve Bolu’da yapılan baskınlarda 6 kişi gözaltına alındı.

Üniversitelerde faşist kudurganlık

KTÜ

Karadeniz Teknik Üniversitesi’nde “24 Kasım Öğretmenler Günü” nedeniyle basın açıklaması gerçekleştiren Öğrenci Kolektifi üyelerine faşistler saldırdı.

Öğrenci Kolektifleri Eğitim Fakültesi’nde gerçekleştirilen basın açıklamasında neden 24 Kasım’ı kutlamadıklarını dile getirerek öğretmenlerin sorunlarına dikkat çekti. Açıklama sırasında faşistler, eylem yapan öğrencileri taciz etti. Sivil polislerin önünde yaşanan sözlü sataşma açıklamanın sona ermesiyle fiili saldırıya dönüştü. Öğrencilerle faşistler arasında çatışma çıkarken okula jandarma girdi. Uzun süren çatışmanın ardından jandarma ve ÖGB faşistleri himayesine aldı.

Öğrenci Kolektifleri üyeleri bu saldırının ardından öğrenci kimliklerini göstererek basın açıklaması gerçekleştirdiler. Faşistlerin dışarıdan geldiğine dikkat çekerek saldırıyı teşhir ettiler.

Saldırıda yaralanan Ahmet Yılmaz’ın kolunda çatlak olduğu ve kafasına dikiş atıldığı belirtilirken, Cenk Yılmaz isimli öğrenciye “10 gün iş göremez” raporu verildi.

Pamukkale Üniversitesi

25 Kasım günü Denizli Pamukkale Üniversitesi’nde faşistler Kürt öğrencilere saldırdı.

Fen Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü öğrenci temsilciliği seçimi dolayısıyla olayların çıktığı belirtilirken, saldırı sonucu Taner Bahçi ve Sait Çetin isimli öğrenciler bıçakla bacaklarından yaraladılar. Polis, olaya karıştığı söylenen 12 kişiyi gözaltına aldı.

Çukurova Üniversitesi

28 Kasım günü Adana’da Çukurova Üniversitesi Ceyhan Meslek Yüksek Okulu’nda Kürt bir öğrenciye yönelik faşist saldırı gerçekleşti.

Büro yönetimi 2. sınıf öğrencisi Rıdvan Y., akşam dersten dönerken yaklaşık 15 ülkücü-faşistin sopalarla saldırısına uğradı.

Kürt öğrenci saldırıyla ilgili şunları söyledi:

“Ders çıkışı yurda doğru gelirken elinde sopa olan biri bana doğru gelince yönümü değiştirip top sahasına doğru gitmeye başladım. O an karşına elleri sopalı 15 kişi çıkıp bana saldırdılar. Kafamda, kolumda ve vücudumun çeşitli yerlerinde darp izleri oluştu. Ülkücülerle aramda kişisel bir sorunum yoktu, yalnızca Kürt olduğum ve bunu saklamayı mücadeleli savunduğum için bana saldırdılar”

Ne olursa olsun mücadeleye devam edeceğini belirten Kürt öğrenci, ülkücülerin okulda ve yurttaki Kürt öğrencilere karşı “Bu okulda Kürtleri-PKK’yı bitireceğiz” sözleriyle tehditler savurduğunu da söyledi.

Ekim Gençliği / Ceyhan

DTCF

30 Kasım günü Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi’nde (DTCF) faşistler iki öğrenciye küfür ederek sözlü saldırıda bulundu. Bunun üzerine toplanan devrimci ve ilerici öğrenciler arkadaşlarının yanına gitti. Aynı anda karşıda toplanan faşistler ise tehditlerine ve küfürlerle devam etti. Burada “Faşizme karşı omuz omuzla!”, “Dil-tarih faşizme mezar olacak!” sloganları ile faşistlere karşılık verildi.

Zaman zaman ÖGB barikatı aşarak faşistlerle fiziki temas yaşandı. Faşistlerin tehditlere devam etmesi üzerine ÖGB’lere “Bunları not al” uyarısı yapıldı. ÖGB’ler ise “Bana işimi öğretmeyin!” diyerek tarafını gösterdi.

Ekim Gençliği /Ankara Üniversitesi

Özrü kabahatinden büyük olanlar, kanlı bir tarihi özürle temize çıkaramaz

H.Eylül

Kapitalizm kendisiyle birlikte her şeyi kirlletmeye ve çürütmeye devam ediyor. Şair “su çürüdü” demişti ve sonrasında bir kısmımız bir şarkının sözlerinden duymuştuk ya “ve kirlendiğini dünya”nın... ‘Sevgi’ kirlatildikçe adı daha çok verilmişti sokaklara, caddelere ve yollara.... Buralardan akan hayatlar karardıkça o kadar ışıklandırıldı yollar. Karanlık ve çürüme bu yapay ışıltıyla örtüldü.

Özgürlük ve demokrasi götürülmekteydi bir de savaş uçaklarıyla, bombalarla, mermilerle. Katliam operasyonları “hayata dönüş” olarak servis edilebilmekteydi!... İletişimin dili, sesin ahengi nasıl da lekelenmektedir. Tıpkı acısı hissedilmeyen trajedilere akıtılan gözyaşı gibi... Tıpkı en ala yalanların gerçek diye yutturulmaya çalışılması gibi...

Yargısız infazların apaçık itirafıydı sözde “dur ihtarları.” İşkencede ölümlerin şifresini, “duvara çarptı”, “merdivenden düştü”, “pencereden atladı”, “kendini astı” yalanları çözüyordu. Her afetten sonra devletin şefkatli kollarının tüm yaraları saracağı yalanını kaç kez duyduk değil mi? Hukuk sisteminin politik davalarda kendi safını nasıl da kolayca seçtiğinin sayısız örneğini gördük, karşılığında öfkelenedik. NÇ davasında 13 yaşındaki bir çocuğa “kendi rızasıyla”, 28 tecavüzcüye ise “iyi halleri olduğuna dair” mührünü vuran aynı hukuk karşısında öfkelenedik.

Tarihimiz devletin şefkatli kollarının nerelere kadar uzandığının, ne kadar çok kan döktüğünün, can aldığının sayısız örnekleriyle doludur. Ve yine coğrafyamızın siyasal ve politik ikliminde kendine has yalanlarıyla nam salmış düzen aktörleriyle... Söyleyeceklerinin yalan olduğunun biliniyor olmasına rağmen aldırmandan yaptıkları konuşmalarla ünlüdür onlar. Kimisi demiştir ki mesela “bu ülkeye komünizm gelecekte onu da biz getiririz.” Yahut da “bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz.” 12 Eylül işkencehanelerinde “asmayıp da besleyelim mi” diyen zata göre işkence de “münferitti” mesela, hep olageldiği gibi.

Sözünü sakınmadan söyleyenler de yok değildi elbette. Tıpkı kontrgerilla tetikçilerini korurken “bu vatan için kurşun atan da, yiye de şerefli” diyen Çiller gibi. Ya da kontrgerilla infazlarını savunurken “bin operasyon yaptık” diyerek övünen Ağar gibi. “Kadın da olsa, çocuk da olsa gereken yapılacaktır” diyen Erdoğan gibi. Tarihin laf cambazlarını gülünç duruma düşürdüğü gibi, benzerlikleri açısından yan yana düşürdüğü de olmuştur.

Şimdi de “bu ülkede özür dilenecekse onu da ancak biz dileriz” dercesine CHP’yi köşeye sıkıştırmak için Erdoğan’ın Dersim katliamıyla ilgili özür dilemesine tanık olduk. Halbuki eşit koşullarda yaşayan insanların dost kalabilmeleri açısından ne büyük bir erdemdir özür dileyebilmek. Ama eşit olmayan koşullarda, adaletsiz bir düzenin savunucusu ve bu düzenin nimetlerinden faydalanmakta olanların dilinde özür, sadece yaraları yeniden kanatmaya, öfkeyi daha da artırmaya yarayabilir. Özürleri de küfür kadar ağır ve rencide edicidir. Hasım bellenenden, düşman olarak sürekli esaret altında tutulmak istenenden, hor görülenden, var olan haksızlıkların devam etmesi istenirken bir özürden bahsediliyorsa, çocuklar bile bilir ki elbette “bir iş vardır bu işte!”

Özür, yapılan hatanın bir daha tekrarlanmaması ve

yaşananlar dolayısıyla acıların paylaşıldığının bildirimi içindir. Af dilemektir bir yerde. Oysa burada adı geçen özür için “özrü kabahatinden daha büyük” deyimini de kafi gelmez. Zira özürleri de kabahatleri de çok ama çok büyüktür ve saymakla bitmez. Son olarak yurt dışında yakalanan Sivas katliamının faili, Türkiye’nin gerekli işlemleri yapmamasından dolayı iade edilmemiş ve tutulduğu ülkede serbest bırakılmışsa... Domuz bağı uzmanları, mezar ev sakinleri Hizbulkontra tetikçileri, AKP’nin dağıttığı adalet sonucu salıverilmişse... Vakti zamanında, Sivas katliamının aranan sanıklarından birinin İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nde çalıştığı sırada, başkanlık görevinde kimin oturduğu gizli saklı değilse...

Daha bir yıl önce, Dersim’in 1938’de bombalanması üzerine yaptığı bir konuşmada kullandığı “ben o zamanlar yaşamıyordum” sözleri nasıl Kılıçdaroğlu’nu kurtarmıyorsa, kendinden önce ve kendisinden sonra işlenecek tüm insanlık suçları nedeniyle, Erdoğan da kendisi gibi düzen siyasetçileriyle birlikte aynı derecede suçludur.

Bu son “özür” şovuyla yapılmak istenen ise sadece CHP’yi köşeye sıkıştırmakla sınırlı bir hamle olarak da algılanmamalıdır. Meselenin onyıllardır bu coğrafyada zulme uğrayanların öfkesini dindirmeye yönelik sinsi bir tarafı daha var. Tamamen teslim alamadıklarını bilinç açısından silahsızlandırmak için “bak özür de diledim, ama sen yine de biat et” demekten başka bir şey değildir.

Derisi yüzülen Nesimi’den, “dönen dönsün ben dönmezem yolumdan” diyen Pir Sultan’dan cellatları özür dileyebilir mi? Mustafa Suphi ve 14 dava arkadaşını hangi özür unutturabilir. “Ben senin yalanlarınla, hilelerinle baş edemedim bu bana dert oldu, ben de senin önünde diz çökmedim bu da sana dert olsun” diyen Seyit Rıza nasıl bir cevap verirdi acaba.

1915 Ermeni soykırımını, istiklal mahkemelerini, kanla bastırılan Kürt isyanlarını... Sefer yapıp zafer elde edilemeyen Dersim’i... Varlıkları, Türk varlığına armağan edilerek yok sayılan, horgörülen, inkar ve imha edilen Kürt, Ermeni, Çerkez, Laz vb. ulusları, Alevileri, Süryanileri... 6-7 Eylül olaylarını, Maraş’ı, Çorum’u, Sivas’ı, Gazi’yi, ‘77 1 Mayıs’ını, Bahçelievler’i, 12 Mart’ı, uğruna haksız yollarla 6

Mayıs’ı, Kızıldere’yi, 18 Mayıs’ı, Nurhak’ı, Adalılar’ı, 12 Eylül’ü, Mamak’ı, Metris’i, ve Diyarbakır zindanını...

Sonra yine darağaçlarını, idama giderken söylenen andları, Ankara DAL’ı, İstanbul Gayrettepe’yi, ve duvarlarına kan sıçramış daha birçok işkencehaneyi... O işkencehanelerdeki elektriği, Filistin askısını, buza yatırmaları, küfürleri, dinlettirilen çığlıkları ve daha birçok işkenceyi, işkencede ölümleri, işkencede tecavüzleri, gözaltında kayıpları, yargısız infazları...

Bir kez daha zindanları; Buca’yı, Ümraniye’yi, Ulucanlar’ı, yine Diyarbakır’ı, ‘96 süresiz açlık grevi ve ölüm oruçlarını, 2000 ölüm oruçlarını, 19-22 Aralık “hayata dönüş” zindan katliamlarını... Zorla boşaltılan 4 bin köyü, 17 bin kayıp Kürt insanını, yerlerde sürüklenen, kulakları kesilen, toplu mezarlara, asit kuyularına atılan insanlığı unutmak mümkün müdür?

Bu “özür” vesilesiyle, yapılmak istenenin bir devlet ciddiyeti içinde geçmişle bir hesaplaşma olmadığı da ortadadır. Öyle ki burjuva düzenin sınırları içinde bile örnekleri mevcut olan böyle bir yaklaşımın, Türkiye Cumhuriyeti’nde yaşanma olasılığına dair hiçbir emare yoktur. Toplumsal muhalefetin bir sonucu olarak örneğin Arjantin’in, Yunanistan’ın darbeler vesilesiyle geçmişle yapmış olduğu bir muhasebe ve bunun sonuçları vardır. Ancak Türkiye’de oyun tribüne oynanmaktadır. Artan baskı ve devlet terörünün ışığında meseleye bakıldığında bu daha net görülmektedir.

Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşunda yer alan Kürt mebuslarından biri olan ve 25 Kasım 1925 tarihinde Elazığ’da idam edilen Hasan Hayri Bey’in son sözleri olan şu kelimeler oldukça öğreticidir; “Ey Kürt halkı! Bizden de ibret alın ve bilin ki, dünyadaki en güvensiz söz, Kemalistlerin verdiği şeref sözüdür.” Bu veciz ve manidar ifadeyi eğer güncelden uyarlayıp geleceğe bırakacak olursak herhalde şöyle dememiz gerekecektir; “Eğer birileri siz ezilenlerden, yok sayılanlardan, zulme uğrayanlardan; geçmişte çektiğiniz acılara dair özür dileyecek olurlarsa, hatta yaşanmış trajedileriniz nedeniyle gözyaşı dökmeye kalkarlarsa, öncelikle yaptıklarına, hizmet ettiklerine, yaşadıkları yerlere, yaşam koşullarına, geçmişte söylediklerine, ellerindeki kana ve sizlere nasıl bir gelecek vaat ettiklerine bakınız.”

“Dersim özü samimiyetsiz”

ALEVİ BEKTAŞİ FEDERASYONU

AKP'nin CHP'yi yıpratmak için kullandığı Dersim Katliamı ile ilgili açıklamalardan biri de **Alevi Bektaşî Federasyonu** (ABF) tarafından yapıldı.

ABF Genel Yönetim Kurulu, yaptığı yazılı açıklamada, “Dersim Katliamı”nın 1937-1938’de başlayıp bitmediğini, Selçuklu, Osmanlı ve Cumhuriyet tarihi boyunca devam eden etnik, inançsal ve kültürel bir yok etme planı olduğunu belirtti. Farklı olanı kuşatmanın, egemen zihniyetin politikalarıyla “kendine benzetmenin”, bu da olmadıysa “yok etmenin” her dönemde egemen asimilasyoncu ve tekçi zihniyetin temel politikası olduğu ifade edildi.

Türkiye’nin kendi geçmişinden kaçtığı, aynaya bakmadığı sürece Dersim’in, Sivas’ın, Maraş’ın, Çorum’un, Gazi’nin, Ümraniye’nin, 1 Mayıs 1977’nin, 6-7 Eylül olaylarının lanetinin bu topraklarda huzuru bulunmasına engel oluşturacağı vurgulandı.

AKP samimiyetsiz

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın “Dersim özü”nün önemli ancak

samimiyetsiz olduğu belirtilerek şu ifadelere yer verildi:

“Her fırsatta Kılıçdaroğlu’nun Aleviliğini ifade ederek Alevilikle ilgili önyargılardan yola çıkarak milliyetçi ve muhafazakar tabanının ruhunu okşayan, Alevilere ve Aleviliğe yönelik nefret suçu işleyen bir Başbakan, eğer Dersim’in acılarını dindirmek isteseydi, CHP’den beklediği özü her fırsatta mirasını sahiplendiği Demokrat Partisi ve zihniyet olarak onun devamı niteliğindeki diğer partilerden de beklerdi. Çünkü, katliam belgelerinin altında İsmet İnönü’nün imzasının yanında Celal Bayar’ın da imzası vardır ki, Başbakan aktif rol alan Bayar ve ekibini bu özrün dışında bırakarak samimiyet derecesini ortaya koymuştur.

Dersim’in acılarını siyasi bir rakibi köşeye sıkıştırmanın aracı olarak kullanmak, en az Dersim katliamının kendisi kadar yaralayıcı bir tarzdır ve Başbakan bu üsluptan vazgeçmelidir.”

Açıklamada, ABF’nin Maraş Katliamı’nın 33. yıl dönümünü anmak için 24 Aralık’ta Maraş’ta olacağı hatırlatıldı.

‘Dersim özü’ şovunda son nokta

Erdoğan’ın CHP’yi köşeye sıkıştırmak ve siyasi bir ranta çevirmek için kullandığı 'Dersim özü' şovunun ömrü kısa sürdü. BDP’nin Dersim Katliamı’nın araştırılması için meclise verdiği önerge AKP’lilerin ret oyu vermesi sonucu kabul edilmedi.

BDP, Dersim Katliamı ile ilgili verdiği araştırma önergesinin görüşülmesi önerisini Meclis Genel Kurulu gündemine getirdi. Önerinin lehinde söz alan BDP Grup Başkanvekili Hasip Kaplan, Erdoğan’ın Dersim özü’nü hatırlatarak "Sözlü olarak yapılan özür dilemenin anlamını bulması için, birtakım adımların atılması

gerekiyor" dedi.

Bu öneri AKP’nin ikiye bölünmüş ve samimiyetsiz tutumunun bir kez daha teyit edilmesi için vesile oldu. Kürt halkı ile işçi ve emekçilere yönelik koyu bir devlet terörüne başvuran, ilerici ve ve devrimcileri zindanlara tıkan, gerillaları kimyasal silahlarla katleden AKP hükümetinin, kendi icraatlarıyla yüzleşmeden özür dilemesinin bir karşılığı olmadığını gösterdi.

AKP’li vekillerin aleyhte yaptığı konuşmaların ardından BDP’li Hasip Kaplan tekrar söz alarak, AKP’nin samimi ise önerilerine “evet” oyu vermesi gerektiğini belirtti. BDP’nin önerisi yapılan oylama ile reddedildi.

Burjuvazi “bedelli” ordu peşinde!

Bedelli askerlikle ilgili kanun tasarısı kabul edildi. Buna göre 30 yaşından gün almış olanlar, 30 bin Türk lirası karşılığında askerlik yapmaktan kurtulacaklar ve 21 gün temel askerlik eğitiminden de muaf tutulacaklar. Burjuvaların çocukları, kendileri için çerez parası gibi olan bu parayla, askerlikten ve de askerlik yapmamak için mazeret bulma zahmetinden kurtulacak.

Bedelli askerlik konusu vesilesiyle yürütülen tartışmalar tam bir ikiye bölünmüşlikle sürdürülmektedir. Bundan sekiz ay önce başbakan bedelli askerliği, referanduma götürecektik kadar sorumluluğunu alamayacağı bir konu olarak değerlendiriyordu. Şimdi ise jet hızıyla gündeme alınıp yasallaştırıldı.

Öte yandan bedelliden daha fazla insanın yararlanması için de çeşitli formüller geliştirilirken bazı bankalar “Bedelli Askerlik Kredisi” kapsamında kredi paketi hazırlıyor.

Anlaşıldığı üzere bedelli askerlik devletin bütçe açıklarını kapatmak için mali bir olanak olması yanında mali sermaye için de yeni bir kar kapısı olmuştur.

Sermaye hükümetinin şefleri bedelli askerlik emekçilerde öfke uyandırmasın diye, çeşitli demagojik söylemleri de elden bırakmıyorlar. İkiye bölünmüşlükte sınır tanımayan Başbakan Erdoğan, tüm bunlardan sonra “askerliği peygamber ocağı olarak görüyoruz” ifadelerini de kullanabilmektedir.

Gündemdeki bu tartışmalara sermaye sınıfının has temsilcisi TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner de katıldı. Ümit Boyner bedelli askerliğe vicdanının el vermediğini söylerken, dilinin altındaki bakla olan profesyonel orduya lafı getirmiştir. Ümit Boyner bahsi geçen açıklamasında *“Ülkelerin güçlü ordulara ihtiyacı var. Türkiye’nin beşeri sermayeye de ihtiyacı var. Gençlerin nasıl yetiştiği, yaşamlarının ne kadarını eğitimde harcadığı da önemli. İksinin arasında rasyonel bir yere gelebiliriz. Bu teknik bir konu. TÜSİAD ‘ordu nasıl yönetilmeli’ konusuna bir çözüm geliştiremez ama şunu da görüyorum. Yavaş yavaş askerlik süresi düzenlenmiş, daha rasyonel ve güvenli, teçhizat açısından profesyonelleşmiş bir ordunun, şu anda yaşanan düşük yoğunluklu savaşla mücadele konusunda önemli”* demektedir.

Profesyonel ordu ABD emperyalizminin ve NATO’nun ihtiyaçları çerçevesinde vurucu güç olma görevini daha iyi yerine getirmek için olduğu kadar, Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaşın derinleştirilmesi ve olası devrimci yükseliş dönemlerine şimdiden yapılan bir hazırlıktır. Kırıyıcı, vurucu, halka karşı silah sıkmakta sınır tanımayan profesyonel bir katiller şebekesi yaratılmaya, aynı zamanda da zorunlu askerlik yoluyla mezar kazıcısı milyonlarca emekçinin silah eğitiminden geçmesine engel olunmaya çalışılmaktadır.

Öldürmeye kodlanmış seçilmiş asker isteyenler, asker sayısının fazlalığının yarattığı bütçenin daha öldürücü silah ve teçhizat almanın önüne geçtiği, günümüz teknolojisinde savaşlarının büyük ordulara değil de eğitimli personele ihtiyaç duyduğu biçiminde söylemlere sığınmaktadır. Bunun için Türkiye-AB Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı Joost Lagendijk, “Türk ordusunun başlıca görevleri uluslararası misyonlara katılmak ve sınırda veya sınırın hemen ötesinde terörizmle savaşmak. Her iki operasyon türü de, büyük miktarlarda kötü eğitimli piyadeyi değil, küçük, esnek ve yetenekli birimleri gerektiriyor” diyerek lafı dolandırmıyor.

Tüm bunlar devlet tarafından, başta Kürt halkı olmak üzere devrimci, ilerici güçlere şimdilerde dozunu artırarak sürdürülen süre avının ileriki zamanda farklı araçlarla daha da pervasızlaşacağına işaretir.

Sonuç olarak sermaye devleti ve onun hükümeti AKP tarafından tek bir bedelli hamlesiyle, amaçlanmış olan birçok iş aynı anda kotarılmak isteniyor. İşçi Memetler ölmek ve öldürmek için cepheye (eğer cepheye ölmezlerse “disko”larda yahut da “eğitim zayıyatı yoluyla”), burjuva çocukları ise mensubu oldukları sınıfın nimetlerinden faydalanmaya gönderilecekler. Şu sıcak atmosferde askerlik üniforması giydirilenler, haksız bir savaşın piyonları olarak kullanılırken, burjuvazinin çocukları ise “ey vatan ne ‘bedeller’ ödedik senin için” diyerek böbürlenecekler.

Haksız bir savaşın tek sorumlusu olan bir sistem, yine bu savaşın kazanan tarafı olmak için kendi dünyasından olmayan gençleri savaşa sürmeye devam ediyor. Devamında ise yine bu ve benzeri savaşların, emperyalizmin hizmetinde mazlum halklara karşı yapılacak diğer savaşların ve elbette işçi sınıfına karşı yürütülen sınıf savaşımının da kazanan tarafı olmak için profesyonel ölüm makineleri yaratmayı planlıyor.

İşçi sınıfı ve ezilen Kürt halkı, haksız ve kirli savaşların tek sorumlusu olan ve gittikçe militarize olan bu düzenden hesap sormak için birleşmeli ve mücadele etmelidir.

Genel Kurul öncesinde “Güç Birliği” sorgulandı

Sendikal Güç Birliği Platformu, 8-11 Aralık tarihlerinde Ankara’da toplanacak olan Türk-İş Genel Kurulu öncesinde son bölge toplantısını 26 Kasım’da Çağlayan’daki Figaro Düşün Salonu’nda gerçekleştirdi.

Farklı sektörlerden bini aşkın işçinin katılımıyla yapılan toplantı, Güç Birliği’nin Türk-İş Genel Kurulu’na yönelik provası niteliğinde geçti. Toplantının öne çıkan en önemli yanı ise kürsüden söz alan işçilerin platforma yönelik eleştirileriydi.

Katılım genişledi

Güç Birliği Platformu bileşeni 10 sendikanın dışında Yol-İş, Harb-İş, Haber-İş, Selüloz-İş sendikalarından temsilci ve üyelerin de katıldığı toplantıda Türk-İş yönetiminin hükümet işbirlikçisi çizgisi mahkum edildi. Toplantıda konuşan sendika yöneticileri ve işçiler net mesajlar verdiler. Türk-İş’in başındaki Kumlu ve ekibinin işçisiz genel kurul gerçekleştirme planlarına dikkat çekilen toplantıda gündemdeki kıdem tazminatı, bölgesel asgari ücret, esnek çalıştırma ve işsizlik ödeneğinin düşürülmesi gibi saldırılara karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Platform bileşeni sendika başkanlarının divanda yer aldığı toplantıda Güç Birliği Platformu’nun pratiği de sorgulandı. Türk-İş Genel Kurulu’na işçilerin de katılımı çağrısının yapıldığı kürsü konuşmalarında platformun, genel kurul sonrasına ilişkin programının olması gerektiğinin altı çizildi. Bu toplantıda ayrıca Liman-İş, Toleyis ve Türk Sen sendikaları da platforma dahil oldu.

Türk-İş’i hedef aldı

Toplantının açılış konuşmasını yapan **Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel**, platformun hedeflerini ve Türk-İş yönetiminin işbirlikçi çizgisini mahkum eden bir konuşma yaptı. Konuşması boyunca yer yer özeleştirilerde de bulunan Türkel, uzlaşmacılığı teslimiyetçilik olarak algılayan anlayışı şiddetle reddettiklerini dile getirdi. Türkel, “bir zamanlar kendilerinin de yaptığı gibi iktidarla iyi geçinerek sorunları çözme mantığını” reddettiklerini ifade etti. “Ayıyla yatağa giren tırmalanmış olarak çıkar” diyerek Türk-İş’i hedef alan Türkel, platform dışındaki sendikaların yöneticilerine seslendi. Bu sendikaların örgütlü olduğu sektörlerde yaşanacak özelleştirmelerle yok olup gidecekleri uyarısında bulunan Türkel, “Bunun sorumluluklarını yerine getirmediklerinde bu vebalin altından nasıl kalkacaklar” diye sordu. Bu sendikaların yönetici ve delegelerine teslim olmama ve ayağa kalkma çağrısında bulunan Türkel, iktidara da “delegelerden, kamudan elini çek ey iktidar” çağrısında bulundu.

Serbest kürsü bölümünde salondan katılımcılara söz verilirken aralarda ise Petrol-İş, Hava-İş ve Belediye-İş genel başkanları kürsüyü kullandı.

Tersane işçisi Ali Doğan, tersanelerdeki kölece çalışma koşullarına dikkat çektiği konuşmasında halkların kardeşliği vurgusunu yaptı.

İMES işçisi Hasan Ceylan ise platformun örgütsüz işçilere de yönelmesi çağrısında bulunarak tabana yönelik çalışma yürütülmesi önerisini getirdi. **Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin** ise Türk-İş

yönetimini hedef aldığı konuşmasında “Biz sınıf kardeşliğinden yanayız. Sistemden beslenmek yerine kafa tutmak gerekir. Ne acıdır ki bunları seyrediyoruz. AKP diye bir iktidar var. AKP, ülkenin her tarafında yetkili kılınmıştır” dedi.

Her şeyin Türk-İş Genel Kurulu’na endekslendiğini söyleyen Ayçin, genel kurul sonrasında gelecek saldırılara dikkat çekti. Saldırıların önünde duracak tek gücün işçi sınıfı olduğunu ifade eden Ayçin Türk-İş’i gerçek sahiplerine teslim etmek için yola çıktıklarını dile getirdi.

Kampana Deri işçileri adına Gaye Eraslan ise direnişlerinin sadece kendilerinin değil Türkiye işçi sınıfının direnişi olduğunu belirtti. Eraslan dayanışma çağrısı yaptı.

Deri-İş Tuzla Şube Başkanı **Binali Tay** da, y”ıllardır kardeş kanı dökülüyor” diyerek iktidarın bütçeyi bombalara tüfeklere ayırdığını dile getirdi. Çalışma hayatının yeniden düzenlendiğini ifade eden Tay, direniş çadırlarında mücadeleye devam edeceklerini sözlerine ekledi. Platformu önemsediklerini dile getiren Tay, Türk-İş kongresine cesaretle gideceklerini de ifade etti.

Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın ise, platformun hedeflerini sıraladı. Türk-İş Genel Kurulu’na yönelik hedeflerini de anlatan Öztaşkın, yönetime gelemeseler de yeri geldiğinde kıdem tazminatının gaspına karşı şalterleri indireceklerini sözlerine ekledi.

Konuşmasının sonunda salona “Biz ayağa kalktık. Siz de ayağa kalkıp bizimle yürüyecek misiniz?” sözleriyle seslenen Öztaşkın’ın çağrısı salondan karşılık buldu ve tüm salon ayağa kalkarak sloganlara eşlik etti.

Tez-Koop-İş İstanbul 5 Nolu Şube İşyeri Temsilcisi Umut Çağlar, Kumlu ve yönetiminin işçisiz genel kurul gerçekleştirme planlarını kınadı, platforma yönelik eleştirel bir konuşma yaptı. Platforma tarihi bir sorumluluk düştüğünü hatırlatan Çağlar, birliğin kongre sürecine güçlü bir şekilde girmesinin önemine dikkat çekerek Ankara’da 8 Aralık günü başlayacak Türk-İş Genel Kurulu’na işçiler olarak gitmek istediklerini belirtti. Çağlar platform bileşeni sendikaların başkanlarına seslenerek “Bizlerin Ankara’ya gitme talebimizi karşılayacak mısınız?” sorusunu yöneltti.

T. Harb-İş’ten Yusuf Şanlı, platformun yakın hedefleriyle ilgili somut öneriler getirilmesini istedi.

Kürsüden söz alan **Belediye-İş Genel Başkanı Nihat Yurdakul**, “Gözünüz arkada olmasın” dedi., Belediye-İş Sendikası’nın onurlu bir şekilde ayakta durduğunu iddia etti. Konuşmasını coşkulu bir tonda gerçekleştirmeye çalışan Yurdakul, düşük tonlu muhalif vurgularla salonda etki kurmaya çalıştı. Türk-İş yönetimine yüklendi.

Haber-İş İstanbul 1 No’lu Şube Başkanı Ahmet Karatay da platformun önüne mücadele hedefleri koymasına gerektiğini ifade etti. Platformun Türk-İş Genel Kurulu’yla sınırlı olmamasına gerektiğini söyledi.

Tez-Koop-İş İstanbul 1 No’lu Şube üyesi Abidin Sarı süren işçi direnişlerine dikkat çekerken Harb-İş üyesi bir işçi ise kendi sendikasının bu platform içerisinde yer almamasını eleştirdi.

Toplantıda şubeler adına konuşmayı ise **Belediye-İş İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm**

26 Kasım 2011 / İstanbul

yaptı. Saldırıların nereden geldiği konusunda hemfikir olduklarını ancak bunlardan daha çok bunlara nasıl karşı durulması gerektiğinin görülmesinin önemine değinen Gülüm, Yunanistan’a, Tunus’a, Mısır’a, TEKEL’e, Savranoğlu’na bakıldığında umudun nerede olduğunun görüleceğini ifade etti.

Demokrasi sorununa ve Kürt halkının mücadelesine dikkat çeken Gülüm, 8 Aralık’ta Türk-İş Genel Kurulu’na işçilerle beraber gitme talebini dile getirdi.

“İşçiler birleşin iktidara yerleşin!”, “Yönetim gidecek Türk-İş gelişecek!”, “Kumlu gidecek başka yolu yok!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganlarının atıldığı genel kurulun son bölümünde ise toplantının sonuç bildirgesi okundu. Bildirgeyi okuyan Ayçin, Türk-İş Genel Kurulu’na işçilerle gitme talebine ilişkin olumlu bir mesaj verdi.

Toplantıdan notlar:

- Toplantı boyunca platform görevlileri tarafından atırılan sloganlara canlı biçimde eşlik edildi.
- Sendikal Güç Birliği Platformu Kadınları da toplantıda yer aldılar. Platform çatısı altındaki çeşitli sendikalardan kadın üyeler, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü’nde kadına yönelik şiddete dikkat çektiler. “Kadınlar burada Kumlu neredel!” sloganını attılar.
- Deri-İş üyesi Kampana Deri işçileri de toplantı salonunun en önünde yer alarak direnişlerini toplantıya taşıdılar. İşçiler, “Türk-İş uyuma direnişlerine sahip çık” dövizleri açtılar.
- Toplantıya, T. Harb-İş, Petrol-İş ve Belediye-İş’in eski genel başkanları da katıldı.
- Toplantıda, tutuklu gazetecilerle dayanışma mesajları da verildi.
- Toplantıda konuşmak için divana başvuru yapan 11 kişinin kürsüden söz alması zaman sorunu gerekçe gösterilerek iptal edildi.
- Salondan en büyük alkışı Silivri Cezaevi’ndeki Ergenekon tutuklularından gelen mesajların alması dikkat çekti.

26 Kasım toplantısı ışığında Türk-İş Genel Kurulu

Kuruluşunu ilan etmesinin ardından Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde gerçekleştirdiği bölge toplantıları ile binlerce işçiyle buluşan Sendikal Güç Birliği Platformu, bölge toplantılarının sonuncusunu 26 Kasım'da İstanbul'da gerçekleştirdi. 8-11 Aralık'taki Türk-İş Genel Kurulu öncesindeki bini aşkın işçinin katılımıyla gerçekleştirilen toplantı kitlesel bir işçi etkinliği gibi görünse de toplantıyı örgütleyen platform bileşeni sendikaların üye potansiyelleri düşünüldüğünde hayli zayıf bir katılımı gerçekleştirildi. Ancak, toplantıdan yansıyanlara bakıldığında, şimdiye kadar tabandan kopuk ve bürokratik bir tarzda örgütlenen bu sürecin Türk-İş yönetiminin ihanetçi ve işbirlikçi çizgisine karşı biriken tepkinin ortaya konması açısından bir işlev gördüğünü söyleyebiliriz. İstanbul toplantısı belki de bu ortak tepkinin en yoğun hissedildiği bölge toplantısı oldu.

“Ulusalıcı” çizginin etkisi

Güç Birliği Platformu'nun genel kurul öncesindeki son provası niteliğinde geçen toplantıdan yansıyan diğer önemli bir diğer nokta da etkinliğe katılan işçilerin Türk-İş yönetimine olduğu kadar AKP hükümetine yönelik tepkisiydi. Gündemdeki kıdem tazminatı, bölgesel asgari ücret ve yıkım saldırılarının yanısıra hükümetin siyasal alanda yürüttüğü baskı ve terör politikaları da salondaki işçilerin temel gündemlerindendi. Ancak, AKP karşıtlığı üzerinden gelişen bu tepkinin devrimci bir kanala aktığını söylemek güçtür. Bu tespit, toplantıya Silivri Cezaevi'nden gelen mesajın en fazla alkışı almasından da anlaşılmaktadır. 26 Kasım toplantısında da bu gerçek açık biçimde görülmüştür.

Genel merkezlere basınç

26 Kasım toplantısını örgütleyen şubelerin

toplantıya yönelik müdahalesi ise şimdiye kadarki bölge toplantıları içerisinde en organize müdahaledir. Platform çatısı altında bulunsalar da kendi genel merkezlerinin ortaya koyduğu pratiği yeterli bulmayan bazı sendika şubelerinin toplantının geniş katılımı ile gerçekleşmesini önemsedikleri salon içerisindeki organizasyondan da görülmüştür. Salonda özellikle platform bileşeni sendikalar içerisindeki Belediye-İş, Tez-Koop-İş ve Deri-İş sendikalarının katılımı dikkat çekiyordu. Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu içerisinde de sıkı ilişkiler içerisinde bulunan kimi şubeler, Türk-İş yönetiminin Ankara'da işsiz bir genel kurul gerçekleştirme hedefine karşı genel kurul günü Ankara'da olma taleplerini iletmek üzere hazırlık yapmışlardı. Bu hedef, serbest kürsü bölümünde yapılan konuşmalarda da öne çıkmıştır. Yapılan konuşmalarda işçilerin vurguları da, platformun işyerlerinden ve sendikaların üye tabanlarından kopukluğunun göstergesiydi. İşçiler tarafından yapılan konuşmalarda, platformun Türk-İş yönetimini hedeflemesinin yanısıra sermaye ve hükümetin saldırılarına karşı yakın dönem için mücadele programı çıkartması ihtiyacı da ağırlıklı olarak dile getirildi. Kürsüden söz alan genel başkanların konuşmalarının tek gündemi ise Türk-İş Genel Kurulu'ydu.

İşsiz Genel Kurul'a müdahale

Toplantıdan çıkan en can alıcı sonuç ise, Tez-Koop-İş, Deri-İş ve Belediye-İş'in şubeleri tarafından dile getirilen işçilerle birlikte Ankara'ya gitme hedefinin bir parça da olsa hayat bulması oldu. Ne kadar hayata geçirileceğinden bağımsız olarak kürsüden dile getirilen bu talep sendika başkanlarının da kısmen onayını aldı. Kumlu'nun başında bulunduğu Türk-İş yönetiminin işsiz genel kurul gerçekleştirme hedefine karşı basınçla oluşan bu irade ihanetçi ve bürokrat Türk-İş çetesinden hesap sorma hedefi açısından anlamlı bir sonuç oldu.

Genel-İş'te yeniden Ekici

DİSK'in en fazla üyeye sahip sendikası Genel-İş'in merkez genel kurulu 26-27 Kasım 2011 tarihinde Ankara'da DSİ Toplantı Salonu'nda yapıldı.

15. Olağan Genel Kurul'da Erol Ekici yeniden genel başkanlığa seçilirken merkez

yönetim kurulundaki isimler büyük ölçüde aynı kaldı.

Genel Yönetim Kurulu üyeliklerine Kani Beko, Remzi Çalışkan, Fahrettin Tecimer, Hüseyin Yaman, Cafer Konca ve Alaaddin Öztürk seçildi.

Liman-İş Genel Başkanı Önder Avcı ile Türk-İş Genel Kurulu ve Güç Birliği üzerine...

“Yüzler işçiye dönmeli”

- Sendikal Güç Birliği'nin Ankara toplantısına katıldınız mı?

Bizim Güç Birliği'ne katılma şansımız olmadı. Kongre sürecimiz bu dönemin sonuna denk geldi. Kendi iç işleyişimiz, prosedür, hukuki süreç derken zaten bu toplantılar o süreçte de tamamlanmış oldu. Ama Güç Birliği'nin içerisinde o sendikaların koymuş olduğu tavır ve çıkış noktaları bize göre doğru. Yani yüzlerin işçiye dönük olması lazım, tabana dönük politikaların izlenmesi lazım. Zaten o sendikaların birçoğunu geçmişten beri tanıyoruz. Onların şu anda izlemiş oldukları yol -Türk-İş içerisinde kopmamak kaydıyla- doğru bir çıkış. Çünkü Türk-İş kurum olarak gerçekten hükümetten sonra gelen bir güç. Ama önemli olan bu gücü iyi bir şekilde kanallandırmak tabana yönelik politikalar üretip, tabanın hak ve menfaatlerini bir şekilde koruyabilme anlayışına sahip insanların idareci olmasıdır.

AKP hükümetinin ele geçirmedeği kurum kalmadı. Biliyorsunuz en son Fenerbahçe kalmıştı, onu da farklı bir şekilde çözdüler(!) Türk-İş de çözülenlerin arasına girmiş oldu. Bu anlamda Sendikal Güç Birliği'nin koymuş olduğu tavır bize göre doğru. Gönül ister ki Türk-İş'in içerisindeki diğer sendikalar da böyle bir çıkışın içerisinde yer alsaydı. Ama kongre süreci yaklaştı, ne olacağı belli değil, bunu artık sandık belirleyecek. Zaten bizim de orada bir tane delegemiz var. Üç delegemiz vardı bire düşürmüşler.

- Türk-İş yönetiminin genel kurul hazırlıkları ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

Kongreyi Türk-İş yönetimi kendisi hazırladığı için iç işleyişinin mevzuatını bizimkilere göre çok farklı olduğunu zannetmiyorum. Ama ne yapıp ettikleri konusunda bizim bir bilgimiz yok. Zaten ayın ikisinde Başkanlar Kurulu toplantısı var Türk-İş'in. Orada büyük bir ihtimalle ne yaptıklarını kendileri açıklayacaklardır. Kongreye giriş sürecinde bazı keyfi uygulamalarla ilgili bizim bir bilgimiz yok, bize yansıtılmış herhangi bir olay da sözkonusu değil.

- Genel kuruldan beklentileriniz nelerdir?

Türk-İş'in geçmişinden ders çıkartarak ve günümüzü de çok iyi bir şekilde masaya yatırarak, küçük büyük demeden bütün kendisine üye sendikalara eşit mesafede davranması lazım. Bunların da ötesinde de örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması noktasında mücadele etmelidir. Yani elinden gelen ne ise, gerekirse diğer organlarını da harekete geçirerek iyi bir kampanya yürütmesi lazım. Çünkü artık Türkiye'de mevcut sermaye iktidarları tarafından -ki gelecek iktidarlar da aynı şeyi takip edeceklerdir- örgütlü toplum ortadan kaldırılmaya çalışılıyor, sendikaları birer birer avlıyorlar. Özellikle özelleştirme, taşeronlaştırma ile sendikaların altını boşaltıyorlar, örgütsüz bir toplum yaratmaya çalışıyorlar. Yani köpeksiz köy bulmuşlar değneksiz geziyorlar. Türk-İş'in yeni seçilecek yönetimi bir kere buna dur demeli. Dur diyebilmesi için bu kongrede bir on yıllık projeyi hayata geçirebilmenin kararını almalı.

Ayrıca örgütlü ve örgütsüz toplumu ilgilendiren birçok problem var. Türk-İş bunların avukatlığına soyunmalı. Bizim sendikal anlayışımız bu. Bir bütün olarak davranmalı. Büyük sendikalara davranış şekliyle küçük sendikalara davranış şekli arasındaki farkı kapatmalı. Yeni seçilecek yönetimden beklentilerimiz çok. Eğer geçmişte olduğu gibi olursa Türk-İş'i zor günler bekler.

Biz küçük bir sendikayız. İşkolunda tek sendikayız. İşkolu alanımız dar. Limanlarda depolarda antrepolarda soğuk hava depolarında ecza depolarında, Toprak Mahsulleri Ofisi'nde örgütlenebiliriz. Fakat buralarda taşeron, çete, mafya gibi engeller var. Bunların yanı sıra örgütlenmenin önünde zor bir yasal süreç var. Yani bir yere giriyorsunuz iki buçuk sene üç sene mahkeme sürüyor. O zamana kadar ortada işçi de patron da kalmıyor, işyeri kalmıyor. Bizim en büyük beklentimiz örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması için bir an önce bu Sendikal Güç Birliği adı altında toplanan sendikalarımız, keza bunun karşısında olduğu söylenen diğer sendikalarımız Türk-İş'te iyi bir yönetimin seçilmesi konusunda hem fikir olsunlar. Mücadele açısından gerekli baskı neyse, üretimden gelen gücün kullanılması da dahil, alanların işgal edilmesi de dahil gerekenin yapılması lazım. Çözüm yolu öz gücünden geçer, öz gücünü harekete geçireceksin.

Kızıl Bayrak / Ankara

Asgari ücret görüşmeleri başlıyor...

İnsanca yaşanabilir asgari ücret için mücadele saflarına!

2012 yılında geçerli olacak asgari ücretle ilgili komisyon toplantıları Aralık ayı içerisinde başlayacak. Konuyla ilgili olarak sermaye sözcüleri ve sendikalar ise, yaklaşım ve tutumlarını ortaya koymaya başladılar. Tartışmaların giderek daha fazla yoğunlaşacağı görülüyor. Çünkü hem asgari ücrete ilişkin işçi sınıfı cephesinden büyük beklentiler var, hem de sermayenin gündeminde bölgesel asgari ücret gibi saldırı planları bulunuyor.

Emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarının bekçisi AKP hükümetinin 2012 asgari ücretin belirlenmesinde de sermayenin korunmasına dayalı yaklaşımını sürdüreceği aşikardır. Zira ekonomik-sosyal yıkım programlarının içinde özel bir yeri olan asgari ücretin açlık sınırının bile altında tutulması yıkım programlarının öncelikleri arasında yer alıyor. AKP'nin programına göre Asgari ücret 2012 yılı Ocak ve Temmuz aylarında yüzde 3 oranında arttırılacak.

Asgari ücreti kaldırmak istiyorlar

Asgari ücret uygulamasını hiçbir zaman içlerine sindiremeyen kapitalistler asgari ücret uygulamasından vazgeçildiği koşullarda yabancı sermayenin Türkiye'ye akın edeceğini, kayıt dışılığın son bulacağı argümanına sarıldılar. Yani işsizlik ve kayıt dışılığın suçlusu olarak asgari ücret uygulamasını gösterdiler.

Kapitalistler tüm bu argümanları neden öne sürüyorlar? Çünkü asgari ücret uygulaması kaldırılır veya bölgesel asgari ücrete geçilirse, işçiler bugünkünden daha beter kölelik koşullarında çalıştırılabilir.

Kapitalistler ayrıca dolaylı bir dille asgari ücretin düşürülmesini, bugün “net ücret” olarak tanımlanan düzeye çekilmesini istiyorlar. Üstü kapalı olarak ve sanki işçilerin yararına imiş gibi ileri sürülen bu istek, İMF'nin, OECD'nin ve diğer pek çok sermaye kuruluşunun artık açıktan açığa dile getirmeye başladıkları “**asgari ücret düşürülsün**” talebiyle tam bir paralellik taşımaktadır.

Orta oyunu

Yıllardır asgari ücretin tespitine ilişkin toplantılar bir orta oyununa dönüştürülüyor. Sermaye ve sermayeye hizmette sınır tanımayan AKP hükümeti temsilcilerinin çoğunluğu elinde bulundurduğu komisyonda Türk-İş temsilcileri de kenar süsüdür. Bu toplantılarda Türk-İş'in de sermayenin çıkarlarına uygun düşen asgari ücret politikasına omuz verdiği defalarca kanıtlanmıştır.

Türk-İş ve Hak-İş yıllardır dile getirdikleri asgari ücretin en düşük memur maaşı düzeyine çekilmesi talebini yineleyip duruyorlar. Bunun gerçekleşmesi için gerekli olan mücadeleden bahsetmekten ise özenle kaçınıyorlar.

Hak-İş'in açıklamalarında Türk-İş'inkinden farklı olan tek şey asgari ücret tespitine ilişkin mevcut mekanizmadan duyduğu rahatsızlıktır. Zira Hak-İş asgari ücret tespit komisyonuna girmek istiyor.

DİSK de asgari ücret komisyonunun sermayenin denetiminde olmasını, işçi sınıfının iradesinin hiçleştirilmesini eleştirmektedir. Protesto eylemleri ile sesini duyurmaya çalışmaktadır. DİSK'e bağlı sendikaların kısa bir süre önce asgari ücrete ilişkin olanların da içinde yer aldığı istemlerle İstanbul'da gerçekleştirdikleri eylem bu tutumun ifadesidir. Bu

kadarının tek başına bir sonuç yaratamayacağı ise bilinen bir gerçektir.

Sendika bürokratlarından bu konuda gereken inisiyatif göstermelerini beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir.

Sendika ağaları örgütsüz sınıf kesimlerini hep yok saymışlardır. Geçmiş yıllarda yaşanan pratikler Türk-İş ve Hak-İş ağalarının asgari ücreti hakkında sadece konuşmakla yetindiklerini, bu konuda sonuç alıcı eylemler yapmadıkları gibi, var olan eylem potansiyelinin önünü kesmek için çaba gösterdiklerini açıkça kanıtlamıştır. DİSK ise protestocu eylem anlayışını aşan, hak alıcı eylemsel bir yaklaşım sergilemekten uzak duruyor.

Mücadeleyi örgütleme görevi

Oysa bugün sınıfın yüzde doksanlık kesimini oluşturan sendikasız işçi yığınlarını örgütlemek konusunda en küçük bir niyet taşıyan sendikaların mücadele gündemlerine ilk alması gereken yakıcı sorunlardan biri asgari ücrettir. Asgari ücret konusunda mücadeleye karşı gösterdikleri bu açık ilgisizlik, belli istisnalar dışında, bu sendikaların sınıfı gerçekten örgütlemek gibi bir gündemleri olmadığının en açık kanıtıdır.

“İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret” talebi günceldir ve en kararlı bir biçimde dile getirilip savunulmalıdır. Ama artık bugün sermaye doğrudan doğruya asgari ücret hakkının kendisini

tartışmaya açmıştır ve bu hakkı ortadan kaldırmak, olmadı daha da budamak için harekete geçmiştir.

İşçi sınıfı bu saldırıyı yanıtsız bırakmamalıdır. Asgari ücret hakkının kararlı bir biçimde savunulması için gerekli mücadeleyi örgütlemek için bir an önce harekete geçmelidir. Sınıfın sendikalarda örgütlü olmayan geniş kesimlerinin mücadeleye kazanılması bu çatışmada en belirleyici faktör durumundadır.

Görev bir kez daha öncü işçilerin, devrimci bir sınıf hareketi yaratma çabası içinde olan sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır.

“Tam gün” Erdoğan için delindi

TTB Merkez Konseyi, Tayyip Erdoğan'ın Marmara Üniversitesi Pendik Eğitim Araştırma Hastanesi'nde geçirdiği ameliyatın ardından bağlı yazılı bir açıklama yaptı.

Erdoğan'ın ameliyatını bir özel hastane doktorunun yaptığına dikkat çeken TTB, tam gün yasası kapsamında böylesi bir uygulamanın mümkün olamayacağını belirtti. TTB'nin açıklaması şöyle:

“Sayın Erdoğan her hastanın hakkı olan hekim seçme özgürlüğünü de kullanarak Marmara Üniversitesi'ni tercih etmiş ama hastanenin kadrosunda olmayan bir cerrahi kadro ile sağlık sorununu çözme yolunu seçmiştir. Söz konusu

cerrahi işlemi gerçekleştiren sayın meslektaşımızın bu girişimde son derecede yetkin olduğu ancak 26 Ağustos 2011 tarihindeki KHK çerçevesinde yapılan kısıtlayıcı işlemler nedeni ile uzun yıllar çalıştığı üniversiteden ayrılmak durumunda kalan bir meslektaşımız olması sağlık ortamının içine kasıtlı olarak sokulduğu karmaşık durumun ilginç bir örneği olmuştur.

Yürürlükteki hukuksal mevzuat ile diğer bireyler için yasaklanmış ve Sağlık Bakanı'nın 'milli iradeyi temsil ederek' hassasiyet gösterdiği bu uygulama Sayın Başbakan için yürürlükten kaldırılmış gözükmektedir.

Sağlıkta KHK darbesine tepki

Sağlık emekçileri ve öğrenciler sağlıkta KHK darbesine tepki göstermeye devam ediyor.

Antalya Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yapılan eylemde SES ve Dev Sağlık-İş üyeleriyle tıp öğrencileri ve akademisyenler biraraya geldi.

SES Antalya Şube Başkanı Mustafa Kılınç tarafından yapılan açıklamada sağlıkta herkesi ilgilendiren bir dönüşüm sürecinden geçildiği dile getirildi. Kılınç şunları söyledi: “Tıp fakültelerinde hastaların müşteri olarak görüldüğü, nitelikli hizmet yerine çok sayıda hasta bakılarak döner sermaye gelirlerinin artırılmasını hedeflediği performans sistemine geçilmiştir. Öğretim üyeleri eğitim

veremez hasta bakamaz, araştırma yapamaz kısacası mesleğini uygulayamaz duruma getirilmektedir. Döner sermaye kaygısı yüzünden bütün sağlık alanı çalışanları ve taşeron işçiler düşük ücretlerle güvencesiz çalıştırılmaya zorlanmaktadır.”

İzmir Dokuz Eylül Üniversite Hastanesi'nde yapılan eylemde ise TTB, Sağlık-Sen, Türk Sağlık-Sen ve SES yer aldı. Eylemde sağlıkta dönüşüm sürecine karşı ortak mücadele çağrısı yapılırken, KHK'nın geri çekilmesi istendi.

İstanbul Tıp ve Cerrahpaşa Tıp Fakülteleri'nde de eylemler gerçekleştirildi. Hasta ve hasta yakınları tümüyle kendi girişimleriyle başlatıkları imza kampanyasında 7 binin üzerinde imza topladı.

İmpo işçisi kazandı

İmpo Motor’da direniş kazanımla sonuçlandı. İşten atılmalarının ardından 54 gün boyunca İzmir Torbalı’daki fabrika önünde direnen 7 işçi patron tarafından işe geri alındı.

Birleşik Metal- İş İzmir Şube yönetimi İmpo’daki kazanımla ilgili açıklamasında, sadece 1 işçinin işe geri alımıyla ilgili sorun olduğunu, onunla ilgili de işyeri yönetimiyle görüşmelerin sürdüğünü ifade etti.

Açıklamada şunlar söylendi: *“İşçi arkadaşlarımızın hazırladığı ve şubemizin de gözden geçirdiği ‘Toplu İş Sözleşmesi’ taslağımızı İmpo Motor yönetimine iletmış bulunuyoruz. Şu ana kadar herhangi bir olumsuzluk yaşamadık. İşveren tarafla anlaştık. Daha öncesinden yetkiye itirazda bulunmuştu. Önümüzdeki günlerde bu itirazını da geri çekecek ve toplu sözleşme masasına oturacağız. Amacımız iyi bir toplu sözleşme imzalamak.”*

İmpo’daki kazanımın tüm işçilerin kazanımı olduğunu belirten şube yönetimi, bu sürecin, kapıda direnen işçilerle fabrika içerisinde gerçekleştirdikleri eylemlerle destek veren işçilerin kazanımı olduğunu belirtti.

Ergun Hidrolik’te sözleşme hazırlığı

Manisa Akhisar’da kurulu Hollanda sermayeli Ergun Hidrolik’te çalışan işçiler Birleşik Metal İş’t e örgütlendiler.

İşçiler düşük ücretler ve sosyal haklar üzerine talepleri doğrultusunda sendikalaşma mücadelesine girdiler. Örgütlenme çalışmasını güvene, desteğe ve inanca bağlayarak yürüttüklerini söyleyen işçiler 2011 Ağustos ayında başlattıkları süreci 3 ay gibi kısa bir zamanda tamamladılar. Part time çalışma sistemine ve esnek çalışmaya karşı olan işçilere sorunları dile getirdiklerinde “beğenmiyorsanız kapı orada” yanıtını veren patron, yetki geldikten sonra herhangi bir itirazda bulunmadı.

Örgütlenme mücadelesi içerisinde yer alan 16

yıllık işçiden 3 aylık işçiye kadar herkes, özverili ve gizli bir çalışma yürüttü. İşçiler yetki belgesi gelene kadar idareden gizli bir çalışma yürütmeyi başardılar.

İnsanca çalışma koşulları ve insanca yaşamaya yeten bir ücret, yakacak, yiyecek, ikramiye talepleri olduğunu dile getiren işçiler, part time çalışmanın kaldırılarak part time çalışan işçilerin kadroya alınmasını istediklerini söylediler.

Kazanana kadar mücadele edeceklerini söyleyen işçiler, toplu sözleşme sürecine hazırlanacaklarını ifade ettiler. Şu dönem itibarıyla TİS taslağını hazırlayıp, işyeri idaresine iletmış durumdadılar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Erbosan’da işçi iradesi korkuttu

Sendikal örgütlenmeye yönelen işçilerin, bu sendikaların tepesindeki bürokratlara tepkisinin ifadesi olarak açığa çıkan ‘sendika değiştirme’ eğilimi artıyor. Bunun bir örneği de Kayseri’nin önemli metal fabrikalarından biri olan Erbosan’da görüldü.

Hak-İş’e bağlı Özçelik-İş Sendikası Kayseri Şube’ye bağlı Erbosan’da toplu sözleşme sürecinde ortaya çıkan manzara işçilerin sendika ağalarına tepkisini arttırdı.

Erbosan işçileri sermayenin saldırılarının arttığı bir süreçte, sendikacıların kapitalistlerin yan örgütü gibi çalışmalarını içlerine sindiremediler. TİS taleplerini tartışan işçiler TİS komitesini oluşturdular. TİS taslağı üzerinde çalışıp, Öz-Çelik-İş Kayseri Şube yönetimine sundular.

Tabandan yükselen toplu sözleşmeye sahip çıkma tutumu sendika ağalarını ve Erbosan patronunu fazlasıyla rahatsız etti. Erbosan patronu ve Öz-Çelik-İş Kayseri Şube ağaları işbirliği içinde çalışmaya başladılar. İlk iş olarak, sesinin çok çıktığını düşündükleri bir öncü işçiyi işten attılar. Bu işten çıkarma saldırısı karşısında sendika tarafından atanan işyeri temsilcileri ve sendika şube yönetimi duyarsız davrandı.

Tabandan yükselen “arkadaşımız işe geri

dönsün” talebine kulaklarını tıkayan sendika yönetimi, öncü işçilerin işten çıkarmaya karşı şalteri indirme eylemini gerçekleştireceğini duyduğu anda harekete geçti. İşçilerle fabrikada toplantı düzenleyen Öz-Çelik-İş yönetimi, şalterin inmesi ve iş bırakılması durumunda işçilerin zor duruma düşeceklerini dile getirerek işçileri korkutma sopolasına sarıldılar. Şimdilik işçilerin öfkesini dizginlediler.

Kayseri İşçi Birliği ise, sendikalaşma ve sendika değiştirmede işçi sınıfının kendi özgücüne, tabana dayalı örgütlenme politikasına yaslanarak bu ve benzer süreçlerde müdahale bulunulması gerektiğinin altını çiziyor. İşçi sınıfının özgücü harekete geçirilmeden, işçi sınıfı taban örgütlerine sahip olmadan sendika ağalarını denetim altına almanın, ihanetlerinin bedelini sendika ağalarına ödetmenin mümkün olmadığını ifade eden Kayseri İşçi Birliği, Erbosan örneğinde de görüldüğü gibi işçilerin şalteri indirme kararlılığının sendika ağalarının manevralarıyla boşa düşürüldüğüne dikkat çekiyor. Öncü işçilerin bu manevraları boşa çıkartmak için seferber olmaya devam edeceğini duyurdu.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GEA işçileri destek bekliyor

G.E.A. Klima’da, patronun lokavt saldırısına karşı direnişle cevap veren Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin fabrika önündeki bekleyişi sürüyor.

Patron-polis saldırıları sırasında 3 defa çadırları dağıtılan GEA Klima işçileri, 133. gününe ulaşan direniş sürecine dair gelişmeleri aktardılar.

Direnişçi işçiler, bugüne kadar gerek hukuki gerekse fiili meşru düzlemde birçok yolu denediklerini hatırlattılar.

Giderek soğuyan havalara rağmen moralleri yerinde olan direnişçilerin yemek ihtiyaçlarını Gebze’de bulunan Birleşik Metal’de örgütlü olan diğer fabrikalar ortaklaşa karşılıyorlar. Toplu destek ziyaretlerinin ilk zamanlar daha yoğun olduğunu belirten işçiler şu sıralar temsilcilerin ve siyasi kurumların tekil ziyaretler gerçekleştirdiklerini aktardılar.

Direnişçi işçiler emekten yana olan herkesi direnişlerine destek olmaya çağırdılar.

Kızıl Bayrak / Gebze

FEDAŞ önünde eylem

Fırat Elektrik Dağıtım Şirketi’nde çalışırken işten atılan 9 işçi FEDAŞ Tunceli İl Müdürlüğü önünde eylem yaptı.

Basın açıklamasını gerçekleştiren Ali Özer şunları söyledi: “Bizler Fırat Elektrik Dağıtım A.Ş.’nin bütün işlerini yapmakla mükellef AKSA Elektrik A.Ş.’de çalışan ÖKBİL şirket elemanları olarak çalışan işçilerdik. Geçtiğimiz hafta içerisinde işverenimiz tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden iş hakkımız tek taraflı olarak feshedildi. Bizler yıllarımızı bu kuruma verdik ve bütün ailemizin gelirini buradan aldığımız az maaşla sağlıyorduk. Bugün o da elimizden alındı.”

İşten çıkarılan işçilerden en yenisinin 8 yıllık işçi olduğunu belirterek emekliliğine 2 yıl kalan işçilerin de çıkarıldığını dile getirdi.

Açıklamanın ardından oturma eylemi yapan grup, daha sonra FEDAŞ binası önüne siyah çelenk bıraktı.

Öğrencilerden Savranoğlu işçilerine ziyaret

Menemen’de 25 Kasım günü ilerici ve devrimci öğrenciler, Savranoğlu Deri önünde direnişlerini sürdüren Deri-İş üyesi işçilere dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

“Savranoglu işçisi yalnız değildir!” pankartıyla direniş alanına yürüyen öğrenciler işçiler tarafından coşkulu sloganlarla karşılandılar.

Ardından direniş çadırına geçilerek sohbetler edildi. Direnişçi işçiler öğrencilerin sorularını da yanıtladılar. Sohbetler sırasında işçilerin birlik mesajları vermeleri ve baskılara rağmen çok güçlü olduklarını vurgulamaları anlamlıydı.

Sohbetin ardından fabrikadan çıkmaya hazırlanan patron sloganlarla karşılanarak teşhir edildi.

Daha sonra dışarıda yakılan ateşin başında halaylar çekilerek ziyaret sonlandırıldı.

Ekim Gençliği / Menemen

Cehennemin yeni adı: Esnek üretim

Mutlak sömürü, mutlak kölelik ve makinalaşan işçi

Volkan Yaraşır

“İşçi ne kadar fazla üretirse; o kadar az tüketebiliyor. Ne kadar fazla değer yaratırsa, o kadar az değere sahip çıkabiliyor. Emek; varlıklılar için saraylar, yoksul için ise sefalet üretiyor. Makine emeğin yerini tutuyor; bir yandan iş olanağı azalıyor, öte yandan öbür işçiler makineye dönüşüyor.”
K. Marx (1844 El yazmaları)

T.C., transformasyon sürecinin bir parçası olarak Çin/Vietnam çalışma rejimi yönündeki düzenlemeleri hızla hayata geçirmeye başladı. Ulusal İstihdam Stratejisi bu yönde atılan adımları belirledi. Sistematik esnekleştirme ve güvencesizleştirme üzerine kurulu strateji, finans kapitalin işçi sınıfına yönelik açık bir saldırısı oldu.

Finans kapital yeni saldırı stratejisiyle bir yandan sömürüyü derinleştirmeyi, öte yandan işçi sınıfını enkaz haline getirerek tahakkümünü sürekli kılmayı hedefliyor.

2010 OECD çalışma raporunda, bu hedeflerin realizasyonunun “önemi” üzerinde duruldu.

Özellikle çalışma yaşamının radikal bir şekilde esnekleştirilmesi, raporun ana yönelimini belirledi. Raporda kıdem ihbar tazminatının “revize”/ tasfiye edilmesi ve asgari ücretin yeniden düzenlenmesinin gerekliliği vurgulandı. Ulusal İstihdam Stratejisi’yle OECD raporu bütünüyle uyumluluk gösterdi.

Finans kapitalin gündeminde ayrıca özel istihdam bürolarının kurulması, bir insanlık suçu olan işçi simsarlığının “legalleştirilmesi”, taşeronlaşmanın üretimin temel faktörü haline getirilmesi ve asgari ücretin bölgeselleştirilmesi var.

Bu düzenlemelerin bütünü, Anadolu topraklarının küresel sermayenin yeni üslerinden biri haline dönüştürülmesini içeriyor. Bir “Çinleştirme”, (işçi cehennemine dönüştürme) stratejisi olan bu adımlar yine Anadolu’nun, emperyalizmin askeri operasyonlarının ana üslerinden biri haline getirilmesi süreciyle paralellik gösteriyor. (İzmir’in NATO’nun yeni saldırı üssü olması ve füze kalkanı projesi gibi)

Sermayenin kar güdüsü

Kapitalist sistem 70’lerin başlarında, kar oranlarının dünya ölçeğinde düşmesine bağlı olarak yapısal bir kriz içine girdi. Bu süreç kapitalizmin yeniden yapılanması programlarıyla karşılandı ve kapitalist sistem yeni sermaye birikim rejimini hayata geçirmeye başladı.

Bu koşullarda “Esneklik” sermayenin kar oranlarını artırma stratejisi olarak şekillendi.

Esneklik, emperyalist egemenliği pekiştiren, uluslararası iş bölümünün bir parçası olarak uygulanmaya başlandı. Çokuluslu şirketlerin aşırı kar elde etme amacıyla uyguladığı stratejilere bağlı olarak belirlenen uluslararası iş bölümünün temelini esnek üretim modelleri oluşturdu.

Esneklik işletmelerin yapısını ve işleyişini ve çalışma yaşamının bütününe sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden belirlenmesiydi. Bu nedenle esneklik uygulamaları emek sürecinin yeniden düzenlenmesini içerdi. Bu düzenleme ve adımlar ideolojik operasyonlarla desteklendi.

Bütün kurgu ve hedef kar oranlarını artırma yönündeydi. Çünkü kapitalist üretim tarzının mutlak

kanunu artı-değer ya da kar yaratmaktır. Esneklik bu kanunun “aktüel” ifadesi oldu.

Kapitalist barbarlığın kökeni: Artı-değer

Kapitalist işletmede iş günü iki kısma ayrılır. Gerekli çalışma süresi yani gerekli emek süresi; artı çalışma süresi yani artı emek süresi.

İş gününün bir parçasında işçi, iş gücünün değerine yani gerekli geçim araçları değerine eşit değer üretir. Buna gerekli emek denir.

Kapitalist, gerekli emeği ücret olarak öder. İşçi, iş gününün diğer parçasında ise kapitalistin karşılığını ödemeksizin kendine mal ettiği bir artı-değer üretir. Bu artı-emektir. Artı-emek tarafından yaratılan değer işçilerin ödenmemiş iş gücünün ürünü olan artı-değeri oluşturur.

Artı-çalışma yani artı-emek süresiyle, gerekli çalışma ya da gerek emek süresi arasındaki oran işçinin sömürülme derecesini gösterir.

Artı-değerin hem mutlak, hem de nispi bir büyüklüğü vardır. Artı-değerin mutlak büyüklüğüne aynı zamanda artı-değer kitlesi denir. Mutlak büyüklük, sermayenin işçiyi sömürülme derecesine ve sömürdüğü işçilerin niceliğine bağlı biçimlenir.

Artı-değerin nispi büyüklüğüne ise, artı-değer oranı ya da sömürme derecesi adı verilir

İşçi sınıfının sömürülme derecesinin yükseltilmesi iki yolla gerçekleştirilir. Birincisi mutlak artı-değerdir. Mutlak artı-değer iş gücünün uzatılmasıyla elde edilen artı-değeri tanımlar. İkincisi ise nispi artı-değerdir. Nispi artı-değer, gerekli emek süresinin azaltılmasına karşılık, artı-emek süresinin uzatılmasıyla oluşur. Emeğin üretkenliğinin arttırılmasıyla gerekli emek süresinde azalma, artı emek süresinde ise artış gündeme gelir. Nispi artı-değer üretimi emeğin üretkenliğinin arttırılması üzerine kuruludur.

“Esneklikle” hedef işçi sınıfının yoğun ve derin sömürülmesidir. Finans kapital bu yönde hem mutlak artı-değer, hem de nispi artı-değer sömürüsünü derinleştirmeyi önüne koydu.

Finans kapital bir taraftan çalışma sürelerini arttırarak mutlak sömürüyü, diğer taraftan ise normal

sürede daha yoğun, daha esnek çalıştırmayla göreceli sömürüyü arttırmayı hedefliyor.

Sermaye böylece sonsuz sömürme arzusu önündeki bütün “pürüzleri” yok etmeyi amaçlıyor. Bir taraftan engel olarak gördüğü sınıfın tarihsel kazanımlarını büyük bir soğukkanlılıkla tasfiye ve gasp ediyor, diğer taraftan daha yoğun ve daha ağır çalışma koşullarını sınıfa dayatıyor. Bütün bunları “çalışma hayatında reform”, “yeni toplum modeli” ve “demokratikleşme” adımları olarak tanımlıyor. Bu yaldızlı tanımlamalarla işçi sınıfına cepheden yapılan saldırı perdelenmeye çalışılıyor.

Esnek istihdam modelleri

Sermaye esnek istihdamla, işçilerinin çalışma yoğunluğundan kurtulup kendine boş zaman ayırabileceği, hatta başka işlerde çalışarak ekonomik durumunu düzeltebileceğini söylüyor. Ne var ki esnek istihdam atipik çalışmayı koşulluyor.

Bu yöntemle işçiler mevsimlik ya da geçici çalıştığı gibi kısmi zamanlı, taşeron işçiliği, tele çalışma ve evde çalışma gibi biçimlerde çalıştırılarak standart olmayan istihdam biçimlerinin önü açılıyor.

Sermaye esnek istihdam modelleriyle çalıştırdığı işçinin kendine yüklediği bütün sosyal maliyetlerinden kurtulmayı amaçlıyor. Ayrıca esnek istihdam tipleri iş sınıfının kolektif davranma, düşünme, hareket etme yeteneklerini zayıflatıyor. Sınıfı kronik örgütsüzlüğe sürüklüyor. Sermayenin işçi sınıfı üzerinde hegemonyasının pekişmesine yol açıyor. Ona stratejik hamleler gerçekleştirme olanağı sunuyor. İşsizlik tehdidi altında işçiler çok düşük ücretle çalışmaya razı oluyor.

Sayısal esneklik

Sayısal esneklik, sermayeye korkunç olanaklar sunan bir uygulama. Sermayenin hareket serbestliğini engelleyen tüm faktörlerden kurtulmasını sağlayan sayısal esneklik, sermayenin “Türkiye’de tatillerin çok olduğundan” şikayet etmesiyle ve “taşeron işçilerin bile sosyal güvence kazanacağı” vurgularıyla devreye sokuluyor.

Bugün sermayenin sınıfa yönelik direkt saldırısı olan kıdem ve ihbar tazminatının gaspı, aslında sayısal esneklik programının bir parçasıdır. Sermaye sayısal esneklikle işçilerin işe alınması ve işten çıkarılması önündeki tüm engelleri kaldırmak istiyor.

Sayısal esneklik iş güvencesinin tamamıyla ortadan kaldırılmasına yönelik bir taktik olarak dikkat çekiyor. Sayısal esnekliğin uygulanmasının önündeki sermaye için en önemli engel kıdem ve ihbar tazminatının varlığıdır. Sermaye için bu pürüzün ortadan kalkması demek işçi maliyetlerinin en alt seviyeye çekilmesi anlamını taşıyor. Sermayenin, işçi sınıfını her düzeyde boyunduruk altına almasının önünü açıyor.

Çalışma zamanında esneklik

Sermayenin mutlak artı-değeri arttırmak arzusunun ifadesi olan bu esneklik modeli, bugün birçok işyerinde fiilen uygulanıyor. Hatta birçok bürokratik, korporatist sendika bu uygulamayı meşrulaştıracak adımlar attı. Toplu sözleşmelere esnek çalışma saatleri ve zamanları girdi.

Çalışma saatlerindeki esneklik sermaye tarafından işsizliğin engellenmesi ve yeni istihdam olanakları olarak takdim ediliyor. Çalışma saatlerinde, çalışma zamanında esneklik son derece aldatıcı taktiklerle uygulanıyor. Görünüşte günlük 8 saat çalışma sabit kalıyor ya da haftalık ya da aylık çalışma süresi sabit tutuluyor. Öte yandan ise giriş çıkış saatleri esnekleştiriliyor, bunun yanında bazı günler az çalışma, bazı günler ise çok çalışma, yoğunlaştırılmış iş haftası gibi uygulamalar devreye sokuluyor. Ayrıca izlenen başka taktikler ise vardiya sistemini devreye sokmak, fazla mesai (ücretlerin sabit tutulması şartıyla), hafta sonu ve tatil günlerinde çalışmak gibi uygulamalar oldu.

Hatta bunun dışında birçok sektörde fiilen haftalık çalışma saati 45 saatin çok üzerine çıktı. ILO’nun çalışma raporunda Türkiye, dünyada çalışma saatlerinin en yüksek olduğu ülkelerden biri olarak ilan edildi.

Sermaye çalışma saatleri ve çalışma zamanındaki esneklikle vahşi sömürsünü olağanlaştırmayı amaçlıyor. Ve bu yöndeki hukuki ve tarihsel kazanımları engel olarak görüyor ve bu engelleri kaldırmayı amaçlıyor.

Ücret esnekliği

Kriz sürecinde sermayenin önemli bahanelerinden biri işçi maliyetlerinin ve ücretlerinin yüksekliği oldu. Pervasızca ve yüzüstü dile getirilen bu tanımlar ücret esnekliğinin realize olması yönündeki bir stratejiye hizmet ediyor.

Sermaye ücret esnekliğiyle ikili bir hedef gidiyor: Bir yandan kriz bahanesiyle işçilerin reel kazanımları olan (yakacak, giyecek gibi) sosyal hakları, ya da nakdi sosyal hakları (çocuk parası, tatil ücreti gibi) ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Öte yandan ücret sistemlerini şekilsizleştirerek, bozarak fazla mesai, tatil ücreti gibi hakları ücret sisteminden çıkarmayı arzuluyor.

Ücretlerin sadece çalışılan saatlere göre belirlenmesini istiyor. Bu yönelimini de performans ücreti gibi süslü tanımlamalarla açıklıyor.

Ücret sistemindeki bu düzenlemeler işçinin gerekli, yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayan gerekli emek süresini azaltmak ve karşılığı olan ücreti en alt seviyede tutmayı hedefliyor. Çin çalışma rejiminin temel ayaklarından biri olan “beleş ücret” sistemi böylece yasallaşiyor. Çin’de saat ücretlerinin 50 cent olması, finans kapitalin iştahını kabartıyor ve izleyiciye yolu işaretliyor.

Ayrıca bugün hem Ulusal İstihdam Stratejisi’nde hem de OECD raporlarının gündeminde asgari ücret tartışmaları var. Asgari ücretin bölgeselleştirilmesi tartışmaları ücret esnekliği kapsamındaki tartışmalarıdır. Buradaki amaç sermayeye pürüzsüz bir zemin sunmaktır. Asgari ücretin bölgeselleştirilmesi özellikle işe giriş ücretlerinin aşağı çekilmesi

hedefleniyor.

Bütün eksik, zaaf ve geriliğine rağmen asgari ücret uygulaması, sınıfın tarihsel kazanımlarından biridir. Asgari ücretin bir başka boyutu ise ulusal düzeyde fiili, kolektif bir toplu sözleşme mahiyeti taşımasıdır.

Asgari ücretin bölgeselleştirilmesi hatta kaldırılması tartışmaları sınıfa yönelik sermayenin cepheden saldırılarından biridir.

İşlevsel esneklik

İşlevsel esneklik, yeni emek yönetim modellerini oluşturdu.

İşlevsel esneklik, stoksuz üretim, sıfır hatalı üretim, tam zamanında üretim gibi adlar da verildi.

Kar oranlarını arttırmak yönünde emeğin yeniden disipline edilmesini amaçlayan bu uygulamalarla, emek üretkenliğinin maksimuma çıkarılması hedefleniyor. Bu yönde işçinin eforunun bütününe kullanılması amaçlanıyor. Sömürü oranının yükseltilmesi için işlevsel esneklik doğrultusunda bir dizi uygulama devreye sokuldu. Özellikle otomotiv sektöründe işlevsel esneklik yönünde radikal düzenlemeler yapıldı.

İşlevsel esneklikle sermaye, işçinin makinanın organik parçası ve robotik uzantısı olmasını hedefliyor.

İşlevsel esnekliğin sınıf içi bölünmeyi ve rekabeti arttırması sermayeye sonsuz manevra şansı kazandırıyor.

Sermaye yeni emek yönetim modellerini “modern işletme teknikleri”, “toplam kalite yönetimi” ve “insan kaynakları yönetimi” gibi tanımlamalarıyla ifade ediyor. Gerçeklik ise son derece sarsıcı. Yeni emek düzenlemeleri sınıfı içten kuşatan ve onu robotikleştiren ve hızla enkaza dönüştüren pratikler olarak öne çıkıyor.

Kısaca esneklik uygulamaları sınıfın kolektif yapısı ve ruhuna yönelik sistematik saldırıları içeriyor.

Sermaye çok yönlü ve çok boyutlu esneklik teknikleriyle

hareket kabiliyetini engelleyen bütün faktörleri ortadan kaldırmak istiyor. Sınıfın tarihsel kazanımlarına ve haklarına saldırıyor ve böylelikle mutlak sömürsünü ve itaatini hedefliyor.

Başta kıdem ve ihbar tazminatının gaspı, asgari ücretin bölgeselleştirilmesi, taşeronlaştırma ve özel istihdam büroları gibi çok yönlü ve çok boyutlu esneklik ve güvencesizleştirme programı işçi sınıfına yönelik karşı devrimci taktiklerdir. Ve sınıfa karşı açıkça bir savaş ilanıdır. Sermaye bu saldırılarıyla sınıfın kolektif varlığına kastediyor.

Sermayenin çok kapsamlı ve cepheden saldırısına karşı sınıfın yanıtı da aynı şiddetle olmalıdır:

Militan savunma, militan direniş, militan mücadele...

Ankara’da sınıf çalışması

Sınıf devrimcilerinin Ankara’nın çeşitli bölgelerindeki çalışmaları sürüyor. Bülten dağıtımlarının yanısıra kıdem tazminatının gaspıyla ilgili panele çağrı yapılıyor.

Van depremi, Ekim Devrimi, zam dalgası, kıdem tazminatı hakkının gaspı gibi konuların işlendiği ve işçi yazılarının olduğu İşçiden İşçiye Bülteni’nin Kasım sayısı, geçtiğimiz haftalarda Ostim’de tek tek atölyelere girilerek işçilere ulaştırıldı. Ulus Bentderesi’nde de işçi servis noktalarında dağıtım yapıldı.

Mamak’ta da servis noktalarında dağıtım yapıldı.

Belediyede çalışan temizlik işçilerine ve Mamak sınırları içerisindeki bazı fabrikalara da bülten ulaştırıldı.

Metal işçileri Bülteni’nin ise son sayısının dağıtımlarına başlandı. Birebir diyalogun aracı haline getirilen bülten işçilere anlatıldı.

Yanısıra Mamak’ta, işçi sınıfının en önemli gündemlerinden biri olan kıdem tazminatı üzerinden bir panel planlaması yapıldı. 11 Aralık’ta yapılacak panelde, Avukat Evin Konuk panelist olarak yer alacak.

Kızıl Bayrak / Ankara

BDSP’den liman direnişçilerine ziyaret

BDSP, Mersin Limanı’nda direnişlerini sürdüren Liman-İş üyesi işçileri ziyaret etti.

Direniş çadırının bulunduğu sokakta buluşan BDSP’liler çadıra kadar yürüyüş gerçekleştirdiler. Ardından direniş çadırına geçildi ve direniş üzerine sohbetler edildi.

Direnişin 129. gününde gerçekleştirilen ziyarette ilk olarak BDSP adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada, direnişin gelişim seyri, patronun ve işbirlikçi Liman-İş yönetiminin engellemeleri ve bunun karşısında liman işçilerinin direnişin kritik evrelerinde aldıkları tutumlara ilişkin bir değerlendirme yapıldı.

Ardından işçiler söz alarak direniş sürecinde karşılaştıkları zorlukları anlattılar. Her şeye rağmen direniş çadırının kendileri için bir okul işlevi gördüğünü, burada devrimci yayımları okuduklarını, Türkiye’nin dört bir yanında yaşanan direniş ve eylemlerden haberdar olduklarını ve artık yavaş yavaş Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

kitap okumaya başladıklarını belirttiler.

Ardından üniversiteli bir devrimci söz aldı. Direnişin soluğunun şehrin merkezi yerlerine ve üniversiteye daha güçlü taşınabileceğini dile getirerek, bu noktada biraz eksik kaldığını vurguladı.

Bir çelik-montaj işçisi ise kendi çalıştığı şantiyede yaşadığı direnişin deneyimini paylaştı.

Konuşmaların ardından, Aralık ayı içerisinde bir işçi filmi gösterimi yapma önerisi işçilere iletilti. Bu kapsamda, 11 Aralık Pazar günü film gösterimi yapılması kararlaştırıldı.

Direnişin geldiği son durum itibarıyla, içeriye Aralık ayı başında 7 işçi girecek ve Ocak ayı içerisinde 8 kişi daha iş başı yapacak. Bu haliyle direniş kendi taleplerini hayata geçirememiş oldu. Fakat birçok olumsuzluğa rağmen direnişçi işçiler “okul” diye tabir ettikleri direniş çadırından birçok şey öğrendiler.

Reformizm

80’li yılların ilk yarısı dizginsiz bir karşı-devrim dönemi oldu Türkiye’de. Aynı on yılın ikinci yarısı ise, Gorbacov’la başlayan “yeni düşünce” rüzgarının sertçe estiği, Doğu Avrupa’nın çürümüş bürokratik rejimlerinin çözülüp çöktüğü, bundan aldığı güçle dünya burjuvazisinin devrim ve sosyalizm düşüncesine karşı yığınları ve devrimci güçleri hedef alan muazzam boyutta bir ideolojik ve moral saldırıya giriştiği yıllar olarak yaşandı uluslararası planda. Son on yılın birbirini izleyen bu iç ve uluslararası olaylarının birbirini tamamlayan karmaşık etkileri, Türkiye sol hareketi bünyesinde önemli boyutlarda bir ideolojik çöküntü ve çürüme yarattı. Kendini ideolojik, politik ve örgütsel tüm alanlarda bütünüyle düzenin “meşru” sınırlarına uyarlayan ve bağlayan liberal reformist bir tortu çıkardı ortaya. Solcu aydınların büyük bir kesimi ile dünün devrimci bugünün yorgun, yılgın, umutsuz ve inançsız küçük-burjuva öğelerinden oluşan bu tortu, şu günlerde yasal parti olarak ifade bulma çabası içindedir.

Şu an için kendini hukuksal bakımdan bir kaç farklı partide ifade etme eğilimindeki bir kaç şekilsiz kümeden oluşmakla birlikte, gerçekte temel özelliklerinde ayniyet gösteren bir tek siyasal akımdır sözkonusu olan. İdeolojik özü, Marksizm-Leninizmin devrimci teorisine ve devrimci taktik ilkelerine burjuva liberal konumdan tam bir karşıtlıktır. Toplumsal devrim ve devrimci sınıf mücadelesi düşüncesinin açık bir reddidir. Sosyalizm düşüncesinin bilimsel materyalist temelinden ve ihtilalci sınıf özünden arındırılarak, bu şekliyle burjuvazi için kuşkusuz bütünüyle kabul edilebilir, bir ahlaki tercih sorununa indirgenmesidir. Devrimci sınıfı toplumsal devrime başarıyla götürebilecek biricik araç olarak ihtilalci sınıf partisi fikrine düşmanlıktır vb. Üstelik tüm bunlar “yeni düşünce”, “marksizmin yenilenmesi” olarak sunuluyor. Gerçekte ise esasa ilişkin bir “yeni”lik yok burda. Tüm bunlar, ömrü yüzyılı bulan o eski bernştayncı düşüncelerden, sosyal-demokrasinin o klasik düşünsel temelinden başka bir şey değildir. Belki şu farkla ki, günümüz dünyasında bunlar, çevre sorunu, nükleer savaş tehlikesi vb. “global insanlık sorunları”ndan hareketle bugüne özgü sayılabilecek bazı ek gerekçelere dayandırılmak istenmektedir. Öte yandan, sosyal-reformizmin bu ideolojik platformu yine de yaşadığımız tarihsel koşulların ürünüdür. O, dünya kapitalizminin sağladığı geçici üstünlüğün bir ürünü, bu üstünlük temeli üzerinde dünya gericiliğinin yürüttüğü sosyalizm öldü, Marksizm-Leninizm iflas etti propagandasının bir yankısıdır.

Bu akımın politik programı ise, uluslararası gericiliğin, artık devrimler dönemi kapandı, evrensel demokrasi ve barış dönemi başladı, kapitalizmin en son ve ebediyen varolacak bir toplumsal sistem olduğu kanıtlandı propagandasının bir yansıması durumundadır. Doğal olarak kurulu düzen ve mevcut egemen sınıf iktidarı onlar için yıkılıp tasfiye edilmesi gereken hedefler değil, esas alınması gereken temellerdir. Amaçlar bu çerçevede saptanmakta, onlara bu çerçeve içinde ulaşmak istenmektedir. Devrimi ve iktidar mücadelesini reddeden bir teorik perspektifin mantıklı sonucudur bu. Amaçlanan ise kapitalizmin yenilenmesi ve burjuva siyasal düzenin demokratikleşmesidir. Dahası bu amaca burjuvaziye rağmen değil, onunla

işbirliği içinde ulaşılabileceği öngörülmektedir. Kısaca modern sınıflı toplumda gündeme getirilen her reformist program gibi bu da bir kapitalizme kölelik, burjuvaziye uşaklık programıdır. Uygulama şansı olmadığı için de gerici bir liberal ütopyadır.

Yalnızca sıcak bir örneklerle yetinelim: Kürt sorunuyla ilgili olarak bu program “her türlü şiddeti” dışlayan “barışçı” bir çözüm önermektedir. Böylece yaşamın katı toplumsal-siyasal gerçeklerinin yerine gerici liberal düşler konmaktadır. Tüm Cumhuriyet dönemine damgasını vuran bir tarihsel inkar politikasını Kürt halkı ancak devrimci şiddet kullanarak boşa çıkarabilmiştir. Sorun çözüm gündemine ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna verilen şiddete dayanan mücadeleyle girebilmiştir. Her şey bir yana, burjuvazinin bu liberal ve şoven uşakları, geçtik çözümünden, sorunun kendisini bile ancak bu sayede açıkça tartışabilme olanağı bulabilmişlerdir. Öte yandan, burjuvazi de bağımsız devlet kurma hakkına razı olamayacağına göre, o da ancak şiddete başvurarak çözüm aramak zorundadır. Zaten yaptığı ve hep yapacağı da budur. Karşılıklı şiddetin nesnel toplumsal-siyasal bir mantığı var. Burjuvazinin gerici ve sömürgeci şiddeti karşısında, Kürt halkının meşru hakları uğruna haklı devrimci şiddetini savunmak ve desteklemek yerine, “her türlü şiddeti dışlayan” barışçı bir çözüm hayal etmek, sömürgeci politikaya uşaklıktan başka bir anlam taşımaz. Sosyal-reformizmin tüm öteki sorunlardaki yaklaşımı, onlara ilişkin “çözüm” önerileri de benzer biçimde aynı kapıya çıkar. Büyük gerilimlere, daha şimdiden ciddi toplumsal çatışmalara gebe bir toplumda, tüm temel sorunlar ya devrimci sınıfların zora dayalı mücadelesiyle çözülür, ya da bu aynı sorunların çözümü egemen burjuvazinin gerici zoruyla engellenir. Ortası yoktur bunun.

Kendini bütünüyle yasal çerçeveye uyarlamış, oyunu burjuva politik yaşamın özenle çizilmiş sınırları içinde oynayan, içinde her türlü çelişik, karışık ve şekilsiz eğilimin cirit attığı gevşek bir yasal parti ise, bu akımın örgüt çizgisini oluşturmaktadır.

Tüm bu ideolojik, politik ve örgütsel öğelerle “yenilenmiş” olarak Demirel’in karşısına çıkan TBKP yöneticilerine Türk tekeli burjuvazisinin bu has sözcüsünün söyledikleri, sorunun özünü belki de

sayfalar dolusu ideolojik eleştiri ve teşhirden daha güçlü sergilemektedir: *“Değişik, farklı görüşler olacak. Meşru zeminlerde kalıp meşru mücadeleyi benimsediği sürece bence korkulacak bir şey yoktur. Devleti ülküden bunun dışına çıkılmasıdır. O zemin yetmiyorsa, onun genişletilmesi için çalışılmalıdır. Biz de bunun sıkıntısını çekiyoruz. Bizim korkumuz, devletin korkusu yeraltıdır. Yerüstünde kaldıkça mesele yoktur.”* (5 Haziran 1990)

Evet, gerçekten de düzen ve devlet için mesele yoktur. Reformist akım düzenin yeni bir ögesi, uysal bir kölesidir artık. Kenidini devletle özdeş tutan tecrübeli Demirel’in tescil ettiği gerçek budur.

*

Demirel’in aynı zamanda sol’un hala devrimci kesimlerine bir ehlileşme çağrısı olan vurgusu, öte yandan sorunun asıl önemli yönünü bir gizleme çabasıdır da. Yeni reformist akım düzen ve devlet için bir “mesele” olmak bir yana, Türkiye’nin bugünkü koşullarında, Türkiye burjuvazisinin bugünkü çözümsüzlükleri ortamında, önemli bir olanaktır. Toplumsal bir yangının tuttuğu bir ülkede, bu yangını büyümeden söndürmek, hiç değilse sınırlayıp kontrol altına alabilmek için bir dizi farklı misyonu yerine getirebilecek toplumsal itfaiyecilere ihtiyaç vardır. Burjuvazinin reformistleri bağrına basması, basında sola karşı kullandığı misyonerleri aracılığıyla büyük propagandalara konu etmesi asıl anlamını bu noktada buluyor.

Buna biraz daha yakından bakalım.

SHP Genel Başkanı Erdal İnönü, bu yılın başlarında (17 Şubat 1990), Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Başkanlar toplantısındaki konuşmasında, şu tespiti yaptı: *“Türkiye hızla, kökeni ekonomik çözümsüzlük olan sosyal patlamaların sınırına yaklaşıyor.”*

Bu tespitte şüphesiz bir yenilik yok. Marksistlerin ve devrimci demokratların bu ortak görüşü, burjuvazinin basın, sendikalar, üniversiteler ve bir dizi başka alandaki uşakları tarafından burjuva sosyolojisinin kendine özgü terimleriyle son birkaç yılda sık sık dile getirilmiştir. Fakat İnönü’nün, Türk burjuvazisinin bu hep soğukkanlılığı ve yumuşakbaşlılığı ile övgü alan sözcüsünün, bilinen bir gerçeği sert bir uyarı olarak dile getirdiği platforma özellikle dikkat edilmelidir. Burjuva

ve devrim

politika sahnesinin önde gelen temsilcileri, bu tür toplantılara, o günün koşullarında öne çıktığına inandıkları kendine özgü misyonları konusunda sermaye temsilcilerini ikna etmek üzere çıkarlar. Şüphesiz yok, toplumsal patlamalar sınırına yaklaşılmışsa eğer, SHP'nin kendine özgü misyonu da özel ve güncel bir önem kazanmış demektir. Yangın tutuşmaktaysa, itfaiyecinin önemi ve değeri artmıştır. İnönü'nün mesajı budur.

Toplumsal kaynaşmalar döneminde yığınları ve devrim güçlerini yalnızca baskıyla, yalnızca şiddet yöntemleriyle dizginlemek ve yenilgiye uğratmak güçtür. Asıl politika bu olmakla birlikte, burjuvazi bunun hizmetinde, bunu tamamlayacak ve kolaylaştıracak biçimde öteki yöntemleri ve araçları da kullanır: Yığınları ve devrimci güçleri şaşırtmak, aldatmak, oyalamak, saflarını içten içe bozmak, kargaşaya sürüklemek, moral açıdan yıkmak vb. Toplumsal itfaiyecilerin rolü bu alanda ortaya çıkar. Onlar tek bir kategori değil, birbirini farklı nitelikteki misyonlarla tamamlayan bir dizi halka oluştururlar. Kaba burjuva reformizminin rolü başkadır, sosyalist maskeli reformistlerin rolü daha başka. SHP'nin rolü başkadır, TBKP ve Sosyalistlerin Birlik Partisi gibi partilerin rolü daha başka.

Toplumsal hareketlilikleri ve devrimci gelişmeleri yalnızca baskı ve zorla ezme değil, yanısıra reformist akımlardan yararlanarak dizginleme ve şaşırtma konusunda, Türk burjuvazisi evrensel davranış çizgisine uygun hareket etmiştir tüm tarihi boyunca. Denebilir ki buna daha İttihat ve Terakki döneminde başlamış, Kemalistlerin ilk anlarından itibaren sahte komünist partisi ve zubatovcu türden polis sendikaları ile sürdürmüştür. Nedir ki o dönemler karşılaştığı sorunlar henüz çok önemsiz, başvurduğu bu tür yöntemler ise son derece ilkel ve kabadır. Türk burjuvazisi asıl sorunlarla, toplumu saran ve sarsan devrimci kitle kaynaşmalarıyla ancak şu son otuz yılda yüzyüze kalmış, reformist akımlardan yararlanma maharetini de asıl bu dönemde sergilemiştir. Son otuz yılda iki devrimci yükselişle yüzyüze kalan burjuvazinin, bunların önünü almak ve ezmeyi kolaylaştırmak için geliştirdiği ve uyguladığı politikalarda reformist akımların dolaylı ya da dolaysız hep belirgin bir yeri olmuştur.

'60'lardaki devrimci kitle hareketliliklerini "ortanın solu" akımıyla kontrol altına almaya çalışan sermaye düzeni, bu arada dönemin sol hareketine egemen burjuva sosyalist akımların oynadıkları dizginleyici ve saptırıcı rolden azami şekilde yararlanmıştır. "Ortanın solu" akımı yığınların sola açılan kesimlerini, burjuva sosyalist akımlar ise sosyalizme yönelen kesimlerini kontrol altına almış, yığın hareketliliğini burjuva düzenin sınırları içine hapseden zincirin halkaları böylece birbirini kendiliğinden tamamlamıştır.

'70'lerin ikinci yarısına yayılan devrimci yükseliş döneminde durum biraz daha karmaşıktır. Artık sahnede kentlerde ve kırlarda geniş kitleleri etkileyebilen çok sayıda gruptan oluşan bir devrimci hareket de vardır. Sermaye düzeni yığınların hoşnutsuz ve sola açılan kesimlerini Ecevit ve CHP'si ile kontrol etmeye çalışırken, DİSK'in sendika bürokrasisi aracılığıyla işçi sınıfının en gelişmiş kesimlerini denetim altında tutan

ve CHP'nin yedeğine veren revizyonist akım da bu yolla düzene paha biçilmez bir hizmet sunmuş oldu. Öte yandan bu aynı dönemde gerek CHP reformizmi gerekse revizyonist hareket ideolojik ve politik bakımdan devrimci hareketi zaafa uğratmış, mücadeleye güç kaybettirmiştir. Devrimci hareket üzerinde reformist etkinin bir kaynağı ve aracısı solun revizyonist kesimi idiyse, öteki kaynağı da bizzat kendi politik perspektiflerinin buna açıklığı idi. Kapitalist düzenin toplumsal iktisadi temeline yönelen bir kavrayıştan uzak sığ bir anti-faşist demokrasi perspektifi, genel olarak ise burjuva demokratik devrim perspektifi, burjuva reformizmi için kuvvetli bir etki sahası oluşturmuştur. Devrimci demokrasiyle benzer temaları ve şiarları yoğun bir politik demagoji eşliğinde kullanan burjuva reformizmi, bu yolla devrimci bir hareketliliği yaşayan yığınları kendine çekmekte belli bir başarı sağlamakla kalmamış, devrimci saflarda bile zayıflığa ve tereddütlere yol açabilmiştir.

Sonuç olarak, '70'li yıllarda, burjuva reformist akım ile solun reformist kesiminin (revizyonist hareketler toplamı) birbirine eklenen halkaları bir kez daha devrimi dizginleme ve zaafa uğratmada sermaye düzenine büyük bir hizmet görmüş oldu.

İnönü'nün sözleriyle, "kökeni ekonomik çözümsüzlük olan sosyal patlamaların sınırına" hızla yaklaşılın bugünün Türkiye'sinde ise koşullar bir hayli farklıdır. Reformizmin oynayabileceği gerici rol de bu farklı koşullara göre biçimlenmektedir. Yığın hareketindeki devrimci gelişme ihtimaline karşı reformizmin burjuvaziye sunacağı hizmet kabaca üç boyutludur. Yığınları tutabilmek ve oyalayabilmek ilk boyuttur. İşçi sınıfının yaşamakta olduğu eylemlilikte özel bir rol oynayan ve sosyalizme açık bir eğilim duyan ileri işçi kuşağını tutabilmek ikinci boyuttur. Kitle hareketlerini sürüklemeye aday devrimci hareketi içten içe bir ideolojik politik kargaşaya itmek, zayıflığa ve güvensizliğe sürüklemek ise bir üçüncü boyut. Birinci alanda fazla bir şey yapma gücü ve yeteneği olmayan sosyal reformist akımın burjuvaziye asıl hizmeti son iki alanda olacaktır.

Genel olarak söylemek gerekirse, içinde bulunduğumuz zaman kesitinde uluslararası gelişmeler reformist akım için bir güç kazanma ve etki alanını genişletme kaynağı iken, Türkiye'nin kendi iç dinamikleri tersine onun etki alanını daraltacak yönde gelişmektedir. Yakın zamana kadar daha çok 12 Eylül karşı-devrim döneminin sol hareket üzerinde tahribatının ürünleriyle güçlenen reformizm, bugün artık esas olarak dıştan esen rüzgarların etkisini devşiriyor. İç gelişmeler artık onun aleyhine işliyor. Türk burjuvazisinin karşı karşıya bulunduğu sorunlar her zamankinden ağır, manevra alanı ise son derece dardır. Bu nesnellik, bugün kendini artık sosyal-demokrasi olarak adlandıran akımın oynayabileceği rolü de geçmişe göre hayli sınırlamaktadır. Bugün artık

yığınlarla geçmişteki gibi heyecan veren bir "umut" olunamamaktadır.

Tüm bunlar reformizmi ve ona karşı bir an dahi ihmal edilmemesi gereken mücadeleyi küçümsemek için mi? Şüphesiz değil. Fakat reformizmi küçümsemek kadar, onun etki imkanlarını abartmak da tehlikeli ve zararlıdır. Zira bunun öte yüzü devrim olanaklarını küçümsemek anlamına gelir. Doğru tutum onu zayıf ve güçlü yönleriyle tanımak ve kavramaktır. Kritik nokta, hiç değilse bugün için, burjuvazinin reformist akımı yığınlardan çok devrimci harekete karşı kullanmak istemesidir. Dünyadaki ters gelişmelere rağmen Türkiyeli marksistlerin ve devrimcilerin devrim ve sosyalizm yolunda kararlı bir tutum, güçlü bir enerji sergilemeleri Türk burjuvazisini şaşırtıyor ve tedirgin ediyor. Bu tedirginlikle sosyal reformizme planlı bir

çabayla sahip çıkıyor ve devrimci hareketi zaafa uğratmada ondan yararlanmak istiyor.

Nedir ki devrimci hareket kritik safhayı atlatmıştır. Doğu Avrupa'daki gelişmelerin yıkıcı etkisi göğüslenmiştir. Öte yandan, liberal eğilim ve öğelerle çelişip çatıştığı ölçüde ileriye dönük bir ideolojik atılma yaklaşmaktadır. Burjuva devrim ufkuyula oluşmuş politik perspektifler aşıldığı ölçüde, reformizmin devrimci hareket üzerindeki

ideolojik etki alanı da daralacaktır. Türkiye'nin devrimci atılımlara ve bir toplumsal devrime uygun nesnel ortamında, geçmişten ve uluslararası kaynaklardan gelen ideolojik-politik zayıflıklardan arınılabildiği takdirde devrimci gelişmeleri başarıyla sürüklemeye imkanı bulunacak, reformizmin bozucu etkisi kolayca boşa çıkarılabilecektir. Devrimci hareketin genelinde bu bakımdan hala ciddi zayıflıklar var. Ama leninist kesimde oluşan net perspektifler hareketi ileriye çekmede önemli bir şans ve güvencedir.

Öte yandan, gelişen işçi hareketinin ortaya çıkardığı öncü işçi kuşağının sosyalizme, devrimci mücadele çizgisine ve ihtilalci örgüt yapısına duyduğu kuvvetli eğilim, birinciye tamamlayan bir başka güvencedir. Aydınlar ve küçük-burjuva öğeler safları terk ederlerken, sınıf bilincine ulaşan işçiler safları dolduruyorlar. Burjuva demokratik içerikli temaların terkedilmesi aydınları hareketten koparıyorken, sınıfsal vurgular, anti-kapitalist perspektif, sosyalist devrim ve sosyalist demokrasi şiarları öncü işçiler içinde heyecanlı bir destek buluyor. Tutarlı devrimci perspektifler biricik tutarlı devrimci sınıfın şahsında toplumsal dayanaklarına kavuşuyorlar.

Tüm bunlar burjuvazinin özenli ve planlı gayretleriyle devrimci saflara akıtılan reformizm mikrobunun gerçek birer panzehiridir.

(Ekim, Sayı: 34, Temmuz 1990, Başyazı)

Mısır'da sınıflar mücadelesinde yeni evre

Mısır'da seçimler, ikinci isyan dalgasının gölgesinde başladı. Tahrir Meydanı'nda bu yönde yükseltile şiarlara rağmen, Yüksek Askeri Konsey ve Müslüman Kardeşler'in ortak çabasıyla seçimlerin ertelenmesi önlendi.

Generaller, “istikrarı” sağlama kaygısıyla hareket ederken, Müslüman Kardeşler'le destekçileri, seçimlerden galip çıkmayı umdukları için, bu süreci bir an önce geride bırakmak istiyorlar. Zira bu sürecin geride kalması, Müslüman Kardeşler'in iktidar ve artı-değer yağmasından aldıkları payda kayda değer bir artış sağlaması anlamına gelecek.

Mısır'daki sistem gereği, seçimlerin kesin sonuçları ancak Mart ayında belli olacak. Çok partili seçimlerin yapılması isyanın kazanımlarından biri olsa da, Mısırlı işçi ve emekçilerin hiçbir sorununa çözüm üretmesi beklenmiyor. İktidardaki burjuva güçlerin bileşiminde bazı farklılıklara yol açsa da, bu sınırlardaki değişimin emekçiler lehine sonuçlar yaratması mümkün değildir. Zaten emekçiler lehine kazanımlara seçimle değil, ancak meşru/militan mücadele ile ulaşılabileceği evrensel bir olgudur. Nitekim Mısır'da isyandan bugüne kadarki tüm demokratik kazanımlar, meşru mücadele sayesinde mümkün olmuştur.

“İkinci isyan” dalgası, generalleri, birkaç önemli konuda taviz vermek zorunda bıraktı. Yeni anayasanın oluşturulmasına vesayet hakkından vazgeçen generaller, devrik diktatör Mübarek'in partisi NDP üyelerine beş yıllık süreyle seçilme yasağı konmasını ve sivillerin askeri mahkemede yargılanmasına son verilmesini kabul etmek zorunda kaldılar. Eylemlerde uygulanan vahşi şiddet ve işlenen cinayetlerden dolayı ise halktan özür dilediler.

Ortalığı yatıştırmaya çalışan generaller, İsam Şeref başkanlığındaki hükümeti görevden alarak da manevra yaptı, fakat bu adım, eski bir rejim artığının hükümeti kurmakla görevlendirilmesinden dolayı işe yaramadı. Nitekim bu adım, Tahrir'deki direnişçiler tarafından anında reddedildi. Zira bir eski rejim artığı şahsiyetle kandırılacak bir kitle değildi Tahrir'dekiler.

Bu hamleye karşı “ulusal birlik hükümeti” kurulması gerektiğini, bu talep karşılanana kadar eylemlerin devam edeceğini ilan eden direnişçiler, farklı siyasal güçlerin söz hakkının olacağı bir hükümetin kurulmasını şart koşuyorlar.

Seçimler ve anayasa konusunda egemenler arası bir çatışma da devam ediyor. Burjuvazinin farklı kesimleri, iktidar aygıtında alacakları mevkiiler uğruna birbiriyle çekişirken, işçi ve emekçiler demokratik, sosyal, siyasal talepleri için mücadele ediyorlar. Egemen sınıfların çıkarları çakıştığı anda, birlikte hareket ederken, çatıştıkları noktalarda, direnişi bir araç olarak kullanmaktan da geri durmuyorlar.

İttifak yapmalarına rağmen, Müslüman Kardeşler'le generaller arasında da çatışma var. Zira generaller ayrıcalık peşinde iken, Müslüman Kardeşler iktidar erkine hakim olmanın yollarını arıyorlar. Emperyalistler ve Mısır burjuvazisi ile işbirliği yapan taraflar, her kritik anda işçi ve emekçilerin taleplerinin karşısına birlikte dikiliyorlar.

Temel meselelerde dinsel değil, sınıfsal bir tutum alan Müslüman Kardeşler hem Mübarek döneminde hem devrildikten sonra grev ve diğer hak arama mücadelelerine karşı durdular. Bu tutum şaşırtıcı

► “Ganzuri eski rejimin tüfeği”

Mısır'da Essam Şerif başkanlığındaki geçici hükümetin istifasından sonra iktidardaki Yüksek Askeri Konsey yeni hükümet kurma görevini eski başbakan Kemal Ganzuri'ye verdi.

Emekçiler Yüksek Askeri Konsey'in bu hamlesine de aldanmamak da kararlılar. Zira, birçok emekçi 1996-1999 yılları arasında başbakanlık yapan Ganzuri'yi Mübarek rejiminin eski tüfeği olarak tanımlıyor.

Öte yandan, Yüksek Askeri Konsey'in yönetimi halka devretmesi talebiyle başlayan gösteriler ise büyüyerek sürüyor. Azgın devlet terörüne rağmen alanları terketmeyen emekçiler, “yeni hükümet” aldatmacasına kanmayacaklarını belirterek milletvekili seçimlerinin ertelenmesini talep ediyorlar.

değil, zira burjuvazi siyasal arenaya dini kostümlerle çıksa da, sınıfsal çıkarlar söz konusu olduğu yerde, dünyevi bir tutum alır.

Kritik olaylar karşısında aldıkları tutumdan dolayı, Müslüman Kardeşler'in etkisindeki işçi-emekçi kökenli gençler, şefleriyle çatışmaya başladılar. Merkezi karara uymayan gençler, Tahrir Meydanı'ndaki direnişe katılarak, bir anlamda isyan bayrağını açmış oldular. Mücadelenin sertleşmesi durumunda -ki, gelişmeler bu yönde ilerliyor- gençliğin merkezden kopması olasılığı yüksek olacaktır.

Olağan koşullarda burjuvazinin peşinden sürüklenen işçi ve emekçilerin, mücadelenin kritik anlarında sınıf çıkarlarının farkına varıp, kendi bayrakları altında mücadeleye katılmaları kolaylaşır. Müslüman Kardeşler'in şeflerinin bile harekette ciddi sorunlar olduğunu kabul etmeleri, işçi-emekçi kökenli gençliği kontrol etmekte zorlandıklarına işaret ediyor. Bu çatışma, hâlihazırda Müslüman Kardeşler'in temel açmazı durumundadır. Hemen olmasa bile, hareketin iktidara ortak olmasıyla bir ayrışmanın yaşanması bekleniyor.

Liberal burjuvazi ve onun siyasi temsilcileri, halen eylemlere katılıyorlar. Zira generaller-Müslüman Kardeşler ittifakının onları denklem dışı bırakmaya çalışması, bu tercihi yapmayı zorunlu kılıyor. Dolayısıyla iktidar ve ranttan aldıkları payı güvence altına alana kadar, en azından bir kısmının “muhalif” kalması kaçınılmaz görünüyor. Fakat her şeye rağmen bu güçler, Tahrir Meydanı'nda direnen işçi ve emekçiler için geçici yol arkadaşıdır.

Son olaylarda kanlı dişlerini gösteren ordu ve polis, kararlı direniş sayesinde geri çekildiler. Ancak bu çekilişin bir taktik olduğu kesin. Kitlelerin devrimci basıncının zayıflaması durumunda, inlerinden çıkıp saldırıya geçmeleri işten bile olmayacak. Zira rejimin bu silahlı bekçileri, Mübarek döneminde işlenen suçların failleridir aynı zamanda. Ordu ve polis burjuvaziye ve rejime yönelik

kastı olmaya devam etmek için çabalıyor. Bu konuda en yakın müttefikleri Müslüman Kardeşler'dir. Nitekim dinci hareketin şefleri, yeni ayrıcalıklara karşı olduklarını ifade etseler de, söz konusu kastların eski anayasadaki konumlarının devam edeceğini söylüyorlar. Bazı noktalarda aralarında çıkar çatışması olsa da, militarist kurumlarla Müslüman Kardeşler birbirine yakın duruyorlar.

Bağımsız sendikalarda örgütlenen işçi ve emekçiler ile sol/sosyalist güçlerin siyasal tablonun farkında oldukları görünüyor. Demokratik, sosyal, siyasal taleplerinin kazanılması için mücadelenin şart olduğunu dile getiren bu güçlerin grev, direniş, gösteri vb. eylemleri devam ederken, Tahrir'deki direnişte de etkin bir rol oynuyorlar.

Seçimler dönemi direniş hareketini oylar mı bilinmez; ancak Mısır'da sınıflar mücadelesinin yeni bir evreye girdiğine kuşku yoktur. 250'yi aşkın bağımsız sendikada örgütlenen milyonlarca işçi ve emekçinin talepleri uğruna mücadeleye devam etmeleri kaçınılmazdır. Nitekim bu sendikalar Mübarek döneminde olduğu gibi, bugünde grev ve direnişlere devam ediyorlar.

Mücadeledeki etkilerine rağmen sol/sosyalist güçlerin henüz devrimci bir sınıf partisi yaratamadıkları gözleniyor. Buna karşın isyanın yarattığı birikim, deneyim ve özgüvenin yanı sıra, Mısır'daki sosyalist birikimlere de dayanarak bu tarihi önemdeki eksikliği gidereceklerini öngörmek mümkündür. Devrimci sınıf partisinin önderliği altında mücadele sahnesine çıktığında ise, asıl devrimi Mısır işçi sınıfıyla emekçi müttefikleri gerçekleştirecektir.

Neo-Nazilerin arkasında Alman tekelci polis devleti var!..

Faşizm, bir daha asla!

4 Kasım'da, Almanya'nın Eisenach kentinde, Uwe Mundlos ve Uwe Böhnhardt adlı iki kişi kiraladıkları bir Karavan'ın içinde ölü bulundu. Toplumun gündemine bomba gibi düşen bu gelişme, bir banka soygununun ardından yaşandı.

Olay yerinde yapılan incelemeler sırasında yapılan ilk açıklamalara göre, birinin diğerini vurduğu, ardından da Karavan'ı ateşe vererek intihar ettiği ileri sürüldü. Bu aynı gün Thüringen/Zwickau'da Beate Zschaepe adlı bir kadın, evini bombaladıktan sonra polise teslim oldu. Burada yapılan incelemede ise, 2007 yılında bir kadın polisin öldürülmesinde kullanılan silah bulundu. Yanan evde ayrıca, hedef seçilen kişilere ait isim listeleri ve yabancı düşmanlığı propagandası içerikli CD kayıtları ortaya çıktı. Ve dahası da, polis ya da istihbarat dairesi tarafından düzenlenmiş çok sayıda sahte kimlik ve başka belgeler ele geçirildi. Bunların iç istihbarat örgütü tarafından temin edildiği söyleniyor. İşte Almanya günlerdir, Almanya'nın Susurluk'u olarak nitelenebilecek bu olayın şokunu yaşıyor. Olayla ilgili her gün yeni bir detay ortaya çıkıyor.

Yalanlar ve gerçekler

Devlet ve hükümet çevreleri olayı, başından itibaren üç kişinin neden olduğu basit bir kriminal olay olarak sunmaya ve böylece büyümesini önlemeye çalıştı. Fakat başaramadı. Olayın arka planı yavaş yavaş anlaşılıyor. Polise teslim olan kadın militan şimdilik susuyor, yine de gerçekler gizlenemiyor. Her gün olayla ilgili yeni bir bilgi ve detay ortaya çıkıyor.

Şöyle ki, polis ilk açıklamalarında Uwe Mundlos ve Uwe Böhnhardt'ın intihar ettiğini belirtmişti. Ne var ki, bu iki kişinin ölü olarak bulunduğu karavanın olduğu sokakta oturanlar, Karavan'dan silah sesinin duyulmadığını iddia ediyorlar. Bu ise, doğal olarak olayın bir intihar değil, bir infaz olduğunu düşündürüyor.

Bu üç neo-nazi bir bombalama eyleminden dolayı 1998'den beri aranıyordu. Ne hikmetse bulunamıyordu. Sonuçta, Gera Savcılığı'nın açtığı bu dava, zaman aşımına uğratarak rafa kaldırıldı. Oysa ki, polisin ve istihbarat örgütünün izine rastlamadığını belirttiği bu kişilerin, faşist NPD'nin 2003 yılında düzenlediği yılbaşı katıldığını gören tanıklar var.

Dahası var.

Kassel'de öldürülen internet kafe sahibi Türk'ü öldürenlerin de bu aynı kişiler olduğu da artık biliniyor. Bu, olay mahallindeki kameralarla tespit edilmiş bulunuyor. Fakat burada son derece önemli bir bilgi dikkat çekiyor. Bu cinayet işlendiğinde, bu canilerin hemen yanbaşında, Eyaletin Anayasayı Koruma Dairesi'nden bir eleman da var. Bu aynı kişi, bu cinayet şebekesinin değişik yerlerde işlediği 5 cinayet sırasında da onların yakınında duruyor.

Bir keresinde de, özel komando birlikleri bu kişileri tam yakalamak üzereyken, gizli bir emirle(!) geri çekiliyorlar.

Baden Württemberg Eyaleti Emniyet Teşkilatı bu çete tarafından işlenen kadın polis cinayetini önce tesadüfi bir olay olarak lanse etti. Diğer cinayetlerle hiçbir ilgisinin olmadığını ileri sürdü. Bugün polisin ve ailesinin bu üçlüyü bizzat tanıdıkları ve işlettikleri otelin de ırkçı-faşistlerin buluşma yeri olduğu tümüyle anlaşılmış bulunuyor.

Daha düne kadar Almanya demokrasinin, insan haklarının kalesi olarak sunuluyordu. Şimdi bundan eser yok. Alman devleti gitgide bir polis devletine dönüşmektedir.

Söz konusu olan sıradan bir güvenlik zaafiyeti değildir

Hatırlanacağı gibi, neo-nazi çetenin yıllar içinde işlediği cinayetler "Döner cinayetleri" olarak adlandırıldı. Kimi zaman mafyanın işi, kimi zaman aile içi kavaga olduğu ileri sürüldü. Canilerin de sıradan kriminal insanlar olabileceği belirtildi. Olay patlak verince, bu kez, Alman devlet ve hükümet çevreleri, politikacıları, konu hakkında fikir belirten sözde kimi uzmanlar, devlet gibi bilgi kirliliği üretmekte ve hedef saptırmakta mahir olan burjuva medya elbirliği ile, ilk andan itibaren gerçekleri gizlemeye çalıştı. Nedir ki, iki caninin ölü olarak bulunduğu Karavan, tıpkı Susurluk yolunda meydana gelen trafik kazası gibi bir rol oynadı. Buz dağının hiç değilse dış kısmını görünür ve bilinir hale getirdi.

Gelinen yerde bu üç kişinin sıradan insanlar olmadığı artık biliniyor. Elde edilen bu ilk bilgilerle dahi, bunların, 1998 yılında evlerinde bomba bulunmasına rağmen serbest bırakılan, ardından da sözde, istihbarat örgütünün takibini atlatıp izini kaybettiren, bundan sonraki 13 yıllık süre zarfında 8'i Türk, 1'i Yunan ve biri de kadın polis olmak üzere olmak üzere 180 kişiyi öldüren, Köln/Keup str. ve Dortmund'da göçmenlerin yoğun olarak yaşadığı semtlere bomba koyan ve 14 bankayı soyan Nasyonal Sosyalist yeraltı örgütü adlı ırkçı-faşist bir cinayet örgütünün üyeleri, azılı ırkçı-faşist militanlar olduğu iyice kesinleşmiştir.

Öte yandan, sorunun basit bir güvenlik zaafiyeti sorunu olmadığı da ayan beyan açığa çıkmıştır. Ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılsın, neo-nazi katillerin tüm eylemlerinin başından itibaren polisin, Anayasayı Koruma Örgütü'nün ve gizli servisin bilgisi ve denetimi altında yapıldığı aşikardır. Hatta bazı cinayetlerin bunlar tarafından, yakalanmalarının engellendiği, haklarında dava açılmadığı, ya da açılan davaların şu ya da bu gerekçeyle kapatıldığı, ilerici ve devrimciler söz konusu olduğunda keyfi gerekçelerle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dava açan, ağır cezalar veren savcı ve yargıçlar tarafından korundukları artık gizli değildir. Tüm bunların toplam ifadesi olarak, devlet tarafından korunup kollandıkları da kesindir. Eylemlerini finanse etmeleri için neo-nazi çetelere yüksek meblağlarda para aktaran da Alman devletidir.

Henüz tam olarak doğrulanmasa da, gerçek olması muhtemel bir diğer çarpıcı bilgi de şudur; neo-nazi caniler sadece iç istihbarat örgütleri tarafından değil, askeri istihbarat tarafından da izlenmiştir. Focus dergisinin bir haberine göre, askeri istihbarat aranan bu üç ırkçı-faşistin yerini tespit etmiş ve bunu bilgi olarak Köln'deki merkeze bildirmiştir. Ne var ki, bu bilgi dikkate alınmamış, gereken yapılmamıştır. Bu arada, bomba yapımında kullanılan kimi maddelerin ordu tarafından sağlandığı yönlü bilgiler de var. Demek oluyor ki, bu olaydan özenle uzak tutulmaya çalışılan Alman ordusu da tüm olanların suç ortağıdır.

İrkçı-faşist saldırganlık ve tarihsel gerçek...

Daha düne kadar Almanya demokrasinin, insan haklarının kalesi olarak sunuluyordu. Şimdi bundan eser yok. Alman devleti gitgide bir polis devletine dönüşmektedir. Almanya, küresel krizin de tetiklemesiyle, uzun bir süredir ırkçılığın yeniden üretildiği, özel biçimde teşvik gördüğü bir toprak haline gelmiştir. Dikkate değer olan ise, ırkçılık ve yabancı düşmanlığının bir devlet politikası olmasıdır. Esasında, Alman olmayan azınlıklara düşmanlık, demek oluyor ki ırkçılık, Alman burjuvazisi ve devletin tarihsel geleneğidir. Daha ve daha da önemlisi, Alman devleti her zaman için azılı bir ilerici ve devrimci düşünce, eylem ve örgüt düşmanı, anti-komünist bir devlet olagelmıştır. Histeri boyutlarında bir anti-komünizm onun karakteristik özelliğidir ve sadece Hitler faşizmi döneminde değil, öncesinde ve II. emperyalist savaş sonrası dönemde komünistlere dönük süreklilik onun en temel icraatlarından biri olmuştur. Bu konuda bir süreklilik de vardır. Buna karşın aşırı sağ güçler ve aşırı sağ düşünce hiçbir

zaman öncelikli bir tehlike olarak görülmemiştir. Yayınlanan tüm raporlarda hep, ilerici ve devrimci güçler asıl tehlike olarak belirlenmiştir. 11 Eylül saldırısı ile birlikte buna İslami terör eklenmiştir.

Bu durumun dolaysız bir sonucu olarak Almanya günümüzde ırkçılığın en güçlü olduğu, ırkçı-faşist parti ve çetelerin güç kazandığı ve ırkçı-faşist saldırganlığın kol gezdiği bir ülke haline gelmiştir. O kadar ki, Almanya son yıllarda Avrupa'daki ırkçı-faşist parti ve organizasyonların buluşma merkezidir. Bir çok ırkçı-faşist kongre ve konferansa ev sahipliği yapmıştır. Faşizm bir düşünce akımı olarak propaganda edilmeye çalışılmıştır. Bununla da kalınmamış, Sarazin örneğinde olduğu gibi, ırkçı-faşist düşünce ve eylemin meşrulaşması için ideolojik çabalar yürütülmüştür.

Tüm bunlar neo-nazi çeteleri iyiden iyiye pervasızlaştırmış, özellikle işsizliğin ve yoksulluğun yoğun olarak yaşandığı kentlerde ilerici ve devrimci güçlere ve özel biçimde de göçmenlere dönük saldırılara hız vermiş, çeşitli provokasyonlara başvurmuşlardır. İşi 1 Mayıs eylemine saldırıya dek vardırmışlardır. Yıllara yayılan biçimde seri cinayetler işlemişlerdir. Tüm icraatları sırasında polis tarafından korunup, kollanmışlardır. Mahkemeler tarafından kendilerine yürüyüş ve miting izinleri verilmiştir. İnsanlık düşmanı faşist propaganda ve eylemlerinin finansmanını ise, Alman tekelleri ve devleti sağlamıştır. Hitler gibi onlar da kapitalizmin ve dünya egemenliği uğruna iki kez insanlığa emperyalist savaşı dayatan, savaş suçlusu Alman tekellerinin çocuğudurlar.

4 Kasım günü ölü ele geçirilen iki neo-nazi caninin karanlık ve kanlı icraatları bu gerçeği bir kez daha açığa çıkartmıştır.

Faşizme karşı devrimci sınıf mücadelesi

Neo-nazi cinayetlerinin açığa çıkması Alman devlet ve hükümet çevrelerini telaşa sokmuş bulunuyor. Devlet ve hükümet yetkilileri hiçbir inandırıcılığı bulunmayan açıklamalar yapıyorlar. Timsah gözyaşları eşliğinde, çok üzgün olduklarını dile getiriyor ve nazi cinayeti sonucu yaşamını yitirenlerin ailelerinden özür diliyorlar. Her yerde yaptıkları gibi, olayın unutulması için ve sus payı olsun diye devletin kendilerine tazminat ödeyeceğini açıklıyorlar. Devamlı, olayın güvenlik birimleri arasındaki koordinasyon eksikliğinden kaynaklı bir zaafiyetin ürünü olduğunu ileri sürüyorlar. Bu arada, faşist NPD'nin kapatılması tartışması da yapılmaktadır.

Bilindiği gibi NPD'nin kapatılması yönlü tartışma daha önce de gündeme gelmişti. Fakat, "içindeki devlet ajanları açığa çıkar" gerekçesi ile bundan vazgeçilmişti. Bu gerekçe bugün de geçerlidir. Ve dahası, CDU'nun, CSU'nun ve diğer partilerin içindekiler ne olacak? Kaldı ki, bu bir çözüm değil. Olay birkaç neo-nazi ve birkaç devlet ajanı ile izah edilemez. Suçlu, tüm kurumlarıyla Alman tekelci polis devletidir. Bir suçüstü durumu ile karşı karşıyayız. Alman polis devleti suçüstü yakalanmıştır. Gerçek tam olarak budur. Şimdi yapılması gereken bu durumdan akılcı biçimde yararlanmak ve bu karanlık ve kirli devletten hesap sormaktır.

Derhal harekete geçilmeli ve Alman polis devletinden hesap sormak üzere "gerçekleri açıklama kampanyası" örgütlenmeli, etkin bir teşhir faaliyeti yürütülmelidir. Öte yandan, faşizme karşı mücadelenin doğru biricik yolunun devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek olduğu asla ve asla unutulmamalıdır.

Faşizm, bir daha asla! Dahası, faşizme karşı burjuva demokrasisi için değil, sosyalizm için mücadele edilmelidir.

Bu görev ve sorumluluk ise öncelikle sınıf devrimcilerindir.

Enternasyonal-İnfo

S21 karşıtı mücadelede referandum ve sonuçları üzerine

27 Kasım günü, mücadeleyle dolu yılları geride bırakan milyarlık S-21 projesi referanduma sunuldu. Ancak hayli uzun süredir Stuttgart merkezi tren istasyonunu hemen her hafta eylem alanına çeviren S21 karşıtları, referandumu kaybettiler.

Stuttgart dışındaki yerleşim birimlerinde CDU (Hristiyan Demokratik Birlik) oldukça güçlüydü. Hayli geniş propaganda imkanlarına ve paraya sahip olmaları onların bir başka avantajıydı. Bu arada, SPD (Sosyal Demokrat Parti) proje yanlısı aktif bir propaganda çalışması yürüttü. Yeşiller Partisi ise, kendilerini eyalet düzeyinde hükümete taşıyan proje karşıtlığına çoktan elveda demişti. Referandumun sonucu S21 protestocuları için hiç şaşırtıcı olmadı. Bir kere tüm koşullar S21 karşıtı protestocuların aleyhineydi. En başta S21 karşıtlarının referandumda çoğunluk sağlamalarını olanaksız hale getiren bir yasal düzenleme yapılmıştı. Bu düzenlemeye göre projenin iptal edilebilmesi için, referanduma katılanların değil, tüm eyalet seçmenlerinin yarısından fazlasının oyunu almak gerekiyordu. Oylamaya gitmeyenlerin oylarının otomatik olarak bu yıkım projesinden yana olanlara yazıldığı düşünülürse, onların referandumdan galip çıkmaları gayet doğaldı.

Fakat öte yandan aleyhteki bütün bu koşullara karşın, proje karşıtı oyların büyük merkezlerde yer yer yüzde 66'lara kadar çıkması ve Mannheim, Heildelberg, Karlsruhe, Tübingen, Freiburg gibi birçok merkezde yüzde 60'lara ulaşması büyük bir başarı sayılmalıdır. Besbelli ki, bu başarı yılları bulan dişe diş mücadelenin ürünü ve ifadesidir. Çok da değerlidir.

Referanduma neden gerek duyuldu?

Eski CDU hükümetleri döneminde karar altına alınan bu milyarlık proje, yeniden gündemleştirilir gündemleştirilmez, proje karşıtları hiç vakit kaybetmeksizin harekete geçtiler. Stuttgart ve çevresi yılları bulan ve zaman zaman oldukça sert geçen mücadelelere sahne oldu. Her pazartesi binlerce insanın katıldığı protesto eylemleri düzenlendi. Bilgilendirme amaçlı sayısız toplantı gerçekleştirildi. Kent son iki yılda, hem de her hafta birden fazla yürüyüş-miting ve blokaj eylemiyle sarsıldı. Stuttgart merkez istasyonu çevresindeki Schlossgarten Parkı'nda direniş çadırları kuruldu. Direniş çadırlarının kurulu bulunduğu bu park, "Kara Perşembe" olarak siyasal tarihe kara bir leke olarak yazılan 30 Eylül 2010'daki acımasız polis saldırısına tanık oldu. Bu saldırı sırasında yüzlerce protestocu yaralandı. Polisin yakın mesafeden göstericilerin üzerine fırlattığı gaz bombası sonucunda bir gösterici bir gözünü yitirdi. Polisin estirdiği bu dizginsiz terörle de yetinilmedi, burjuvazinin mahkemeleri bu kez de hukuk terörüne başvurdular. Göstericilere binlerce dava açıldı. Milyon euroları bulan para cezaları verildi. S21 karşıtları hakkında dava açmakta elini çabuk tutan mahkemeler uzun süre terör estiren polisler hakkında tek bir dava dahi açmadı. S21 karşıtlarını bu çok yönlü saldırılar da yıldırmadı. Mücadele her geçen gün biraz daha militan karakter kazanarak sürdü. Koşullar, S21'i destekleyenler için referandumu kaçınılmaz hale getiriyordu.

CDU hükümetteyken referanduma başvurma cesareti gösterememişti. Zira, muhalefette olan

Yeşiller ve kısmen de SPD, CDU'yu yıpratmak ve seçimlerden karlı çıkmak için referandumda ister istemez aktif taraf olacaktı ve muhtemelen aleyhte oy kullanacaktı. Bu durumda CDU referandumdan büyük ihtimalle yenilgiyle çıkacaktı. Bu ise, S21 yanlısı tekellerin milyarları bulan vurgun alanlarını yitirmeleri demek olacaktı. Doğal olarak CDU bu silaha başvurmaktan kaçındı. Bu ise onun sonu oldu. S21 karşıtı eylemler, eyalette yarım asırdan fazla süredir hüküm süren muhafazakar CDU iktidarına son verdi.

Bilindiği gibi Yeşiller Partisi, CDU'nun sonunu hazırlayan S21 karşıtı bu eylemlere dayanarak 2011 baharında yapılan seçimlerde büyük başarı kazandı. İlk kez eyalet düzeyinde hükümet oldu, eyalet başkanlığını elde etti. Ne var ki işbaşına gelen Yeşiller Partisi kısa sürede hükümet olmanın ağırlığı altında ezildi. İlk elden geçmişte organize ettiği ve başını çektiği S21 karşıtı eylemlerden çekildi. Ve dahası, sürekli biçimde parti olarak daha fazla yıpranmadan bu eylemlere son vermenin yollarını aradı. Sonuçta referandum silahına başvurdu. Hem de, CDU hükümetinin her zaman referanduma karşı çıktığını, buna karşın kendi hükümetlerinin referandum yanlısı olduğunu ileri sürüp, bu alçakça manevrayı demokrasinin "parlak" bir örneği olarak pazarlamaya çalışarak yaptı bunu.

Son söz yerine

S21 karşıtları referandumda çoğunluğu sağlayamadı, buna karşın mücadelenin seyri bakımından çok şey kazandı. Gerçek şu ki, yılları bulan S21 karşıtı mücadele kitleleri eğitti. Kitleler kendilerini tanıdılar, güçlerini sınıdılar. En önemlisi de, zaman içinde "onlar ve biz" olarak taraf haline geldiler. Yine bu dişe diş mücadele sayesinde ki, Alman devletinin, polisinin ve mahkemelerinin kimlerin hizmetinde olduğunu öğrendiler. Daha da önemlisi, saflarda yılgınlık ve moral kırılma yok. Bugünkü sonucun geçici olduğunu düşünüyorlar ve eninde sonunda kazanacaklarına inanıyorlar. Bu ise çok şey demektir.

S21 karşıtları ilk günkü gibi kararlıdırlar da. Nitekim hiçbir şey olmamış gibi, 28 Kasım günü geleneksel Pazartesi eylemlerinin 101.'sini yaptılar, bir sonrakini de yapacaklarını ilan ettiler. 3 Aralık'ta ise büyük bir miting yapacaklarını açıkladılar. Pazartesi eyleminde, tüm Stuttgart halkını bu mitinge katılmaya çağırdılar. İnsan ve doğa yerine sınırsız karı temel alan kapitalist sisteme karşı mücadelelerini kararlılıkla sürdüreceklerini duyurdular.

"Referandumu yitireceğiz, ancak onlar da artık halkın onların karşısında olduklarını görecekler!" diyen S21 karşıtları zorlu bir yeni sürece girmiş bulunuyor. Deyim uygunsa, kavga şimdi başlıyor. Devrimci müdahale her zamankinden daha da yaşamsaldır.

Basel’de “İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği Gecesi”**Devrimci emeğin ürünü
kitlesele etkinlik**

Ekim Devrimi’nin 94., Yeni Ekimler’in Partisi’nin 13. mücadele yılını kutlamak amacıyla düzenlenen İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği gecesi 300 emekçinin katılımıyla gerçekleşti.

Gece kısa bir açılış konuşmasının ardından devrim davasında ölümsüzleşenlerin anısına yapılan saygı duruşuyla devam eden etkinliğe **Grup İntifada**’nın beğeniyle izlenen ve belli bir coşku yaratan devrimci marşlardan oluşan müzik dinletisiyle devam edildi. Bir yoldaşın yaptığı gece konuşmasının ardından ilgiyle dinlenen şiir sunumuna geçildi. İşçi ve emekçilerin yenilgi ve zaferlerini anlatan, emperyalist saldırganlığı ve kapitalist sömürüyü işleyen, günümüzün sosyal mücadelelerini anlatan sinevizyon gösterimiyle gecenin ilk bölümü sona erdi.

İkinci bölüm Araştırmacı-Yazar **Volkan Yaraşır**’ın kürsüye davet edilmesiyle başladı. Volkan Yaraşır’ın ruhunu ve yüreğini kattığı, içeriği son derece güçlü olan coşkulu konuşması büyük bir ilgi ve dikkatle dinlendi. Ahmet Aslan ve arkadaşlarının sunduğu müzik dinletisiyle gece sonlandırıldı. TKP/ML, İDHF (İsviçre Demokratik Haklar Federasyonu) ve Komünist Devrim Örgütü gecede stand açtılar, aynı zamanda mesajlarıyla katılarak

desteklerini sundular.

Devrimci emeğin ürünü etkinlik

Her yıl geleneksel olarak düzenlenen bu etkinlikler son birkaç yıl kesintiye uğramıştı. Bu kesintinin belli güçlükler yaratacağı biliniyordu. Yanısıra geceyi önceleyen iki hafta ardarda yapılan başka geceler, konserler ve dost bir yapının düzenlediği gece ek güçlükler yaratıyordu. Diğer taraftan ise egemen apolitizm ile devrimci politik etkinin daraldığı bir dönemden geçiyor olmak da işin bir başka zorluğunu oluşturuyordu. Tüm bu zorluklara rağmen tercih popüler sanatçıların katılmadığı tümüyle devrimci emeğin ürünü bir devrimci etkinlikti.

İşte bu koşullarda başarılı olmak ancak planlı bir ön çalışma sayesinde mümkün olabilirdi. Bu çerçevede birebir ev ziyaretleriyle 500’ü aşkın bilet satarak, yüzlerce afiş ve yaygın el ilanları kullanarak, düğün, gece ve bunlara benzer etkinlikleri değerlendirerek katılımıyla, programıyla göz dolduran anlamlı bir etkinlik gerçekleştirilmiş oldu.

Kızıl Bayrak / İsviçre

**Alman polisinden
Kürtlere saldırı**

26 Kasım günü Berlin’de Almanya Kürt Dernekleri Federasyonu’nun (YEK-KOM) merkezi olarak düzenlediği, Türkiyeli ve Alman sol çevrelerin de desteklediği yürüyüşe polis saldırdı.

“PKK Üzerindeki Yasak Kaldırılsın” talebiyle yapılmak istenen yürüyüş için birçok kere izin istendi ancak uydurma gerekçelerle mahkeme kararları çıkarılarak Kürtlere Berlin’de yürümek yasaklandı. Bunun üzerine Berlin’deki ilerici güçler “Faşizme, yeşil faşizme, ırkçılığa, baskılara ve yasaklara karşı” ortak bir yürüyüş ve miting düzenledi.

Kreuzberg semtinde miting başlarken yürüyüşe Berlin dışından otobüslerle gelmek isteyen binlerce kişinin polis tarafından engellendiği haberi alındı.

Çoğunluğu gençlerden ve kadınlardan oluşan yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı yürüyüşte kitle coşkulu ve öfkeliydi. Yürüyüşün başlamasından kısa bir süre sonra, yürüyüş güzergahı üzerinde oturan Türk faşistleri evlerinin penceresine Türk bayrağı asarak provokasyon yaratmaya çalıştılar. Bunun üzerine bayrakların asılı bulunduğu camlara taş, çakmak, su şişeleri yağınca bayraklar hemen içeri alındı. Bu esnada da Alman polisi kitleye saldırarak birçok göstericiyi gözaltına aldı.

Yaşanan arbededen sonra yürüyüş devam etti ancak kısa bir süre sonra Öcalan resimleri taşıyor diye polis bir kez daha kitleye azgınca saldırdı. Biber gazı da kullanan polisin bu saldırısı karşısında kitle direndi. Saldırı sonucu onlarca kişi yaralandı yüzlerce kişi ise gözaltına alındı.

Herşeye rağmen kortej yeniden oluşturularak yürüyüşe devam edildi. Yürüyüşün sona ereceği alanın yakınında polis kortejin önünü tekrar kesti. Yürüyüş komitesi eylemi burada bitirmek zorunda olduğunu duyurarak kitleye dağılmasını söylerken aynı zamanda polisin saldırısının hedefi oldu.

Bunun üzerine YEK-KOM bir açıklama yaparak polisin saldırısını sert bir şekilde kınadı. Açıklamada, Alman devletinin antidemokratik uygulamalarının Türk ve Suriye polisinden farklı olmadığı belirtilerek Kürtlerin en demokratik haklarının gaspedildiği ve polis şiddetiyle karşı karşıya olduğu belirtildi. Gözaltına alınanların bırakılmasını talep eden eylemciler de alanı terk etmeyeceklerini belirttiler.

İlerleyen saatlerde YEK-KOM yetkilileri ile polis arasında yapılan görüşmeden sonra gözaltına alınan 340 kişiden 300’ü serbest bırakıldı.

Kızı Bayrak / Berlin

Bretagne’da “Fête de l’Huma” etkinliği

Fransa’nın Bretagne (Breton) bölgesinde Fête de l’Huma (İnsanlık Bayramı) 25-27 Kasım tarihleri arasında başarıyla gerçekleştirildi.

Lanester kentinde yaklaşık 15000m²’lik kapalı alanda gerçekleştirilen geleneksel kutlamalar kapsamında çeşitli gösteriler, konserler ve konuşmalar yapıldı.

25 Kasım akşamı kısa bir açılış konuşmasının ardından müzisyenler sahne aldı. Çeşitli müzik türlerinden (rock, reaggae, halk, rap, breton) dinletilerin kitlenin ilgisini çektiği kutlamalarda yemek verildi, kitap ve cd satışı yapıldı.

Etkinliğin panel kısmında, dünya genelinde yaşanan son siyasi ve ekonomik gelişmeler ve özelde Fransa’daki ekonomik olaylar halka anlatıldı. Küba Dayanışma Derneği, Kolombiya Dayanışma Derneği, Genç Komünist Derneği, CGT (Fransa’nın en büyük işçi sendikası), Fransa Komünist Partisi ve TKİP taraftarları da etkinliğe katılım sağladı.

27 Kasım günü ise, Fransa’daki cumhurbaşkanı seçimleri nedeniyle Front de gauche (Sol cephe) adayı Jean-Luc Mélenchon miting yaptı. Etkinliklerde elde edilen gelir Fransa Komünist Partisi’nin siyasal çalışmalarında kullanılması amacıyla partiyeye verildi.

Kızıl Bayrak / Fransa - Bretagne

Avukatlık mesleği piyasanın ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendiriliyor!

Neoliberal politikalar çerçevesinde mesleklerin yeniden düzenlenmesi süreci hız kesmeden devam ediyor. Kamusal niteliği ağır basan mesleklerin piyasaya entegre edilmesinin etkin araçlarının yaratıldığı bu süreç, bir yandan alt sınıfların hizmete erişimini güçleştirip niteliक्सizleştirirken, diğer yandan ilgili meslek alanındaki çalışanları da güvencesizler kervanına eklemekte.

Mesleklerde bu dönüşümün etkilerinin en yalın ve çarpıcı bir biçimde görüldüğü alan belki de eğitim alanı. Gerçekten de bu alan, öncelikli adımların atıldığı başat alanı oluşturmakta. Sözleşmeli, ücretli vb. isimler altında güvencesiz-geleceksiz bir öğretmen topluluğu ile atama bekleyen upuzun bir işsiz-geleceksiz öğretmen topluluğu eğitim alanındaki dönüşümün en dolaysız görüntüsü. Yine artan özel eğitim kurumları sayısına paralel olarak artan sınav sayıları da buradaki ticari döngünün basit bir sonucu.

Eğitim “sektöründe” kamusal alanın tasfiyesi süreci kendi seyrinde ilerlerken, artık bu alanın tek başına olmadığı, sağlık, mühendislik, hukuk gibi alanların da benzer bir biçimde neo-liberal dönüşümden nasibini aldığı görülür oldu. Mühendislik-mimarlık alanında yetkin mühendislik-mimarlık tartışmalarının alevlendiği süreçte, avukatlıkta sınav şartının konuşulması, sağlık alanının ise adeta bir deneme tahtasına dönüştürülmüş olması rastlantı değil.

Bugün ise bir bütün olarak, avukatlık mesleği yeniden düzenlenmek isteniyor. Ankara Barosu’nun geçtiğimiz hafta yaptığı açıklama ile Türkiye Barolar Birliği’nin bu alanda yoğun bir çalışma içerisine girdiği kamuoyu tarafından öğrenilmiş oldu. Tartışılan başlıklar kısaca incelendiğinde, avukatlık mesleğinin piyasanın ihtiyaçlarına göre yeniden düzenlenmek istendiği ve tartışılan başlıkların aslen genç avukatları hedef aldığı görülmekte.

Avukatlık mesleğindeki fiili dönüşüm

Türkiye Barolar Birliği’nin başlattığı tartışmaya ve oluşturduğu taslağa geçmeden önce, avukatlık mesleğindeki fiili dönüşüme değinmekte fayda var. Halihazırda, ortada bir yasal düzenleme olmamasına rağmen, avukatlık mesleğinin icrası piyasa işleyişine ve kapitalizmin doğasına uygun bir şekillenişe zaten sahip. Usta-çırak ilişkisi olarak ifadelendirilen işçi-işveren ilişkisi içerisinde en ilkelinden gelişkinine her türlü sömürü ilişkisi bu alanda da görülmekte. Üniversiteden yeni mezun genç avukatlar, akıl almaz koşullarda, iş güvencesinden de yoksun olarak çalışmak zorunluluğu ile karşı karşıya. Bu alandaki piyasada ciddi bir tekelleşme söz konusu. Büyük avukatlık büroları, birer şirket gibi yönetilmekte. Her ne kadar halen daha Baro seçimlerine giren gruplar “mesleğin bağımsız icrasının önemine”, “avukatın efendisizliğine” çubuk bükseler de, bu cümleler bugün çoktan kağıt üzerinde kalmış birer hoş cümleden ibaret.

Hukukun her daim tartışmasız bağımlılığı ile sistemin meşrulaşma sürecinin kilit mesleklerinin başında gelen avukatlığın açık “köleliği” bir yana, mesleği icra edenler şahsında da bugün bu cümlelerin

geçerliliğini savunmak/tartışmak bir safdillikten ibaret. Zira bugün avukat nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan kesimin, yaptığı işin büyük alanında söz hakkı bulunmamakta. Bu kesimler, bağlı bulundukları “amir avukatlarının” verdiği direktif ve emirler doğrultusunda işgörüçüden başka bir sığata sahip değiller. Bu anlamda dolaysız olarak “başka birine bağımlılar” ve yine dolaysız olarak bir efendileri var.

Söz konusu fiili durum, elbette kendi sorunlarını da beraberinde getiriyor. Örneğin, tekelleşen büyük avukatlık büroları daha da büyümek istiyorlar, başka şehirlerde şubeler açmak, marka haline gelmek istiyorlar. Ancak mevcut mevzuatla bunu yapamıyorlar. Her gün yeni hukuk fakültesi açılıyor, yeni avukatlar mezun oluyorlar. Ancak piyasadaki pastanın boyutu belli. Bu nedenle daha fazla “avukat” istemiyorlar. Sonuç olarak sistem bugün bir yandan fiili durumu yasalaştırmak, diğer yandan ise, piyasanın ihtiyacı olan ek düzenlemeleri yapmak sorunu ile karşı karşıya.

Nelerin değişmesi tartışılıyor?

Ankara Barosu’nun 23 Kasım 2011 tarihinde yaptığı açıklamaya göre, TBB’nin düzenlediği toplantıya damgasını vuran başlıklardan özellikle, birkaç tanesi önemli. Bunlardan birincisi; “*Yabancı avukatlık şirketlerinin Türkiye’nin her yerinde ve her alanda faaliyet göstermesine ve şubeler açmasına izin verilmesi.*” Bu düzenleme hayata geçtiği

taktirde, kıdemi az avukatların büyük çoğunluğunun söz konusu yabancı menşeli hukuk bürolarında çalışan olacakları bugünden öngörülebilir.

Diğer ve daha önemli tartışma başlığı ise; avukatların kıdemlerinin izin verdiği derecedeki

mahkemelerde dava takip edebilmeleri. Bunun diğer bir anlamı ise kıdemsiz avukatların belirli derecenin üzerindeki mahkemelerde görülen davaları alamamaları. Bu esasında İngiltere’den ithal bir tartışma olup, mesleğinin ilk yıllarındaki avukatların, meslek hayatı içerisindeki yaşam alanını daraltmaktan başka bir anlam taşımamakta. Yine benzer bir tartışma ise, staj üzerinden yaşanıyor. Zaten zorunlu bir kölelik halinde süregelen staj uygulamasının 2 yıla

çıkartılması, üstüne üstlük sonunda bir de sınav yapılması tartışılmakta. Avukat yardımcılığı olarak ifadelendirilen ve ilk kez bu tartışmalarda dile getirilen bu yeni statüde staj sonrası mesleği icra edecek maddi olanaklardan yoksun, ya da sınavı geçememiş genç meslektaşların sömürülmesine yasal kılıf oluşturmaktan başka bir anlam taşımıyor.

Sonuç olarak

Öncelikle şu noktaya dikkat çekmek gerekiyor. Bir alandaki dönüşüm hiçbir zaman sadece o alandaki meslek sahiplerini etkilemiyor. Eğitim alanı özelleştiriliyor. Yığınla öğretmen işsiz kalırken, eğitim paralı hale getiriliyor. Sağlık alanındaki dönüşüm bir yandan doktorların mesleki güvencelerini ortadan kaldırırken, diğer yandan sağlık hizmetine erişimi paralı hale getirip güçleştirerek alt sınıfları dolaysız olarak etkiliyor. Avukatlık mesleğinde yaşanan dönüşüm de bu bütünlükte birlikte gerçekleşmekte. Basit bir hatırlatma, 1 Ekim’de çıkan HMK ile getirilen gider avansları bugün işçi-emekçileri dava açmaktan caydıran / dava açmalarının önüne geçen asli bir engelle dönüşüyor. Şimdi ise HMK ve benzeri düzenlemeleri takiben avukatlık mesleğini hedef alan yeni düzenlemelere geçiş yapılıyor. Kısacası süreç olabildiğince bütünlüklü ve eş zamanlı yürütülüyor.

Avukatlar açısından zor bir süreç başlıyor. Bu süreç sonucunda avukatların geniş bir kesimini bekleyen, derin bir güvencesizlik. Başta genç avukatlar olmak üzere, avukatların bu süreçte, mesleki ayrıcalıkları için değil ama güvenceli koşullarda mesleklerini icra edebilmek için yani gelecekleri için mücadele etmeleri bir zorunluluk.

Av. Ş. Ceren Uysal

Yine, yeni, yeniden: Yetkin mühendislik/1

Türkiye bir kez daha depremle sarsılırken faturanın yeni mezun mühendislere kesilmesi rutini yine değişmedi. İlk elden hedef tahtasına çakılan mühendislerin üzerine, sistemin tüm pisliği atılmış oldu. Başbakanın öğretim üyelerine dönük “*Bu inşaatı yapan sizin öğrencileriniz, fatura kesecek birilerini aramanın anlamı yok, bunların hepsi mühendis, ben ekonomist olarak yönetiyorum sadece*” sözleriyle somutlanan linç kampanyası, her depremde gündeme gelen yetkin mühendisliğin bir kez daha gündeme taşınması, hatta uygulanması için gereken ortamı da sağlamış oldu.

Çokça söylenen ve artık tekrarlanmaktan eskien yetkin mühendislik “mehter adımı” aşamasını tamamlayarak uygulamaya geçmektedir. Şu an sadece İTÜ tarafından hayata geçirilen uygulamanın yakında tüm üniversitelere yayılacağını söylemek kehanet olmayacaktır.

İTÜ yetkin mühendis ünvanı vermeye başladı

Başbakanın “siz yetiştirdiniz” sözüne sessiz kalma onursuzluğunu boyunlarına asan öğretim üyelerinin sessizliğinin yarattığı vahametinin bir utanç tablosu olduğu gerçeğini şimdilik bir kenara koyarak devam edelim. Bu tip söylemler ilk kez dillendirilmiyor. Hemen her deprem sonrası aynı koro sahne alıp bu türküyü söylemeye başlıyor. Japonya’da meydana gelen büyük depreme dair konuşurken lafı hızla teknik elemanlara bağlayan dönemin Bayındırlık ve İskân Bakanı Mustafa Demir de henüz mimarlık ve mühendislik meslek yasalarını çıkartamadıklarını dile getirirken şöyle demişti: “*Şu anda lisansını alan, odaya kaydını yaptıranlar en devasa, en nitelikli, en kritik ve en özel projelere imza atabiliyor meslektaşlarımız. 2011 yılı içerisinde inşallah mimarlık ve mühendislik meslek yasalarını çıkartacağız. Buna bir disiplin getireceğiz*”.

En ufak yer sarsıntısını, doğal afeti, başka diyarlarda olsa bile ranta tahvil etme konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip iktidarların lafı her seferinde teknik elemanlara getirmesi bu konudaki ısrarı açıkça göstermektedir. Elbette buradaki niyet mühendislik hizmetlerinin daha iyi hale getirilmesi değil. Niyetin sömürü alanını genişletmek olduğunu hali hazırda iş bile bulamayan yeni mezun teknik elemanların durumu ortaya koymaktadır.

Zaten asıl niyeti özetlemek de “her üniversite mezunu iş bulacak diye bir kural yok” diyen başbakana düşmüştü. Sorunu kestirmeden ortaya koyan başbakanın açıklamasını ve diğer tüm söylenenleri tercüme edersek, hedefin güvencesiz çalışmayı kurumsallaştırmak, nitelikli işgücü içinde işsizliği körükleyerek rekabeti arttırmak, dolayısıyla ücretleri düşürmek, bu alandaki sömürüyü büyütmek ve beyaz yakalıları “yaşam boyu eğitim” adı altında sürekli bir gerilim içinde tutmak olduğunu açıkça görmekteyiz. Böylece kodlanmış, koşulsuzca ve gönüllü olarak kapitalizme kölelik edecek genç yığınlar yaratmak ve hayat mücadelesinde bir adım öne geçme mücadelesinin yaratacağı dinamizmle(!) eğitimin ticarileşmesi sürecini tamamlamak mümkün olacaktır.

Tüm bunların biz emekçi teknik elemanlara düşen

En ufak yer sarsıntısını, doğal afeti, başka diyarlarda olsa bile ranta tahvil etme konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip iktidarların lafı her seferinde teknik elemanlara getirmesi bu konudaki ısrarı açıkça göstermektedir. Elbette buradaki niyet mühendislik hizmetlerinin daha iyi hale getirilmesi değil.

kısmı artık tekrarlamaktan sıkıldığımız “yetkin mühendislik”

uygulaması olmaktadır.

Hemen her gündeme geldiğinde temel bir başlık olarak ele alınan ve büyük tartışmalara yol açan uygulamanın geldiği süratle gündemden düşürülmesi, etrafında oluşan muhalefet odaklarının bir şekilde sönümlenmesine yol açmıştı. Böylece gelip giden uygulama geçtiğimiz aylarda neo-liberal uygulamaların eğitim alanındaki laboratuvarlarından biri olan İstanbul Teknik Üniversitesi tarafından sessizce uygulamaya konuldu. İş “yetkin mühendisliğin” uygulamasına kadar geldiğine göre İTÜ uygulamasının ışığında uygulamanın arka planına dair bazı şeyleri yinelemek gerekiyor.

İTÜ kendi sitesinden “müjdeyi” verirken şöyle başlıyor: “*İTÜ Yetkin Mühendislik Sınavı’nın Türkiye’deki merkezi oldu. Dünya çapında yapılan sınavla mühendislere, ‘Yetkin Mühendislik Belgesi’ veren Amerika’daki NCEES (Mühendisler İçin Ulusal Sınav Merkezi), yaptığı denetim ve inceleme sonucunda sınava girme hakkını Türkiye’de yalnızca İTÜ öğrenci ve mezunlarına verdi.*” Bu iş için çok çalıştıklarını vurgulayan akademik tüccarlar depreme sarılmakta da bir sakınca görmüyorlar ve yeterince açık konuşuyorlar. “*İTÜ Rektörü Prof. Dr. Muhammed Şahin, ‘Amerika’daki Sınav Konseyi’nin incelemeleri sonucu, İTÜ bu kuruluşun Türkiye’deki sınav merkezi oldu. Özellikle Van depreminden sonra ilk atılması gereken adımın yetkin mühendislik olduğunu bir kez daha gördük. Bu sınavla Türkiye’de mühendislik uluslararası denetime açılmış olacak. Biz öğretim üyelerimize ve öğrencilerimize güveniyor; bu riski alıyoruz. Mezunlarımız bu ünvanla yurtdışında artık sadece taşıyon olarak çalışmayacak, imza yetkili mühendis olarak projeler alabilecek’ dedi. İTÜ Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Derin Ural, meydana gelen*

depremler sonrası yaşanan can ve mal kayıplarının tüm ülkemizi üzdüğünü belirterek, Dinar’da, Adana’da, Kocaeli’de, Van’da yapı stoğu nedeniyle çok sayıda kayıp yaşanırken Japonya ve Kaliforniya’da yaşanan depremler sonucunda daha az kayıplar yaşanmasında yapısal hasarların çok büyük payı olduğuna dikkat çekti. Ural, ‘Türkiye’deki ilk uygulama önümüzdeki Nisan ayında İTÜ’de ilk basamak sınavı olarak gerçekleşecek. 4 yıl sonra bu sınavı geçen adaylar Yetkin Mühendislik sınavına girerek tüm dünyada imza yetkilerinin olacağı yetkin mühendis ünvanı alacaklar’ dedi.” (kaynak: www.itu.edu.tr <<http://www.itu.edu.tr/>>)

Alıntılar uzasa da İTÜ sitesinde yüzüstü yapılan itirafların sonu gelmiyor: “*Türkiye Deprem Vakfı Başkanı Prof. Dr. Hasan Boduroğlu da ‘İTÜ olarak yetkin mühendislik için ilk kez 1996 yılında çalışma başlattık. Ancak bu yıla kadar gerçekleştirilemedi. Bu konuda çok önemli bir başarı yakaladık. Hükümetin 2012-2017 hedefleri arasında yer alan yetkin veya profesyonel mühendis uygulamasının yaşama geçirilmesi ile ilgili yasanın da bir an önce çıkarılması gerekmektedir’ dedi. İTÜ Afet Yönetimi Uyg-Ar Merkezi Müdürü Prof. Dr. Mikdat Kadioğlu da mühendislik uygulamalarında kaliteyi yükseltmenin gereğine dikkat çekti. Afetlerin sonuçları arasında mühendislerin yetkin olmamasından kaynaklanan sonuçların olduğunu, Türkiye’nin yetkin mühendislik konusunda yol alması gerektiğini söyledi. İTÜ Deprem Mühendisliği ve Afet Yönetimi Enstitüsü Müdürü Prof. Dr. M. Ertaç Ergüven de Enstitü olarak Van depreminin ardından bölgede incelemelerde bulunduklarını kaydetti. Ergüven, “Türkiye’de çürük bina karmaşası var. Ülkenin geçmişinden gelen yapı stoğunu değiştiremeyiz. Mühendisler ancak bu binaların iyileştirilmesi ve yenilerinin mühendislik hizmeti olarak inşa edilmesi konusunda çalışabilir.” dedi.” (vurgular bizim).*

Yetkin mühendis olmanın ilk şartı olarak da yine eski bir tanıdık olan ABET’dir. Yetkin olmak isteyen mühendisin önce ABET’e akredite olmuş bir okuldan mezun olmak zorunda olduğuna vurgu yapılıyor. Ayrıca yapılacak **sınavdan geçmek ve 4 yıllık iş tecrübesi** de yetkinliğin şartları arasında. Biz söylemiştik hatta TMMOB’nin liberal kanadı dışında söylemeyen kalmamıştı diye tekrar etmek çok anlamlı olmasa da ne yazık ki gerçek böyle. Araya bir parantez açarak staj süresini 4 yıl olarak belirleyen ABET’in bile aynı işin 5 yıl olmasını öngören İnşaat Mühendisleri Odası’ndan daha insafli olduğunu söylemek gerekiyor.

Yine, yeni, yeniden “Yetkin Mühendislik”

Toplumsal muhalefetin yaklaşık on yıldır maruz kaldıkları saldırıların meyvelerini verdiğine tanık olmaktadır. Yıkım politikalarını uygulayabilmek için faşizan bir hükümet, susturulmuş bir muhalefet, sindirilmiş ve ezilmiş bir basın, yasalarla güvence altına alınmış kolluk kuvveti şiddeti ve kamplaştırılmış kitleler F tiplerinden bugüne varılan nokta, karşılanamayan saldırıların yarattığı atmosferle iyice belirginleşmiş durumdadır. Eğitimin ticarileşmesi olgusu ve ondan bağımsız olmayan yetkin mühendisliğin gümbür gümbür gelişi de böyledir. Üniversitelerin 2000’li yılların başından itibaren hücre saldırısıyla paralel olarak dozajı her geçen gün artan saldırıların hedefi haline gelmesi işin siyasal alt yapısını hazırlayarak kitleleri sindirmiştir. “Ülkenin her yanına üniversite açıyoruz” diye olur olmadık yere tabeladan ibaret öğretim üyesi bile olmayan üniversiteler açıp özel üniversitelere teşvik, kredi, arazi hibesi vb. kolaylıklar sağlanması da ticari eğitimin hem alt yapısını yaratmış hem de demagojik bir söylemle örtülmesini sağlamıştır. Böylece deyim yerindeyse yüksek öğretim değersizleştirilmiş ve sıradanlaştırılarak güdüleştirilmiştir. Bu çok sistematik bir saldırı ve planlı bir düzenleme ile karşı karşıya olduğumuzu göstermektedir.

ABD ve yurtdışındaki diğer yetkinlik uygulamaları ve ABET

Yetkinlik meselesini en çok sevenler ve onun peşinde koşanlar için sebep hep deprem olsa da temel argüman “gelişmiş ülkelerdeki uygulamalar” olmaktadır. Ranta talip akademik tetikçiler “daha iyi bir mühendislik, mimarlık ve plancılık” derken en özel vurgularını buraya yapmaktadır. Elbet kapitalizmin eşitsiz gelişimi farklı ülkelerde farklı iktisadi yapılar oluşturacağı ve bunun da her ülkenin mühendisinin farklı gelişmesi ile sonuçlanacağı/sonuçlandığı bu akademisyen cübbeli tetikçilerin gündemi dahi değildir. Bu bilinçli çarpıtmaya rağmen süslü sözlerin gerisinde güvencesiz çalışma ve işsizlik olduğunu yine genelde “gelişmiş ülkelerde” özel olarak da ABET’in ev sahibi ABD’de açıkça görmekteyiz.

Dünyada ABD, İngiltere ve Japonya gibi gelişmiş ülkelerde yetkin mühendislik, çeşitli adlar altında, uzun yıllardır uygulanmaktadır. Bunun dışında Hindistan, Pakistan, Avustralya, Yeni Zelanda ve İrlanda gibi ülkelerde de benzer uygulamalar bulunmaktadır.

Model ABD

Türkiye bu “atılımda” şimdilik somut olarak model kabul ettiği ABD’de yetkin mühendislik, “Professional Engineer” (P.E.) adıyla uygulanmaktadır. ABD’nin farklı eyaletlerinde uygulama bazı farklılıklar gösteriyor olsa da temel alınan eksen aynıdır. Buna karşın her mühendis çalıştığı eyaletin koşullarını yerine getirmek durumundadır. ABD’de P.E. ünvanının

başlangıcı 1950’li yıllara dayanmaktadır. Bu ünvanı da “National Council of Examiners for Engineering and Surveying” (Mühendislik ve Ölçüm Bilimleri için Ulusal Sınama Kurulu) kurumun eyalet temsilcilikleri vermektedir. P.E ünvanı kamu projelerine imza atabilmekte ön koşuldur, yetkin olmayan bir mühendis hiçbir koşul altında kamu projelerinde imza yetkisine sahip değildir.

ABD’de PE olabilmek için gereken ilk koşul ABET’e akreditasyonunu sağlamış dört yıllık bir üniversite programından mezun olmaktır. Ardından öğrencilerin genelde mezun olmaya yakın girdikleri “Fundamentals of Engineering” (FE) adlı sınavda başarılı olmasıdır. Böylece “Engineer in Training” (EIT) (**eğitim aşamasında mühendis**), “Engineer Intern” (EI) (**stajyer mühendis**) ünvanlarından birini almaya hak kazanan yeni mezun mühendis P.E. olmak için önemli bir adımı geçmiş olur. Bu sınavlardan aldığı not işe alımda belirleyici bir etken olurken F.E. sınavından sonra gelen aşama 4 senelik çıraklık aşaması olarak bilinir bazı eyaletlerde stajyerlik süreci bir P.E. gözetimi altında yapılması şart koşulmaktadır. Bu sürenin ardından yeni bir sınavla (Principles of Engineering) yetkinlik ünvanına ulaşılır. ABD’de bu durumun mühendisler arasında kastlaşma yarattığı bilinen bir gerçektir. P.E ünvanlı mühendisler daha yüksek maaşlara ve daha iyi çalışma koşullarına sahipken “sıradan” mühendislere göre çok daha kolay iş bulabilmektedir.

İngiltere, Anglo-Sakson modeli

İngiltere’de yetkin mühendislik, “Chartered Engineer” (CEng.) adıyla uygulanmakta olup **imtiyazlı mühendis** anlamına gelmektedir. İngiltere’de CEng. Ünvanı “Engineering Council United Kingdom” (ECUK) -Birleşik Krallık Mühendislik Konseyi- adlı düzenleyici otoritenin gözetimi altındaki mühendislik kurumları tarafından verilmektedir. Bu kurumlar arasında Institution of Chemical Engineers,

Institution of Mechanical Engineers, British Computer Society, Royal Aeronautical Engineers gibi kurumlar bulunmaktadır. İnşaat mühendislerine CEng. ünvanı ise “Institution of Civil Engineers” (ICE) kurumu tarafından verilmektedir (<http://www.ice.org.uk/homepage/index.asp>). Britanya Krallığı’na dâhil olan İrlanda ve İskoçya’da da Chartered Engineer uygulaması geçerlidir.

İngiltere’de CEng. ünvanını alabilmek için 3 aşamadan geçmek gerekmektedir: eğitim, tecrübe ve mesleki inceleme.

“ Yetkinlik meselesini en çok sevenler ve onun peşinde koşanlar için sebep hep deprem olsa da temel argüman “gelişmiş ülkelerdeki uygulamalar” olmaktadır. Ranta talip akademik tetikçiler “daha iyi bir mühendislik, mimarlık ve plancılık” derken en özel vurgularını buraya yapmaktadır. ”

Eğitim aşaması, ECUK tarafından kabul edilmiş 4 senelik bir üniversiteden mezun olmaktır. İkinci aşama olan iş tecrübesinin en az 4 yıl olması istenmektedir. İdeal olarak iş tecrübesinin 2 yılının yeni mezun mühendis veya stajyer pozisyonunda geçirilmesi beklenir. Geri kalan 2 yılda mühendis belli bir tecrübe kazandığı için daha fazla sorumluluk alabileceği pozisyonlarda

CEng.’in gözetimi altında çalışmalıdır. Bunun ardından mühendisler, ECUK’a bağlı olan ve meslek dallarında CEng. Ünvanı veren kuruma başvurabilir. Yetkin mühendis adayı sözlü mülakata ve yazılı sınava alınır. Aday, bu mesleki inceleme sonunda başarılı olursa CEng. Ünvanı almaya hak kazanır. Ayrıca yetkin mühendislerin bu ünvan için her yıl ücret ödemeleri gerekmektedir. Ayrıca bağlı oldukları kurumun kurallarının ihlalinde de bu ünvan ellerinden alınabilir. (ICE 3001)

Meslek içi kastlaşma ve 4 yıllık sömürü burada da geçerlidir. Ayrıca yıllık yatırılan ücret ve tepenizde dönen “ihraç” kılıcı da (İngiltere ihraç konusunda objektif kriterlere sahip olabilir ancak ülkemiz için ünvanın elinden alınması gibi bir başlığın katmerli bir baskı aracına dönüşeceği şüpheye yer bırakmayacak kadar açıktır) sömürünün ve baskının boyutlarını arttırmaktadır.

Toplumcu Mühendis Mimar&Şehir Plancıları

Mücadele gününde kadınlar alanlardaydı

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü nedenli ile çeşitli illerde kadınlar alanlara çıktı.

İstanbul

Taksim’de iki ayrı eylem gerçekleştirildi. Devletin kadın katillerini ve tecavüzcülerini korumasına ve Tayyip Erdoğan’a yönelik öfke eylemlerin ortak noktasını oluşturdu.

Eylemlerden ilki **Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu** tarafından yapıldı. Platform bileşenleri Taksim Tünel girişinde toplanarak Taksim Meydanı’na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Taksim Tramvay Durağı’na gelindiğinde platform adına basın açıklamasını Tuğba Gümüş okudu. Hergün gerçekleşen kadın cinayetleri ile toplumsal bir travma oluştuğuna dikkat çeken Gümüş, devletin kadını değil aileyi koruduğuna, kadın ölümlerine cevap üretmediğine değindi.

Eyleme Beren Saat, Nur Sürer, Neslihan Acar da katılırken, Çağdaş Sinema Oyuncuları Derneği adına eyleme katıldıklarını belirten Nur Sürer ve Neslihan Acar bu mücadelenin birer parçası olacaklarını dile getirdiler. Eyleme ayrıldığı eşi tarafından öldürülen Gülay Yaşar’ın babasının da katılması dikkat çekti. Yaşar kızının hesabını sormak için eyleme katıldığını dile getirdi.

İkinci eylem ise **İstanbul 25 Kasım Kadın Platformu** tarafından yapıldı. Galatasaray Lisesi önünde toplanılarak Taksim Tramvay Durağı’na yürüyüş yapıldı. Eylemde Kürt kadınları ön saflarda yer aldı.

Basın açıklaması önce Kürtçe, sonra Türkçe okundu. Açıklamada her geçen gün kadın üzerindeki erkek tahakkümünün arttığı dile getirildi. Yargının kadına uygulanan şiddet ve tecavüzlere verdiği kararlarla cinsiyetçi kadın düşmanı iktidarın yargısı olduğuna, kadının değil ailenin korunduğuna, Kürt sorununda çözümsüzlüğü dayatan hükümetin mücadelecı Kürt kadınları hedef aldığına, yazılı ve görsel medyanın tecavüzü normalleştiren, koruyan bir yayın yaptığına vurgu yapıldı.

GOP

Eğitim Sen İstanbul 4 Nolu Şube Kadın Komisyonu 24 Kasım günü GOP Meydanı’da gerçekleştirdiği basın açıklaması ile Mirabel Kardeşleri andı, kadına yönelik şiddeti protesto etti. Kadınların tarihten aldığı mücadele ve direniş geleneğini büyüterek sorunlarını çözebileceği vurgulandı.

Gebze

Emekçi Kadınlar Platformu meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi. Eski çarşıda yapılan basın açıklamasında kadınların iş yaşamında da esnek ve güvencesiz çalıştırıldıklarına vurgu yapıldı. Buna karşı mücadele eden kadınların da tutuklandığına dikkat çekilerek örgütlü kadınların susturulamayacağı söylendi.

Açıklamanın ardından iki işçi kadının sergiledikleri tiyatro gösterisi ilgiyle karşılandı. Eyleme kadınlı erkekli yaklaşık 150 kişi katıldı.

Manisa

Manisa’da KESK’liler 25 Kasım günü kadına yönelik şiddeti anlatan bir sergiyi Manolya Meydanı’nda açtılar. Akşam da bir eylem yapıldı.

Eğitim Sen önünde toplanan yüzü aşkın kişi sloganlar ve kadına yönelik şiddeti protesto eden

konuşmalar eşliğinde ana caddenin bir şeridini trafiğe kapatarak Manolya Meydanı’na geldi. Basın açıklamasında kadının hayatın her alanında şiddete ve tacize maruz kaldığı, AKP’nin kadına yönelik şiddeti meşrulaştırdığına dikkat çekildi. Eyleme BDSP, BDP, EMEP, ÖDP, EDP Hacıbektaş Derneği ve Köy Ensitüleri Derneği katıldı.

Eskişehir

Eskişehir Demokratik Kadın Platformu tarafından gerçekleştirilen eylemde kitle Hamamyolu Yediler Parkı’ndan Adalar’a yürüdü. Basın açıklamasında son 7 yılda %1400 artan kadın cinayetlerinin, hukuksuzluğun ve adaletsizliğin ürünü olduğu vurgulandı. N.Ç. davasının sonuçlarının da gösterdiği üzere devletin şiddete uğrayanı değil şiddet göreni desteklediği belirtilerek Adalet Bakanlığı’nın işlenen suça ortak olduğu söylendi. Eyleme 200’ü aşkın kadın katıldı.

Çanakkale

Halkların Demokratik Kongresi’nin örgütlediği eyleme devrimci ve ilerici güçler de destek verdi. Eylem, Belediye Sosyal Tesisleri’nde Handan İpekçi’nin Saklı Yüzler isimli filminin gösterimi ile e başladı. Film sonrası bir söyleşi gerçekleştirildi. Ardından, Belediye Sosyal Tesisleri’nin önünden saat kulesine bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Adana

Adana Kadın Platformu tarafından meşaleli yürüyüş gerçekleştirildi. Adana Büyükşehir Belediyesi önünden 5 Ocak Meydanı’na yüründü. Türkçe ve Kürtçe okunan basın açıklamasında kadınların özgürlük mücadelesine çağrı yapıldı. Eyleme 100’ün üzerinde kadın katıldı.

“Kadın kırımına hayır”

Siirt’te 26 Kasım günü KESK’in öncülüğünde “Kadın kırımına hayır” mitingi düzenlendi.

Kadın Doğum ve Çocuk Hastanesi önünde toplanan kadınlar, mitingin yapıldığı Newroz Alanı’na “Kadın kırımına hayır”, üzerinde Eğitim Sen üyesi Prof. Dr. Büşra Eranlı’nın fotoğrafının olduğu “KESK’li kadınlar onurumuzdur” ve 340 tutuklu kadının isminin yazılı olduğu “Siyasi operasyonlara hayır” pankartlarıyla yürüdü.

“Siyasi operasyonlara hayır” ve “KESK’li kadınlar onurumuzdur” pankartlarının arama noktalarından içeri alınmaması tepkilere neden oldu. Polisler ile kadınlar arasında kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Kadınların alana girmesinden sonra miting konuşmalarla başladı.

Mitingde konuşan **KESK Kadın Sekreteri Canan** Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çalağan pankartların içeri alınmamasını eleştirdi. Çatışmalı ortamlarda kadınların daha çok ezildiğine dikkat çeken Çalağan, 30 yıldır yürütülen kirli savaşta çok sayıda kadının mağdur olduğunun altını çizdi.

Miting BDP Diyarbakır Milletvekili Emine Ayna ve BDP MYK Üyesi Yıldız Aktaş’ın konuşmalarının ardından sona erdi.

Kırklareli

Kırklareli Demokratik Kadın Platformu (Eğitim Sen, SES, CHP ve ADD) yürüyüş ve basın açıklaması düzenledi. Yürüyüşe yaklaşık 120 kişi katıldı.

Kayseri

Eğitim Sen ve Emekçi Kadın Komisyonu üyeleri Kayseri Meydanı pano altında biraraya geldiler. Basın açıklamasında “Biz emekçi kadınlar olarak, kadına yönelik her türlü ayrımcılığın ve şiddetin önlenmesi için toplumun her kesiminden kadınlarla ortak mücadele etmeye kararlıyız” denildi. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eyleme BDSP, DHF, EMEP, ESP destek verdi.

Direniş çadırında 25 Kasım eylemi

25 Kasım günü Sendikal Güç Birliği Platformu’dan kadınlar, direnişçi Kampana işçilerini ziyaret etti. Ziyaret Petrol-İş üyesi kadın işçilerin hazırladığı tiyatro oyunuyla başladı. Ardından SGBP ve Kampana işçileri adına açıklamalar yapıldı.

SGBP adına yapılan açıklamada AKP politikalarının kadına yönelik şiddeti tırmandırdığına dikkat çekildi. Kadınların esnek ve güvencesiz çalışmanın yanı sıra işyerinde, fiziksel, cinsel, mobbing gibi psikolojik şiddete maruz kaldığı, cinsiyete özgü şiddet biçimlerinin üstünün örtüldüğü ve istatistikler içinde yer almadığı belirtildi.

Kadın işçiye yönelik bu şiddet ve baskı biçimlerinin sendikalar tarafından da dikkate alınmadığına dikkat çeken Enül, “toplu sözleşmelerde kadına yönelik şiddet ve cinsel taciz hala bir alt madde olarak bile yer almıyor. Tüzük ve programlar ise tam anlamıyla içler acısı” dedi.

Kampana Deri direnişçilerinden Dilek Göl ise tüm baskılara rağmen direndiklerini söyledi.

Ümraniye’de film gösterimi

Ümraniye İşçi Birliği 26 Kasım Cumartesi günü film gösterimi gerçekleştirdi. 25 Kasım’ın mücadele tarihini anlatan “Kelebekler Zamanında” isimli film katılanlar tarafından ilgiye izlendi.

Film başlamadan önce yapılan konuşmada, kadına yönelik şiddetin yoğunlaştığı bu günlerde, şiddetin kaynağı olan kapitalizme karşı kadın erkek birlikte mücadele verilmesi gerektiği söylendi.

Menemen’de 25 Kasım etkinliği

Menemen Dersimliler Derneği 26 Kasım günü bir etkinlik düzenledi.

Etkinlik, kadınların kapitalist düzen içerisindeki ezilmişliğini geçmişten günümüze toplumsal sistemler içindeki durumuyla birlikte elen alan ve kadın sorununa çözüm önerilerini anlatan bir konuşmayla başladı.

Konuşmanın ardından sinevizyon gösterimi yapılarak sohbet kısmına geçildi. Konuşmalarda işçi ve emekçi kadınların burjuva kadınlara göre daha çok ezildikleri dile getirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul – Gebze - Manisa - Çanakkale - Eskişehir - Adana - Kırklareli - Kayseri

Yola çıkan taşlar ve yola koyulan “baş”lar

G. Umut

“...Kıskanıyorlar hepimizi kıskanacaklar
Güç iştir çünkü bir tarihi insan gibi yaşamak
Bir hayatı insan gibi tamamlamak güç iştir...”
Edip Cansever

“Yeni”ye olan özlemimiz her daim bir önceliği hak eder. Doğada ve toplumda eskiyerek de kıymetlenen birçok durum varolmasına rağmen bir şeyin eskimesi, tedavülden kalkmasına da yol açabilir. Bir orta nokta, durulan bir yer yoktur aslında, ya geri ya da ileri. Geleceğe kalamayan ya da evrilip de tortusunu bırakan, hep aşılması gereken bir durumdur. Bu bir insanın iç duygularında ve alışkanlıklarında da olabilir, bir tarihsel aşamada da.

Eski ve yeninin savaşımı hayatın her alanında adını ve konusunu farklılaştırarak karşımızda dikilir. Ne olduğunu, nereye gittiğini, ne istediğini bilmek birçok açıdan gelişmişlik ile mümkündür. Ve insanlık bunları yapabilen insanların olduğunu binlerce kez kanıtlamıştır. Ne olduğunu, nereye gittiğini ve ne istediğini bilme hali, kendi dışındaki durumun koşullarını tahlil edebilme, edip de buna ayak uydurabilme, değiştirme, değişme hali ile birleşemiyorsa tarihin tozlu sayfalarında kendinizi kaybedebilirsiniz, ya da tarih bunu sizin yerinize yapabilir. Yok olmak değil kastettiğimiz elbette ama vurguladığımız, “hiç” olma halidir. Hiçbir şeyin doğada yoktan var olmayacağını ve vardan da yok olmayacağını bildiğimizden kaynaklıdır bu vurgumuz. Doğa, değişen koşullara ayak uydurabildiği için soylarını evrimleştirerek sürdüren canlılar tarihine tanıklık eder. Ve koşullara ayak uyduramayanlar ‘soyları tükenen’ canlılar olarak okunur tarihte.

Soyunuz tükensin istiyoruz!

Işık Kutlu bir makalesinde “devrimcinin eskisi olmaz” diye yazıyor. Ve ardından ekliyor “En fazla eskiyen devrimciler vardır. Devrimci her daim yenidir ve yenilenmek zorundadır” diye.

Şimdi yenilen bir kuşağın ardından “eskiyen devrimciler” ile bol bol karşılaşan bir kuşağa mensup olarak ben, eskiyen devrimcilerin, solcuların soyları tükensin istiyorum artık. Bunu istiyorum ki aynı devlet gibi, aynı polis gibi, aynı bu düzenin bekası için her şeyi yapanlar gibi “eskiyen devrimciler” de dikilmesin karşımıza. Hoş benzerlik taşıdıkları tüm kurum, kişi, kuruluşlar gibi onları da ezip geçeceğiz günün birinde ya. Belki kimisi iyi niyetli, kimisi “bizi düşünen” tavırlarla dikiliyorlar karşımıza ama bu onların da içerisinde debelendikleri bataklığa bizi çekmek istemeleri gerçeğini değiştirmiyor. İnsanların niyetleri tek başına hiçbir şey ifade etmiyor. Sonuçları, cümleleri, yaşam tarzları ile birlikte niyetler anlamlanıyor. Ve çıkan anlam da genelde hep kokuşmuş oluyor.

İnsanı hiçe sayan, eksik ve edilgen ilan eden bir sistemin her devrimciyi aldatılmış, beyni yıkanmış olarak gören eskiyen insanları, insanlıklarını bir kenara koyup kendi gemisini kurtarma çabasında onursuzluklara batmış ve geçmişine küfreden eskiyen solcuları... kimi zaman babacan tavırları ile kimi zaman “bizi düşünen” cümleleri ile bize hayatı anlatmaya çalışırlarken her nasılsa hep işkenceden, hep devletin güçlülüğünden dem vururlar. Hep “körü körüne”, hep “boşu boşuna” ölen, kaybedilen gençlere ne kadar üzüldüklerini anlatırlar. Hep bin bir parça olan solun tablosundan, örgüt içi iktidar kavgalarından, dar grupçu kaygılardan bahsederler. Bunları söylerken aslında alttan alta sizin birer “kör” ya da daha kaba ifadeyle “aptal” olduğunuzu fısıldar cümleleri, ama ne

dediklerini bilmezler çoğu zaman. Günah keçisi ilan edilecek o kadar çok kişi, olay, örgüt vardır ki hangisinden bahsetseler bilemezler. Bir tek kendilerine ucunu dokundurmazlar, dokundursalar bile “gençtik, kanımız kaynıyordu” cümlelerini duyarsınız. En son günah keçisi ilan edilen “Marksizm” olmuştur da ona da serdeki erkeklikten direk laf söyleyemez bazıları. Bazıları için zaten taraflar nettir, onları anmaya bile gerek yoktur.

Bedel bir ‘an’ı kurban verir. Anı küllerinden dağılır ve küllerinden doğar insanlar yeniden ve yeniden... Şimdi bu ateş zamanın, bu durgun ve bulanık suların, bu coğrafyanın ‘yeni’ ve genç devrimcileri bizler, ellerimizde geçmişin kendi süzgecimizden geçirdiğimiz değerleri ile, yüreğimizde öfke ve umut ile, bilincimizde doğanın ve bilimin ışığı ile adımlıyoruz yolları. Belki ufak ufak belki kocaman, ama adımlıyoruz. Bizler bugünün gerçekliğini, düşmanın zalimliğini, geçmişin hatalarını biliyoruz! Bu coğrafyanın 80’li dönemlerini ve öncesini, Diyarbakır zindanlarını, Dörtler’in gecesini, oluk oluk kan akan derelerini, sorguların adressiz olanını, yolda faaliyet sırasında katledilen liseli İrfan Ağdaş’ı, 17 yaşımızın idamını, zindanlarda, sokaklarda katledilen onlarca devrimciyi ve insanlıklarının haklarını verenleri biliyoruz! Geleneksel hareketin kendisini güncelleyemediğini, dönemin dogmatiklikleri, sapmaları, tasfiyecilikleri, örgüt içi iktidar mücadelelerini hatta merak etmesinler sosyalizmin tarihsel sorunlarını da biliyoruz! Tam da bunları bildiğimiz için Marksizm’e sırt çevirmiyoruz. Bunları bilmek daha da yakınlaştırıyor bizi bilimselliğin ateşine. “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde” sloganı sadece duvarda bir yazı, kaba bir ajitasyon, ezbere söylenen bir cümle değil yaşamımızda.

Bu ölüm ve meta düzeni var olmaya devam ederken yolunu ve gözünü bunun dışına çıkarmayan herkes ortaktır bu yazgıya ve sonuçlarına. Bu çürümüşlüğe ortaktır. Ve bir kez bunu öğrendikten, gördükten sonra başka yolumuz kalmamıştır. Şimdi sırf sana/ bana bir şey olmasın diye her gün ölmeyi, çürümeyi kabul etmek insanlığınız ile alakalıdır.

13 yaşındaki bir çocuk hayat ile, rahmine düşen başka bir döl ile karşılaşıyorsa, 4 yaşında Turgay yaşamaya annesinin babasını gözleri önünde öldürmesi ile başlıyorsa, üniversiteye giden Esra okul masrafları için bedenini pazarlıyorsa, sizin, çocuklarınızın ya da hiç tanımadığımız milyonların ırzına geçiliyor, yaşam hakkına tecavüz ediliyorsa, toplumun büyük çoğunluğu

cinnet geçiriyorsa, sizin o çok görmüş geçirmiş cümleleriniz hayat karşısında tuz ile buz olur!

“Ateş iyidir... İnsan nereye gittiğini iyi bilirse, gözünden ayağından korkusu yoksa, yanmaktan korkmaz” (Fabrika, Sayfa 399)

Bizim de bildiğimiz ve çokça tekrarladığımız bir nokta vardır ki bu noktayı bilmemeleri imkansız. Eskiyen devrimcilerin ayakları altında ezmeye çalışırken insanlıklarını takınıp üzüldükleri “bedel ödeyen devrimciler” olmasaydı eğer bugün o kırıntı haline getirilen haklarınız dahi olmayacaktı. Dönemsel hareketliliklere atıfta bulunanlar “şimdi 3-5 kişi var” diyenler, o kitlesel hareketler öncesindeki durgunluk dönemlerini ya gerçekten bilmiyorlar ya da yok sayıyorlar. Ya gerçekten mücadelenin bilimsel yanından, ideolojik altyapısından, toplumların gelişim aşamalarından haberleri yok ya da uygulanan baskılar korkularını tetiklediği için gözleri, yürekleri, bilinçleri işlevini yitirmiş. Ve bu bataklıkta savrulup gidiyorlar. Hiçbir toplumsal süreç, ne yoktan var olur ne de düz bir çizgide ilerler. Hep aynı yükselişi bekleyemezsiniz. Tarihin ilerleme hattı içerisinde yerinizi belirleyip, yönünüzü tayin edip hazırlık yapar, çalışırsınız. Ve tüm bunları yaparken de birçok durum ile karşılaşabilirsiniz.

Tutsak düşebilir, öldürebilir, ölebilirsiniz. Ama doğa da böyle değil mi? Tohumu toprağa koyduğunuzda bir fidan ve bir ağaç olduğunda artık ona tohum demiyorsunuz, fidan ağaç olduğunda ona fidan demiyorsunuz, civciv bile var olmak için yumurtasını kırmak zorunda, mum etrafına ışık vermek için kendisini eritmek zorunda. Doğada ve hayatta her şey başka bir hale geçmek için bir

önceki halini yadsımak zorunda. O çok kullandığımız tabir ile eşyanın tabiatı böyle.

Az buçuk bir tarih bilgisi bile yolumuzu mücadeleye çıkartıyor. İnsanlığın ortak bir hafızası var. Kölelik koşullarında yaşayan insanlar bugünkü anlamında bile “demokrasi”yi bile hayal edemezlerdi Spartaküs olmasaydı... Aynı bugün sosyalizmi hayal bile edemeyenler gibi...

Hayat size küçük bir şans olarak ev, iş veya daha rahat koşullar sunmuş olabilir ki bu bile çok büyük bir çoğunluğun kölelik koşullarında yaşadığı gerçeğini değiştirmiyor. Hadi siz bencil mutluluklarınızla, küçük adalarınızda yalıtık ve ya çok sosyal bir yaşam sürdürebiliyorsunuz, mideniz, bünyeniz bunu kaldırıyor. Bunu böyle yaşamayı tercih etmeyenlere ne hakla dil uzatıyorsunuz? Tabi bizler eşyanın tabiatı gereği zaten bunu yapmanız gerektiğini de biliyoruz.

Egemenlerin dilini kullanmak kolaydır, “yol dümdüzken, engel yokken” yürümek kolaydır, omurgasız olmak hepten kolaydır, güce tapmak zaten olağan davranışınızdır. Şimdi bu zor zamanlarda/ dönemlerde geleceğin mutlak geleceğine inananlar yani bizler tınaklarımız ile kazırken geleceğin yollarını, yola çıkan taşları da yola koyulan “başları” da unutmayacağız! Unutmayacağız, bilinçle, umutla, öfke ile olmazsa olmaz bilimsellikle...

“Yeni”yi ürettiğimizde insanlık eskinin hainini de, puştunu da, dostunu da, kurdunu da, kuşunu da bilecek!

Hopa davası avukatlarıyla dava süreci ve faşist terör üzerine:

“Olağanüstü mahkemeleri boykot edebiliriz”

Metin Lokumcu'nun Hopa'da katledilmesinin ardından başlatılan gözaltı ve tutuklama terörüne ilişkin Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Merkez Yöneticisi Avukat Fatma Karlıkcıoğlu Özbilgin ve Avukat Deniz Özbilgin ile görüştük. Dava sürecini yakından takip eden Hopa davası avukatları, hukuk adına sergilenen keyfiliklere dikkat çekerken mücadelenin önemine vurgu yaptılar.

- AKP hükümetinin ve devletin Hopa saldırganlığının siyasi ve hukuki arka planı hakkında neler söyleyebilirsiniz?

ÇHD GYK üyesi Av. Fatma Karlıkcıoğlu Özbilgin: Hopa'da Tayyip Erdoğan'ın oraya gideceğini öğrenen halk deresine, suyuna, doğasına sahip çıkmak için biraraya gelmişti. Ancak siyasi iktidarın tahammülsüzlüğü sonucu bu vahim olaylar oldu ve bir eğitimcimizi kaybettik. Bu olayın siyasi ve hukuki arka planına baktığımızda bu tahammülsüzlüğün nerelere kadar gidebileceğini gözaltı ve tutuklama terörüyle görmüş olduk. Ankara'da da Lokumcu'nun öldürülmesini protesto etmek amaçlı, meşru taleplerin dile getirilmesi eylemlerine yine aynı şekilde sert bir müdahale oldu. Bunlar mide bulandırıcı bir demokrasi sosuyla yapılıyor aslında. Bu bence çok önemli. Beraberinde gözdağı verilmek isteniyor.

Hopa sürecinde yargı hukuk namına hiçbir şey yoktu. Avukatlar müvekkilleriyle görüşemediler, adliye binasına alınmadılar. Dosyada kısıtlılık ve gizlilik kararı var diye savunma hakkını da elimizden aldılar. Özel yetkili mahkemelerin böyle bir dayatması var maalesef.

Ben Ankara'da protesto gösterisinde oradaydım, daha sonra yargı sürecine de dahil olduk. Basın açıklamasının ve AKP binasına yürüyüşün olduğu anlarda o vahşeti gördük. Hatta şiddete tanık olan üç arkadaşımız müdahale etmek istedikleri için gözaltına alındılar. ÇHD Ankara Şube Üyesi Duygu Demirel, Teoman Özkan ve Pınar Akdemir polisin şiddetini engellemeye yönelik tartışmalar yüzünden gözaltına alındılar. Onlarla birlikte birçok arkadaşımız da gözaltında kaldı.

İktidar -özelde Tayyip Erdoğan-, “öğrenciler kendi işlerine baksınlar, okusunlar” gibi saçma bir şekilde bakıyor meseleye. 2911 kapsamındaki bir olayı DGM'ye, yani özel yetkili mahkemeye sevk ediyor. Dosyada herhangi bir kanıt yokken 11. Ağır Ceza Mahkemesi tutuklama kararı verdi. Ve o kararı verirken şunu söyledi: *Elimdeki verilerle, herhangi bir örgütle bağlantı kuramadım. Ama bu bulamayacağımız anlamına gelmez. Aramalar devam edecek, deliller toplanacak. O yüzden tutuklama kararı veriyorum.*

Eskiden birçok davada tutuksuz yargılama çıkardı. Biz buradan anladık ki bu başka bir operasyona dönecek. Ve aslında diğer siyasi yapılarla birlikte özellikle Öğrenci Kolektifleri ve Halkevi'ne yoğunlaşan bir operasyona dönüştü. Bu kurumların daha önce yaptıkları meşru eylemler de bu operasyonun kapsamına dâhil edildi. Ülkenin aydını diyebileceğimiz öğrenciler söz söyleyemez hale getirilmeye çalışılıyor.

ÇHD üyesi Av. Deniz Özbilgin: Hopa'da çok

öncesinden duyurulmuş bir miting vardı. Duyurusu geniş bir şekilde yapılmıştı ve o alanın çok yakınında iki apartman arasına gerilmiş “Hopa HES İstemiyor” pankartı vardı. Fakat bu pankart Tayyip Erdoğan'ın geçeceği yoldan görünüyordu. Polis o binalara gidip pankartın indirilmesini istedi. Apartmandakiler pankartı indirmek istemedi ve o anda mitinge müdahale başladı. Miting dağıtıldı, kitle geri çekilmeye başladı ve ardından mitingi sahiplenen kitlenin baskısı ile polis geri çekilmeye başladı. Polis Tayyip Erdoğan'ın geçiş noktasına kadar çekildi. O sırada oradan Tayyip Erdoğan'ın otobüsü geçiyordu. Şimdi polisin yaptığı müdahalenin bu taş atılması üzerine yapıldığı iddiası var. Medya olayı bu şekilde yansıttı. Ama aslolan ilk önce polisin müdahale ettiğidir. Metin Hoca ise bu müdahalede hayatını yitirdi.

Sadece basının çarpıtması değil, savcısı ile, hâkimi ile polis fezlekesi ile tam bir organizasyondur. Buradan da anlıyoruz ki basın, savcı ve hâkim, tamamen polisin sunduğu fezlekeye göre hareket ediyor. Olay üzerine Ankara'da yapılan protestoda da saldırı yaşanmıştır. Ankara'da 1 Mayıslar eskiden Etlik-Kasalar'da kutlanırdı. Ama mücadelelerle bu kutlama Sıhhiye'ye kadar taşındı. Aynı Taksim 1 Mayısları'nda olduğu gibi. Basın açıklamalarının nerede nasıl yapılacağı belli mücadelelerle kazanılacak. Bu mücadele bir siyah çelenk bıraktırmayan zihniyete karşı mücadeledir. Eylemin sonrasında 54 kişinin gözaltına alındığı bir terör estirildi. Bu kişilerden biri zihinsel engelliydi, üçü ise avukattı. Bu gözaltı işleminde kula baskı, ellerin özel

tacize kadar her şey yapıldı.

Ama saldırı bununla bitmedi. Bu insanların okullarına, çalıştıkları yerlere ve ailelerine “terör örgütleri ile ilişkisi vardır” şeklinde yazılar gitti. Bu yazılar memuriyetten, işten ve okuldan atılma talebi ile gitti. Ayrıca gözaltına alınan bu kişileri savunmaya çalışan avukatlara da baskılar yapıldı. Avukatlar da yargılandı. Bu dosyanın ilk ayağı “terör örgütü”

ayağıdır, ikinci ayağı 2911, üçüncü ise avukatlara açılan soruşturmalardır. Avukatlara “polise görevini yaptırmamaktan” soruşturma açıldı. Bir de işin idari boyutu var. Okullarda, işyerlerinde soruşturmalar başladı. Bu, savcının talebiyle oldu. Talep şöyle: *“İddianamenin bir örneği yüksek öğrenim öğrencisine, kamu*

görevlisine, fakülte dekanlıklarına ve çalıştıkları kurum amirliklerine yollanmıştır.” Bu, dosya kapsamında yargılananlara siz de soruşturma açın demektir.

Hukuken iddianamenin reddedilme olasılığı olmasına rağmen, savcı bu iddianamenin onaydan çıkacağından o kadar emin ki hâkim kararını beklemeden her yere yazı gönderiyor. Bunun siyasi karşılığı fişlemedir. Savcı bunu yaparken kurumlara, orada çalışanlar için “terör örgütü üyesi” demiş oluyor. Ama bu bir iddiadır. Adı üstünde iddianame...

Bu iddianamede tartışmalı birçok şey var. Örneğin suç aletleri başlıklı bölüm... SDP'nin flaması ve Kaldıraç'ın flaması suç aleti olarak geçiyor. Bunlar mıdır suç aletleri? Suç aleti silah, bomba vb. olur. Bu bir prototip davadır. Eğer bu dava sonrasında karar

“Sadece basının çarpıtması değil, savcısı ile, hâkimi ile polis fezlekesi ile tam bir organizasyondur. Buradan da anlıyoruz ki basın, savcı ve hâkim, tamamen polisin sunduğu fezlekeye göre hareket ediyor.”

çıkarsa o zaman bilin ki eyleme flama götürmek suç sayılacaktır.

Dahası var.

“*Eylem neticesinde elde edilen suç eşyaları*” adı altında “Üzerinde bir adet, üzerinde ‘hekime yönelik şiddete hayır’ yazısı bulunan şemsiye” deniyor. İş bu noktaya gidiyor. Artık bunların suç delili sayılabilmesini sağlamayı hedefliyorlar. Hakimiyle savcısıyla medyasıyla böyle işliyor dava...

- AKP hükümeti tarafından örülmek istenen koyu polis rejiminde, artık herhangi bir basın açıklamasına ve eyleme katılmak dahi gözaltına alınma ve tutuklanma gerekçesi olabiliyor.

Fatma Karlıkcıoğlu Özbilgin: Basın açıklaması yapmak, pankart asmak ya da mevcut bir uygulamayı protesto etmek gibi durumlarda yargılananların tutuklanması şart değil ama günümüzde bunun tam tersi oluyor. Peki bunu yapan ne? TMK ve TCK’daki örgüt üyeliğini düzenleyen maddeler buna temel oluşturuyor. Özellikle ceza kanununun 220/6. Maddesi’nde şöyle bir hüküm var: “örgüt üyesi olmamakla birlikte örgüt adına suç işleyenlerin de örgüt üyesi gibi ceza alacağı”...

Her şeyi bu madde üzerinden değerlendiriyorlar. Artık yargı hukuku, fiili işleyen kimliğine bakarak uygulanmaya başladı. Dostuma adalet düşmanıma hukuk zihniyeti hakim. Bunu kabul etmemiz mümkün değil. TMK kapsamında özellikle polis ve savcılar öğrencilerin kimliğine bakarak uygulama yapıyorlar.

- Bu tablo karşısında nasıl bir mücadele hattı örülmeli?

Fatma Karlıkcıoğlu Özbilgin: Artık tüm muhalif kesimlerce bu durum olağan bir hal almaya başlıyor. KCK dosyasını nispeten inceleme şansımız oldu. Bir fotoğraf bulunuyor. Bir avukatın resmini alakasız bir yerde gösteriyorlar. Bunun üzerine toplumda “bu insanlar avukat mı terörist mi?” sorusu canlanınca muhalefete saldırılıyor. İktidar ağzından birileri hedef gösteriliyor ve savcı doğrudan operasyon emri veriyor. Burada özel yetkili savcıların doğrudan süreci yönettiğini söyleyebiliriz. Bence bunda hiçbir şüphe yok. Bence TMK ve TCK’ya karşı mücadele edilmeli. Özel yetkili mahkemeler derhal lağvedilmeli. Bunun için mücadele etmeliyiz. ÇHD zaten bu konu ile ilgili kapsamlı bir kampanya başlatıyor. Özel yetkili mahkemelerin ve savcılarının elindeki yetkilerin sınırlandırılmasını istiyoruz.

Deniz Özbilgin: Daha yeni Odak dergisine saldırı oldu. KCK operasyonları ortada. Ferhat ve Berna örnekleri var. Bundan bir yıl önce Burhan Kuzu üzerindeki yumurta kurumadan “bunların arkasında terör örgütleri var” dedi. Ali Babacan ve Tayyip Erdoğan da aynı şeyi söylediler. Ben şunu tartıştırmak istiyorum: Özel yetkili savcı nedir? Savcı dediğin leyhte ve aleyhte olan delilleri toplar, değerlendirir, suç var mı yok mu, varsa hangi maddeden varsa bunu tespit eder ve varsa hâkime gönderir. Baştan sizin lehinize delilleri toplayacak olan savcı sizin karşınızda duruyor. Onun sizi tutuklamak için yönlendirdiği mahkeme özel yetkili mahkeme. Bence özel yetkili mahkemelerle mücadele edilmesi lazım. TCK, TMK ve 220. Madde’ye 250. Madde’ye karşı mücadele edilmesi lazım. Yoksa tek tek dosya üzerinden “kim haklı, kim haksız” olduğunu savunma dönemi bitmiştir. Çünkü artık herkes “suçlu”.

Fatma Karlıkcıoğlu Özbilgin: Ek olarak şunu söylemek istiyorum: İstanbul’daki KCK davasında hakimnin karşısında şöyle bir tavır aldık; bu mahkeme bağımsız ve tarafsız bir mahkeme değildir, size savunma yapmıyoruz ve sizi tanımıyoruz. Ayrıca birlikte hareket etmek çok önemli. Bu mahkemeleri tanımayıp boykot edebiliriz. Bunu kitleselleştirebiliriz.

Kızıl Bayrak / Ankara

Zindan katliamına yalan perdesi!

11 yıl önce gerçekleştirilen ve “Hayata Dönüş Operasyonu” adı verilen 19 Aralık büyük zindan katliamının Bayrampaşa ayağıyla ilgili görülen dava süreci, devletin katliamcı kimliğini kanıtlamaya devam ediyor.

Mahkeme heyetinin ilgili bakanlıklardan istediği belgelerin basına sızması ile katliamla ilgili görüntü kayıtlarını ve katliam timlerinde yer alan askerlerin kimliklerini gizlemeye çalıştığı ortaya çıktı.

Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen ve 39 askerinin yargılandığı Bayrampaşa Cezaevi katliamı davasının önceki duruşmasında mahkeme heyeti, avukatların talepleri doğrultusunda operasyonun aşamalarını ilgili bakanlıklara sormuş, bilgi ve belgelerin gönderilmesini istemişti. Açığa çıkan bilgilere göre Adalet, İçişleri ve Sağlık Bakanlığı ile Jandarma Genel Komutanlığı’ndan istenen bilgiler mahkemeye gönderildi.

“Üçlü protokol”e dolaylı kabul

Mahkemenin taleplerinden birisi katliamın gerçekleştirilmesi için üç bakanlık arasında imzalanan üçlü protokolün suretinin gönderilmesi idi. Bakanlıklardan ayrı ayrı gelen yanıtlarda ise demagojiye başvurularak, “Üç bakanlık arasında Hayata Dönüş Operasyonu’yla ilgili özel bir protokol bulunmamaktadır” denilirken, devamında ise “operasyonda koruma ve sağlık hizmetlerine ivme kazandırılması amacıyla Ocak 2000 tarihinde üç bakanlık arasında protokol hazırlandığı” belirtiliyor.

Kimyasal madde kullanımına inkar

Mahkeme heyetinin devrimci tutsakların avukatlarına ait kabul ettiği taleplerden birisi de, “Ölen ve yaralananların vücutlarında erimeye neden olan kimyasal madde kullanılıp kullanılmadığının Jandarma Genel Komutanlığı’na sorulması”ydı. Bu talebe ilişkin Jandarma Genel Komutanlığı’ndan gelen cevapta şu ifadeler yer aldı: “Komutanlık envanterinde kimyasal silah bulunmamaktadır. Operasyon tarihinde toplumsal olaylarda kullanılan göz yaşartıcı ve hapsirtici biber gazı kullanılmıştır.” Bilindiği üzere Bayrampaşa’da devrimci tutsaklar “Diri diri yaktılar!” diyerek kimyasal silah kullanımını deşifre etmişlerdi.

Jandarma, operasyonda kullanılan silahları ise “G-3 otomatik piyade tüfeği, MP-5 makineli silah, cop ve kalkan” olarak bildirdi. Böylelikle kimyasal madde kullanımını gizlemeye çalışan Jandarma operasyonda ağır silahların kullanıldığını da kabul etmiş oldu.

Katiller saklanıyor

Fakat Jandarma’dan gelen belgeler içerisinde en dikkate değer olanı katliama katılan birliklerde kimlerin yer aldığı konusunda her hangi bir bilgi ve belgenin bulunmadığı yönündeki yanıt oldu. Mahkeme, Genelkurmay ve Jandarma Özel Asayiş Komutanlığı’ndan operasyonda görev alan personelin kimliklerini de talep etmişti. Jandarma Özel Asayiş Komutanlığı’ndan gelen gelen yazıda, “Görevli personellerden kimlerin fiili operasyona katıldığı bilgisi bulunmamaktadır” denildi. Bu açık biçimde katliamda kullanılan tetikçilerin bilgisinin saklandığını gösteriyor.

Katliam “kayıt dışı”!

Katliama ilişkin bilgileri saklama çabası bu kadarla da sınırlı değil. Zira katliamla ilgili görüntü kayıtları da gizleniyor. Öyle ki mahkemenin katliama ilişkin istediği kayıtlar, ilgili kurumlar tarafından kayıt olmadığı yalanıyla verilmedi. Mahkeme, İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanlığı ve İstanbul İl Jandarma Komutanlığı İstihbarat Şube Müdürlüğü’nden operasyona ait video ve kamera kayıtlarını talep etmişti. İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanlığı’nın konuyla ilgili yanıtı şöyle oldu: “Operasyonla ilgili video kaydı ve kamera görüntüsü yoktur.”

Devlet böylelikle bu büyük zindan katliamını saklamak için açıktan açığa yalana ve inkara başvururken, katliamın arkasında durduğunu bir kez daha kanıtlamaktan başka bir şey yapmıyor.

Ekim Devrimi'nin ışığında mücadele çağrısı...

Ekim Devrimi'nin 94. yılını karşıladığımız Kasım ayında çıkan yerel işçi bültenleri, sermayenin sosyal yıkım ve kölelik saldırılarına karşı mücadele çağrısı yapıyor.

Van depremi, kıdem tazminatının gaspı planı, füze kalkanı gibi temel gündemlerin yanısıra yereldeki sınıf mücadelelerinin nabzını tutan bültenler ağırlıklı olarak kıdem tazminatının gaspı gündemini işliyor. Van depremi, Ekim Devrimi, zam dalgası, kıdem tazminatı hakkının gaspı gibi konuların işlendiği **İşçiden İşçiye Bülteni**'nin Kasım sayısının ana gündemini kıdem tazminatı saldırısı oluşturuyor. Sermayenin saldırılarına karşı kararlı direniş, topyekün mücadele çağrısı yapan bültende çeşitli işçi direnişlerine ilişkin gelişmeler de aktarılıyor. Füze kalkanı gündeminin de işlendiği bültenin arka kapağında ise Ekim Devrimi'nin 94. yılı selamlanıyor.

Savranoglu, İmpo Motor ve Hugo Boss direnişlerinin yaşandığı İzmir'de, **Çiğli İşçi Bülteni**'nin kapağında sınıf dayanışmasını yükseltme çağrısında bulunuluyor. Kıdem tazminatı hakkının gaspı saldırısının da işlendiği bültende bölgedeki çeşitli fabrikalarda yaşanan sorunlar da yazılarla işleniyor. Ekim Devrimi'nin kazanımlarının anlatıldığı bir yazının yanısıra Savranoglu işçileriyle yapılmış bir röportajın da göze çarptığı bültende kıdem tazminatı hakkının işçiler açısından önemi işçilerin görüşlerine yer verilerek anlatılıyor. Bültenin arka kapağında ise Van depremi işleniyor.

Demir-çelik İşçileri Bülteni'nin Kasım sayısında ise Van depremi, kıdem tazminatı ve Ekim Devrimi öne çıkan konu başlıkları arasında. İşçi cehennemi Habaş'tan işçilerle röportajın yer bulduğu bülten sayfalarında bölgede süren işçi direnişleri de aktarılıyor. Habaş ve SİDER'de

çalışan işçilerin yazılarıyla katkı sunduğu bültende ayrıca kıdem tazminatı hakkına sahip çıkma çağrısında bulunuluyor.

Sefalet ücretlerine ve zam soygununa karşı mücadele çağrısı yapan **Kayseri İşçi Bülteni**, işçi yazılarının ağırlıkta olmasıyla dikkat çekiyor. Farklı sektörlerden işçilerin kaleme aldığı yazılarla düşüncelerini paylaştığı bültende kıdem tazminatının gaspına karşı mücadele çağrısı da yapılıyor.

TEKSİF'e üye oldukları için işten atılan ve İzmir Gaziemir'deki fabrika önünde direnişe geçen Hugo Boss işçilerinin direnişi **Tekstil İşçileri Bülteni**'nin Hugo Boss özel sayısında işleniyor. 2 sayfalık bültende direnen işçilerle sınıf dayanışmasını yükseltme çağrısında bulunulurken işçilere örgütlenme komiteleri kurma çağrısı yapılıyor.

OSB-İMES İşçi Bülteni ise kıdem tazminatının gaspına karşı sokağa, eyleme, genel greve çağrısı yaptığı Kasım sayısında işçi yazılarına yer veriyor. Füze kalkanı gündeminin de işlendiği bülten sayfalarında, süren işçi direnişleri ve örgütlenme mücadeleleri hakkında da bilgilendirmede bulunuluyor. Ekim Devrimi'nin 94. yılının da selamlandığı bültende dünya sınıf hareketinden çeşitli eylemlerin derlemesi de sunuluyor. Örgütlü örgütsüz metal işçilerine ulaştırılan **Metal İşçileri Bülteni**'nin Kasım sayısı, metal işçilerini komitelerle sınıf kavgasına çağırıyor. Birleşik Metal-İş'teki şube genel kurulları sürecinin işlendiği bültende metal sektöründeki direnişler ve mücadeleler de yansıtılıyor. Bültende, Birleşik Metal bürokratlarının devrimci işçilere yönelik engellemeleri ve yasakçı tutumları da teşhir ediliyor.

Ekim Gençliği çalışmalarından...

İstanbul Üniversitesi

Ekim Gençliği okurları "Özgürlük devrim ve sosyalizm için parti davasına omuz ver" başlıklı bildirileri hafta boyunca Hukuk Fakültesi, Siyasal Bilimler Fakültesi ve yemekhanede öğrencilere ulaştırdı. Ayrıca Kızıl Bayrak gazetesi de dağıtıldı.

Ekim Gençliği okurları üniversitenin birçok noktasına "Gençlik, partiye devrime, sosyalizme!", "Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!", "EKİM'den PARTİ'ye, PARTİ'yle devrime!", "Yeni Ekimler'in Partisi 13. mücadele yılında! / Sosyalizm Kazanacak!" ve "Alaattin yoldaş yaşıyor, Parti savaşıyor!" yazılamalarını yaygın biçimde yaptılar.

22 Kasım günü sağlık emekçilerinin Çapa ve Cerrahpaşa Hastanelerinde gerçekleştirdikleri grevle dayanışmak için de Hukuk, İktisat ve Siyasal Bilimler fakültelerinde sınıflara el ilanları dağıtıldı. Ayrıca birinci sınıfların derslerine girilerek grevin duyurusu ve dayanışma çağrısı yapıldı. Yemekhane çıkışında da bildiri dağıtımı

gerçekleştirildi.

Grev günü gerçekleşen ve geri püskürtülen satırlı-bıçaklı faşist saldırı girişimi, ertesi gün yemekhane ve kantinlere dağıtılan bildirilerle teşhir edildi.

Ankara Üniversitesi

Ekim Gençliği okurları Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde 25 Kasım vesilesiyle hafta boyunca kadına yönelik şiddetin teşhir edildiği afişler kullandılar. Bunun yanısıra stant açarak Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak'ı öğrencilere ulaştırdılar.

ODTÜ

Ekim Gençliği okurları 29 Kasım günü ODTÜ yemekhanesinde stant açarak Ekim Gençliği'nin yeni sayısı ile Kızıl Bayrak gazetesini öğrencilere ulaştırdılar. Birçok öğrenciyle sohbetler de gerçekleştirdiler.

Ekim Gençliği / İÜ- AÜ -ODTÜ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gizem için sahte gözyaşları

'Küçük Gizem'i, yaşından beklenmeyecek derecedeki acı konuşması sosyal paylaşım sitelerine yansıyınca tanıdıktık.

İzlenme rekorları kıran *Gizem*'in konuşmaları burjuva medyanın da dikkatini çekmiş ve reyting deposu olarak görülen Gizem çeşitli şov programlarına çıkartılmıştı.

Okuduğu okulda Sınıf Başkan Yardımcısı olan Gizem, internete yayılan videosunda sınıfta disiplini sağlamaya çalışıyor ve arkadaşlarına uyarılarda bulunuyordu. Öğretmeninin kendisini fakir olduğu için değil bu görevi merak ettiği için başkan yardımcısı seçtiğini söyleyen Gizem, ayağındaki yırtık botu göstererek hangi şartlarda okula gelmeye çalıştığını nefes almadan arka arkaya sıraladığı cümlelerle anlatıyordu.

Gizem'in trajik ölümü...

Medya tarafından dolgu malzemesi olarak görülen ve verilen türlü vaatlere rağmen "yardım eli" bir türlü uzatılmayan 'Küçük Gizem' 28 Kasım akşamı trajik bir şekilde yaşamını yitirdi.

Bursa'nın Orhangazi ilçesinde şofbenden sızan gazdan zehirlenerek hayatını kaybeden Gizem'in ölümü bu düzenin gerçek yüzünü bir kez daha gösterdi. 11 yaşındaki Gizem Bera Yüksel, ablası İrem (12) ile birlikte girdiği banyoda şofbenden sızan gazdan zehirlenerek öldü.

Gizem'i kaybetmenin acısıyla yıkılan Yüksel Ailesi, hastaneye kaldırılan İrem'in hastane hastane dolaştırılması skandalıyla karşılaştı.

Aile fertlerinden Ahmet Bodur, sonrasında yaşananları şöyle anlattı: "Ambulans çağırıyorlar. Orhangazi'den Uludağ Üniversitesi (UÜ) Tıp Fakültesine gönderiyorlar. Orada da 'yatak yok' diye kabul etmiyorlar. Ölümle yaşam arasında mücadele veren çocuğu buraya gönderiyorlar. Şimdi burası da kabul etmedi. Burada da teşhizatlarının yeterli olmadığından bahsettiler. O gibi vakaları kabul etmiyorlarmış"

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın, "Hiçbir hasta, hastane kapısında kalmayacak" dediğini vurgulayan Bodur, hastanede karşılaştıkları manzaraya isyan etti.

Gizem Bursa'da toprağa verilirken sınıftaki videoyu çeken ve geçen yıl sonunda emekli olan öğretmen Cemal Aytac, o günlerde verilen yardım sözlerinin tutulmadığını söyledi.

Mücadele Postası

Güler Zere beyaz perdede

Sermaye devletinın cezaevi politikaları nedeniyle hapisanede kansere yakalanan ve tedavisi engellendiği için ölen devrimci tutsak Güler Zere için hazırlanan “Damında Şahan: Güler Zere” belgeselinin gösterimi 29 Kasım günü Beyoğlu Sineması’nda yapıldı. Tamamen dolan salonda insanlar ayakta ve yere oturarak belgeseli izledi.

Açılış konuşması Veysel Şahin tarafından yapıldı. “Güler’i zulmün, iktidarın elinden almak için her şeyi yaptık” diyen Şahin, Güler’in katilinin bu düzen olduğunu dile getirdi. Hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle yapılan eylemlere dikkat çeken Şahin, bu süreç içerisinde Türkiye tarihinde eşine az rastlanan bir birliktelik yaşandığını ifade etti. “Daha çok Gülerler var” diyerek mücadeleye devam edeceklerini belirtti.

Aslan: “Bu film hasta tutsaklara adandı”

Şahin konuşmasının ardından belgeselin yönetmeni avukat **Oya Aslan** bir konuşma yaptı. “Bu filmi hasta ve özgür tutsaklara adadık” diyen Aslan, 10 yıl içinde hapisanelerde bin 800’e yakın insanın yaşamını yitirdiğini ifade etti. Güler Zere için yürütülen mücadele ve kazanılan zaferle bir kapı açıldığını dile getirerek, mücadelenin sürekliliğine

dikkat çekti.

Konuşmanın ardından ÇHD, Aslan’a çiçek verdi.

Konuşmalar TAYAD adına **Lerzan Kurt**’un konuşmasıyla devam etti. Mücadele sürecinden bahseden Kurt, Ayhan Efeoğlu’nun mezarının açıklanması için her Cuma saat 19.00’da Taksim Tramvay Durağı’nda olacaklarını açıkladı.

Cezaevinden gelen mesajların okunmasının ardından belgeselin yapımcılarından **Sırrı Süreyya Önder** sahneye çağrıldı. “Kimliklerine helal getirmeme duygusunu bana hissettirdiler” diyen Önder, emperyalizmin ve zalimlerin yaptığının hafızayı silmek ve boşaltmak anlamına geldiğini dile getirdi.

Önder sözlerine şöyle devam etti: “Zere’nin belgeselinde devrimci tarihi var. Kendinden öncesini devralan ve sonraya ileten devrimcinin tarihi bu. Bu yapıt da Zere’den alınan devrimin bayrağını yukarıda tutmak anlamını taşıyor.”

Konuşmaların ardından belgeselin sunumuna geçildi. Devletin zindan politikasının işlendiği belgeselde, yaşam hakkı için mücadele şiarı öne çıkarılmış. Belgesel sırasında zaman zaman alkışlarla mücadele selamlandı. Akıcı ve yalın bir dille hazırlanan belgeseli izleyenler duygusal anlar yaşadı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Server Tanilli yaşamını yitirdi

Uzun süredir sağlık sorunları nedeniyle tedavi gören Cumhuriyet Gazetesi yazarı Server Tanilli hayatını kaybetti.

Server Tanilli kimdir?

1980’den önce Türkiye’de İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi’nde ve Devlet tatbiki Güzelsanatlar Yüksekokulu’nda “Uygarlık- tarihi” dersi veriyordu. 7 Nisan 1978’de uğradığı silahlı saldırı sonucunda belden aşağısı felç olan Tanilli, Fransa’ya gidip uzun yıllar Strazburg Üniversitesi’nde çalıştı. 2000 yılında yurda dönüş yaptı ve Cumhuriyet Gazetesi’nde köşe yazıları yayımlandı.

“Uygarlık Tarihi (1973)”, “Devlet ve Demokrasi: Anayasa Hukukuna Giriş” kitaplarını yazan Tanilli’nin “Uygarlık Tarihi” üniversitelerde ders kitabı olarak okutuldu. Diğer kitapları arasında şunlar sayılabilir: “Nasıl Bir Eğitim İstiyoruz?”, “Yüzyılların Gerçeği ve Mirası” (6 cilt), “Candide ya da İyimserlik”, “Yaratıcı Aklın Sentezi: Felsefeye Giriş”, “Değişimin Diyalektiği ve Devrim”, “Dünyayı Değiştiren On Yıl”, “Fransız Devriminden Portreler”, “Anayasalar ve Siyasal Belgeler”, “Nasıl Bir Demokrasi İstiyoruz?”, “İslam Çağımıza Yanıt Verebilir Mi?”, “Din ve Politika”, “Voltaire ve Aydınlanma”. 2006 Sertel Demokrasi Ödülü’ne layık görüldü.

Ümraniye’de çok yönlü çalışma

Ümraniye’de sınıf devrimcileri çok yönlü faaliyetlerle emekçilere sesleniyor.

Metal İşçileri Bülteni Kasım sayısı Birleşik Metal’in Ümraniye’de örgütlü olduğu fabrikalara dağıtıldı. Kapak yazısında kıdem tazminatı gaspıyla ilgili bir yazının yer aldığı bülten işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Kürt halkıyla dayanışmayı büyütmek için de emekçilere çağrı yapılıyor. Bu nedenle Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu işçi ve emekçileri Kürt halkıyla dayanışmaya çağrı yapan ozalitler yaptı. “Baskı ve gözaltılara karşı mücadeleyi yükseltelim! Kürt halkıyla dayanışmayı büyütelim!” şiarlı ozalitler, İMES A Kapısı, Dudullu ve Sarıgazi Meydanı’na yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

“Yeni Ekimler’in Partisi’ne selam!”

Devrimci-sosyalist basın yayın organlarına yönelik baskı ve sansür uygulamaları 12 Eylül’ün 31. yılında tüm hızıyla sürüyor. Son olarak, Halkın Günlüğü Gazetesi’nin 10-20 Eylül 2011 tarihli 18. sayısı çıktığı gün toplatılarak, gazete hakkında 1 ay yayın durdurma “cezası” verildi.

İstanbul Cumhuriyet Savcılığı tarafından verilen kararda, Gazetede yer alan Maoist Komünist Partisi (MKP) ve Halk Kurtuluş Ordusu (HKO) ile ilgili haber ve açıklamalar gerekçe gösterilerek ‘Yasadışı silahlı terör örgütü propagandası’ yapıldığı iddiası ile böylesi bir karar alındığı belirtildi. Söz konusu kararda Halkın Günlüğü’nün 1 ay kapatılması, 10-20 Eylül 2011 tarihli tüm nüshalarına el konulması, dağıtımının engellenmesi ibareleri yer alıyor.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94
Ücretsiz PDF-Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Sefalet ücretine son!

İnsanca yaşanacak asgari ücret!

